

Truyện ngắn Nguyễn Thế Hoàng

Như nguồn vui cuối đời

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọc Hạnh

Hôm nay ngày thứ bảy, không phải đi làm, Ngọc Hạnh miệt mài với chiếc máy computer liên tục mấy giờ liền để viết bài. Giờ cảm thấy mệt mỏi, rồi nằm thư giãn trên giường đọc mấy trang sách và ngủ thiếp đi. Vừa tỉnh dậy, đồng hồ mới chỉ 6 giờ mà trời đã tối hẳn. Thời tiết ở Mỹ gần cuối năm rất mau tối lại còn phải giảm xuống một giờ, nên sinh hoạt của mọi người luôn chạy đua theo kim đồng hồ mà quên đi mặt trời.

Ngọc Hạnh chợt nhớ lại hôm nay nàng đang có hẹn với người bạn cùng sở làm. Nàng đã nhận lời đi ciné với Tâm tối nay. Từ ngày đến Mỹ gần mười năm, lần đầu tiên Ngọc Hạnh nhận lời đi chơi với người bạn trai cùng sở.

Nhà thật vắng và lạnh chứng tỏ hôm nay bên ngoài trời lạnh lắm. Duy Thắng, đứa con trai yêu quý có lẽ bạn bè cũng đã đến rủ đi dự nhạc hội dạ vũ cuối năm nên cũng vắng. Từ ngày Ngọc Thu, Ngọc Trang hai cô con gái của nàng đã lập gia đình ra ở riêng, đã có nhà cửa, công ăn việc làm vững vàng, Ngọc Hạnh có phần yên tâm, giờ chỉ còn lại cậu trai út duy nhất sống chung trong gia đình. Ngọc Hạnh rất cưng chiều con, dồn nỗ lực lo cho Duy Thắng ăn học thành tài. Hè rồi, Thắng ra trường với mảnh bằng kỹ sư điện toán và đang tìm việc làm. Nỗi mơ ước trong đời đang trở thành sự thật để sắp hoàn thành bốn phận nuôi dưỡng các con trong nhiệm vụ làm mẹ. Nhớ lại, những năm về trước lúc lập hồ sơ xuất cảnh theo diện H.O. có chồng cải tạo chết trong tù, qua từng đêm Ngọc Hạnh hết sức bồn khoăn lo lắng trong hoàn cảnh góa bụa con cô. Nếu phải ở lại Việt

Nam trong cuộc sống đói nghèo giữa một đất nước vừa thay người đổi chủ tràn lan những nhiễu loạn trong xã hội thì cuộc đời nàng và các con sớm muộn cũng sẽ phải đến tối, tương lai mù mịt cùng cực. Ở lại thì đã vậy, còn ra đi đến xứ người lại phải đương đầu mọi cái khó khăn trong thể cô sức yếu. Biết có khắc phục và vượt qua được không ? Nhưng dù sao cuộc sống xứ người được tự do, con cái có cơ hội học hành tiến thân. Ra đi vì tương lai các con là động lực mạnh mẽ hấp dẫn để tạo niềm tin phấn đấu trong từng thời gian. Bao kẻ giàu tiền muốn được cho con du học vẫn gặp nhiều trắc trở khó khăn hoặc chẳng bao giờ thực hiện được.

Nhờ có vốn kiến thức và nghe, nói được tiếng Anh lúc còn làm cho sở Mỹ, những ngày đầu tiên Ngọc Hạnh đã từng bước dễ dàng hội nhập vào cuộc sống mới. Ngày tháng đi qua, Ngọc Hạnh gần như quên bản thân mình và dồn mọi nỗ lực dạy dỗ nuôi nấng các con thành người, mong sao chu toàn thiên chức làm mẹ để khỏi phụ lòng người bạn đời thân thương đã không còn nữa.

Bây giờ gánh nặng gia đình có phần vơi đi. Nhà cửa, xe cộ, những nhu cầu vật chất trong đời sống cũng tạm có đủ cho cuộc sống vừa phải nơi xứ người. Những suy nghĩ về sự an cư lạc nghiệp cũng đã bớt nảy sinh. Từ ngày chồng chết trong lao tù Cộng sản, mặc dù còn rất trẻ, dáng sắc đậm đà, tuổi Xuân tràn đầy, Ngọc Hạnh vẫn chưa có suy nghĩ nào tiến thêm bước nữa. Vui sống bên các con thân yêu ngoan hiền là hạnh phúc nhất đời của người đàn bà trong thiên chức làm mẹ. Nếu may mắn còn chồng bên cạnh lại được thêm nguồn hạnh phúc tuyệt diệu trên đời, nhưng cũng có thể đôi lúc vẫn

xảy ra những phiền phức không ai tránh khỏi. Sương, khổ, vui, buồn, tối lửa tắt đèn, dãi dầu mưa nắng có nhau khi tình nghĩa vợ chồng mặn nồng gắn bó. Nếu có phải tan đàn gảy gánh giữa dòng thì cũng âu là số phận không phiền trách buồn chán để được sống trong thanh nhàn tự chủ. Vậy thì lần đầu tiên Ngọc Hạnh nhận lời đi ciné với Tâm tới nay có phải là một sai trái cho những điều suy nghĩ hằng có kể từ lúc chồng qua đời. Nên sống với quá khứ ràng buộc vương tròn tiết hạnh của một góa phụ hoặc là để tự do cho định mệnh nắm bắt những rủi may phát sinh nguồn sinh khí mới cho tuổi đời còn lại ?

Những ngày lễ lớn, những dịp kỷ niệm riêng tư trong gia đình, các con Ngọc Thư, Ngọc Trang, Duy Thắng luôn có những món quà tặng nho nhỏ để thương cùng những lời chúc mừng mẹ thân yêu - Mẹ ạ ! Mẹ đã ngoài 50, Mẹ vẫn trẻ đẹp, duyên dáng. Mẹ là người Mẹ tuyệt vời trong suốt cuộc đời của chúng con. Chúng con kính chúc Mẹ luôn vui tươi trẻ đẹp để chúng con được trọn vẹn yêu đời trong tình thương bao la của Mẹ và trong nguồn hạnh phúc tươi mát của gia đình mình. - Lời chúc tụng được viết vào các tấm thiệp, được tuyên xưng trước mọi người đồng hương và bản xứ đến tham dự chung vui cùng gia đình, khiến cho họ đã có lời cảm phục người Mẹ hiền gương mẫu đảm đang. Còn với Tâm thì :

- Em là người đàn bà tuyệt vời đối với anh. Em thông minh và tài hoa, em biết không ? Anh quý em và yêu em.

Ngọc Hạnh sung sướng trước những lời chúc mừng ngọt ngào thân thương đó và lòng tràn ngập niềm vui yêu đời như đang lứa tuổi thanh xuân. Đối với các con, tình cảm yêu thương của người mẹ phủ kín, nhưng với Tâm thì chỉ trong chừng mực giới hạn nào đó. Hơn ba

năm rồi được chuyển về làm chung công việc bên cạnh Tâm từ quen đến thân tình trong ý hiệp tâm đầu, Tâm đã tỏ lộ tình yêu chân thành với Ngọc Hạnh. Riêng nàng vẫn kín đáo, hết sức tế nhị, dè dặt có thể như đang đắn đo suy xét để phân tách tim cho mình một giải đáp nơi con tim. Ngọc Hạnh vẫn có những giây phút riêng tư tự vấn lòng trước sự tấn công tình cảm ào ạt của Tâm, nhưng dù đã có giải đáp vẫn đang bị khối óc và con tim bất đồng thuận. Tiến thêm bước nữa hoặc phải sống trong quá khứ ràng buộc để đời sống tình cảm tàn úa theo thời gian ?! Với Tâm thì Ngọc Hạnh cảm thấy cũng tương đối có thể chấp nhận cho một chọn lựa hợp lý mà người phụ nữ cần phải tìm thấy được ở đối tượng mình yêu. Yêu không chỉ đơn giản để được nâng niu, chiều chuộng cho nhau hoặc để thỏa mãn cấp thời những ham muốn, mà từ lĩnh vực yêu để kết hợp hai tâm hồn đồng chấp nhận đến được với hôn nhân, trở thành vợ chồng, xây dựng hạnh phúc gia đình sao cho hợp bản năng đến tính tình. Người đàn bà vẫn thường có cái nhìn kín đáo cân nhắc và chọn lựa để đặt tình yêu vào vị trí hôn nhân đúng chỗ của nó. Tuổi tác của Tâm xấp xỉ. Thời gian Tâm bị giam cầm trong lao tù cải tạo của Cộng sản, vợ Tâm ở nhà lấy bộ đội Việt cộng. Tâm đến Hoa kỳ theo diện H.O. với một đứa con gái. Tâm cũng như Ngọc Hạnh đã chăm sóc nuôi dưỡng con ăn học thành tài vừa tốt nghiệp bác sĩ y khoa. Ngọc Hạnh đã nhìn thấy được ở Tâm là người đàn ông đúng nghĩa mà nàng đã chọn, có đủ bản lĩnh, đức tính cương trực, học thức và chịu khó. Nhìn và biết và chỉ biết vậy, cũng không ngoài mục đích giao thiệp hằng ngày trong tình bạn đồng nghiệp cùng làm một công việc tại công ty và cũng hết sức giới hạn chừng mực không vượt ra ngoài khuôn khổ ấy.

Nhưng một khi con tim vươn lên thắng vượt lý trí thì coi như khó lòng cưỡng chế. Một người nào đó đã bảo Tình yêu là tình bạn đột nhiên bốc lửa dữ dội . Và bây giờ... ở thời điểm ngọn lửa đang bộc phát ào ạt giữa hai quả tim đang âm ỉ. Chính vì thế, tuần vừa rồi trước khi tan sở ra về vẫn lời nói tỏ tình cố hữu của Tâm thì thầm bên tai nàng, Ngọc Hạnh, anh yêu em, em biết không ? anh đang chờ tiếng nói thực lòng của em. Thì, trong giây phút cuồng nhiệt sôi sục lửa yêu đương sôi động kích hỏa từ con tim như một thôi thúc, Ngọc Hạnh đã viết vội lên mảnh giấy nhỏ hai câu thơ tỏ tình mà hình như nó đã hằn sâu trong tiềm thức : Nhắm mắt lại, nghe tiếng lòng thổn thức. Ôi ! anh ơi, em đã trót yêu rồi..!! - Lửa đang bốc cháy dữ dội thiêu đốt bao ý nghĩ đắn đo dè dặt đã có từ lâu lắng sâu tận đáy lòng ! Ngọc Hạnh vội vã bước nhanh ra bãi đậu xe sau khi chuyển vội thông điệp tình yêu bé nhỏ thay cho lời nói tỏ tình đến người bạn trai kính mến. Thế là không thể dối lòng, Ngọc Hạnh đột nhiên trở thành kẻ đồng lõa đã làm cho tình bạn giữa hai người bốc lửa dữ dội. Tình yêu đang trở thành hiện thực, đang chấp cánh lên cao. Khôn ba năm rồi, mình sẽ phải chỉ đại có một giờ, hoặc ngược lại, Ngọc Hạnh khẳng định Đã đại ba năm rồi còn gì, giờ chỉ khôn có một giờ thôi. Một giờ đồng hồ thử thách, đồng lõa, cuồng nhiệt, dâng trọn. Một giờ để được tất cả, để cho tất cả, để lấp đầy khoảng trống nỗi lòng chờ đợi phập phồng, nỗi thèm khát cháy bỏng bao lâu rồi của hai người. Khôn trong một giờ để cho lửa yêu đương được bùng cháy ngùn ngụt trong quả tim cuồng nhiệt mà từ lâu rồi đã héo tàn nguội lạnh, cho cuộc đời thêm một lần nữa hồng hào ngọt ngào tươi mát và cho hôm nay...hôm nay Ngọc Hạnh rất hạnh phúc chấp nhận đi bên nhau

với người bạn trai thật dễ thương vào rạp chiếu bóng...!

Ngọc Hạnh cho xe vào bãi đậu. Nàng đã nhìn thấy Tâm đang bước đến cạnh xe. Ngọc Hạnh vội mở cửa xe mỉm cười, lên tiếng :

- Anh đến chờ em có lâu không ?

Tâm suýt xoa :

- Anh cũng vừa đến, là em đến ngay. Hôm nay em ăn mặc trang điểm thật tuyệt, nhìn em càng trẻ càng duyên dáng, khiến anh ngắm em không biết chán để anh được hãnh diện đi bên cạnh em tối nay và....đi mãi bên em suốt cuộc đời của anh...

Ngọc Hạnh lườm người yêu, cười chúm chím :

- Hôm nay và cũng là lần đầu tiên em đặc biệt dành cho anh. Nhưng mà này... anh Tâm, anh đừng nịnh đầm nhé, em ghét lắm. Lúc nào cũng phải trung thành và thật tình với con tim của mình, anh có biết như thế không ?

Tâm bông đùa :

- Vâng ! em nói đúng ý anh. Anh đã phát tâm trung thành và thật tình với con tim mình trong ba năm rồi, em cũng đã biết, và giờ đây anh đang đạt thành chánh quả ,

Ngọc Hạnh cười khôi hài :

- Dữ dội như thế à ! có thật vậy không ? Chưa chắc đâu nhé ! Còn phải xét lại từ A đến Z đã...gì thì gì, cần đến thời gian nữa mới có thể giải đáp....

Vẫn nụ cười sung mãn, Tâm khẳng định :

- Sao lại không chắc mà còn chờ thời gian xét lại ! Này nhé ! Tâm đổi giọng ngâm khe khẽ Nhắm mắt lại, nghe tiếng lòng thổn thức. Ôi ! anh ơi, em đã trót yêu rồi..! Đấy ! em thấy chưa ? Bản án đã được

quan Tòa đăng đường công bố trên giấy trắng mực đen, giờ thì phạm nhân có trách nhiệm phải thi hành bản án. Nếu phạm nhân cưỡng chế, hình phạt này sẽ gia tăng. Càng gia tăng hình phạt, phạm nhân càng cảm thấy hạnh phúc trong niềm vui chấp nhận để được thi hành với niềm hãnh diện tự hào đầy em. Chắc chắn như đinh đóng vào cột. Chắc lắm ! Gỡ không ra. Em biết không ? Không có vấn đề hồi tố để phải xét lại.

Ngọc Hạnh im lặng, nghe lòng nôn nao niềm vui rạo rực. Nàng thở thở :

- Anh tán công...em tới tập không một kẻ hở. Anh ghê gớm lắm ! anh có biết không ? Anh trấn áp em để không còn ngõ ngách phản ứng. Cuối cùng chẳng còn biết phải nói gì với anh, em chỉ còn biết nói... em đã yêu anh, chịu chưa ông tướng ?

Tâm phấn khởi đón nhận lời nói ngọt ngào của người yêu, choàng tay qua lưng nàng dìu đi từng bước từ parking lot về hướng Park Theatres. Tâm tiếp tục châm chọc vui đùa :

- Anh chỉ cần ở em nói với anh ba tiếng em yêu anh mà hơn ba năm rồi anh đang chờ đợi để nghe em nói, thế đó em, không gì hơn và giá trị hơn nữa, em hiểu như thế, biết không ? Anh cũng muốn nói thêm em nghe, để thi hành bản án một cách nghiêm túc và có hiệu quả tức thời, phạm nhân phải từng bước chu toàn trách nhiệm mà quan Tòa đã phán : Hốt gọn hồn em vào gối mộng. Cho hồn man dại giữa vòng tay . để rồi phạm nhân cho dù có xiu , cho dù có " ngất đi trong men say, cũng không ân hận..!

Ngọc Hạnh quay nhìn Tâm trân trối không chớp mắt, khuôn mặt ửng hồng đại khờ hương yêu ...nói bông đùa không kém :

- Ghê thế nhỉ !? Ghét anh quá à, anh biết không ? Mà ai cho phép anh vậy ? Trong một chừng mực nào đó thôi. Nhưng mà... anh Tâm à, em nói anh nghe nhé, nếu thực tế đã phải xảy đến như thế, phạm nhân rất có thể sẽ phải gục ngã chết giắc, chết không kịp trối, sung sướng mà chết, hạnh phúc mà chết, chứ không xỉu, cũng không ngất như anh nói đâu. Chịu nổi không ? Không chịu nổi, thì tự thú nhận ngay, may ra quan Tòa châm chước, giảm bớt hình phạt, chỉ như thế đó anh.

Cả hai cùng cười thú vị trong sự bông đùa rất ư là yêu thương tình tứ, và đang ngất ngây trong men yêu đương ngào ngạt tràn ngập trong lòng.

Tối thứ bảy, trùng vào ngày lễ lớn, nhiều người đến xem phim đứng chật cả mặt tiền rạp hát chờ mua vé, chọn phim. Tâm dìu người yêu len lỏi qua đám đông để tiến gần đến chỗ ô cửa bán vé. Trời hôm nay lạnh buốt với những cơn gió bắc se da. Ngọc Hạnh nép sát vào người Tâm tìm hơi ấm. Nàng nói nhỏ với Tâm :

- Anh à, ngày mai thằng con trai của em nó bảo sẽ chở em đến nhà bạn gái của nó có chút việc cần.

- Việc gì, có hệ trọng lắm không ?

- Con em bảo là để biết mặt và làm quen gia đình bên đó.

Tâm nheo mắt cười giòn giã :

- Hà ! em lại sắp có thêm xui gia nữa rồi. Em đã biết gì về tông ti nhà họ chưa ?

Ngọc Hạnh thở dài :

- Em chưa biết gì cả, chỉ nghe Duy Thắng nói với em như vậy ngày hôm qua. Không biết nó đã yêu con nhỏ nào mà nó dấu kín không

cho em biết thêm điều gì cả. Con cái ở xứ này đều là như thế.

Tâm phụ họa :

- Con cái bây giờ khác ngày xưa ở Việt Nam. Cha mẹ chỉ còn có trách nhiệm là lo làm tròn bổn phận theo ý kiến chúng nó. Vì ý kiến chúng nó bây giờ là quan trọng để quyết định mọi công việc. Chứ không như ngày xưa cha mẹ đặt đâu, con ngồi đó, con cái nghe lời cha mẹ làm theo ý kiến mình sắp đặt.

Ngọc Hạnh đồng tình :

- Tự do hôn nhân mà anh. Hễ thích thì yêu nhau không phải ràng buộc, gò bó trong khuôn phép nào, và như thế sau này có chuyện gì không ổn chúng nó không trách cứ cha mẹ phải không anh ?

Tâm mỉm cười phân trần dẫn chứng :

- Nếu trách con cái thì ai trách chúng mình đây ? Chúng ta bây giờ cũng chẳng khác nào... thích nhau, yêu nhau, được sống bên nhau thì thử hỏi ai trách ai ?

Ngọc Hạnh phụng phịu :

- Được nước là anh cứ...tấn công em tới tấp đó nhen. Ghét anh lắm. Anh nghe em hỏi nè, ngày mai anh có thể cùng đi với em đến nhà bạn gái của con trai mình được không ? Em cần có anh đi cùng em cho vui.

Nét mặt Tâm rạng rỡ :

- Anh sẵn sàng đi với em...vợ chồng mình sẽ gặp mặt anh xui, chị xui bên kia tha hồ nói chuyện...chắc là vui lắm, cũng vì...anh chưa một lần làm xui với ai. Anh cũng muốn tập tành chuyện xui gia... mai mốt còn lo cho con gái mình nữa.

Chợt nhớ ra điều gì, Tâm vội nói tiếp :

- Nhưng có thể... có thể không đi được vì...vì Thiềm My con gái của

anh nó bảo là ngày mai nhà có khách quý. Anh thấy con nhỏ tự động làm đẹp nhà cửa suốt ngày hôm qua, cắm bông cắm hoa tùm lum, mua sắm nhiều thức ăn, nước uống...Anh có hỏi thêm con anh bảo có khách quý, ngày mai ba nhất định phải có mặt để con giới thiệu. Anh nghĩ con nó nói bông đùa, nhưng có lẽ nó đang cai tổ chức một party nhỏ mời mấy cô mấy cậu bác sĩ tân khoa mới ra trường, còn có thể có cả người lớn đến ăn mừng vui nhộn sau bao nhiêu năm công lao đèn sách. Em không bận, anh mời em và cháu Duy Thắng đến chung vui với gia đình anh.

Hạnh xoay chuyển vấn đề :

- Anh Tâm đã dòm ngó cho Thiềm My nơi nào chưa nhỉ ?
- Con mới ra trường, đang thực tập ở các bệnh viện. Anh chưa có dự tính gì. Có lẽ cũng phải do Thiềm My định đoạt theo một cử của Duy Thắng, con em. Thời đại này, sống ở xứ sở văn minh, những quyết định của cha mẹ là thừa thãi và khó chấp nhận. Hay là...anh đề nghị với em...chúng ta cùng làm xui với nhau, xét ra cũng "môn đăng hộ đối". Bên kỹ sư, bên bác sĩ, cha mẹ đôi bên đều là công nhân, đồng dạng đồng cảnh với nhau, cùng màu da tiếng nói...biết ăn mắm ruốc, cá kho tộ đâu đến nỗi gì, em chịu chứ ?

Ngọc Hạnh bật cười khan, trở mắt nhìn trừng trừng Tâm, tỏ dấu phản đối :

- Anh nói cái kiểu chi chi mà kỳ cục vậy hỉ ? Nghe dị ồm chẳng được tí nào. Làm xui với anh, nghe nghịch nhĩ ? Làm xui với anh...thì anh không được quyền yêu em nữa đâu, chịu như thế, thì em chấp nhận liền, anh phải gọi em bằng chị... chị xui, anh dám không ?

Tâm giật mình :

- Ủ ờ nhĩ ! à mà... không được ! không được ! nhưng mà...anh cũng

cảm thấy có thể được...cả hai. Có ai bắt tội bắt vạ gì đâu. Luật pháp chẳng ngăn cấm, vì là tự do hôn nhân như anh và em vừa có ý kiến.

Ngọc Hạnh cười xòa, mắng yêu :

- Anh thật vô cùng tham lam thấy rõ..! Vừa yêu em, lại vừa đòi làm xui với em. anh hốt gọn hết. Em hỏi anh, thế thì con cái của chúng nó sẽ gọi anh và em bằng gì...có lẽ gọi...vừa bà Nội, vừa ông Ngoại, còn ông Nội và bà Ngoại biến đâu mất tiêu chẳng thấy. Sao tréo cẳng ngỗng thế. Em nhất định không chịu đâu. Anh hư thật đấy. Hư lắm. Ghét anh quá à !

Tâm bông đùa giải thích :

- Mình phải cỗi trối tình cảm chứ em. Này nhé, ban ngày anh sẽ gọi em là chị xui ơi...chị xui hời... còn ban đêm thì... anh gọi em là ...mình ơi... mình hời ! Anh thấy không có gì khó khăn, trở ngại. Cứ đúng phép tắc mà làm. Còn chuyện con cái chúng nó gọi Ông, gọi Bà gì đó mình tính sau. Chẳng mất mát gì đâu. Anh thấy cũng được lắm, đâu có gì trở ngại, em thử nghĩ xem.

Ngọc Hạnh hứ một tiếng, lườm Tâm thật đáng ghét và kéo tay chàng tiến đến ô cửa bán vé để lấy vé :

- Anh thật ba phải,...chịu không nổi. Em không muốn bàn đến chuyện đó nữa. Anh khéo tán công lại vừa cố thuyết phục em. Giỏi lắm !

Sau khi chọn phim và lấy vé, hai người sánh đôi đi dọc theo hành lang tìm phòng chiếu xuất phim ghi trong vé. Giây phút này, Ngọc Hạnh thực sự cảm giác nguồn hạnh phúc tràn trề tươi mát đang thấm dần trong cơ thể mà qua bao nhiêu năm rồi đã ngủ yên tận sâu thẳm cõi lòng.

Ngọc Hạnh đang thực sự yêu Tâm cuồng nhiệt, yêu say đắm, yêu si mê quay quắt nóng bỏng, yêu như chưa từng bao giờ biết yêu, được yêu, mà bề ngoài cứ vẫn dè dặt kín đáo. Sự bông đùa của Tâm vừa rồi đòi làm xui, nếu chuyện thực sự xảy ra, thì cũng khó có thể quyết định. Ông bà ta đã bảo -*Xui gia chớ có tìm hem. Xui gia như thể anh em một nhà* . Dù sao chẳng nữa, Ngọc Hạnh không thể để mất Tâm nếu phải đánh đổi một điều gì đó bất khả kháng cũng không thể được. Nghĩ là nghĩ, nàng hy vọng chuyện chẳng bao giờ xảy ra như thế để chẳng biết tính sao.

Trong tối nay, niềm vui đã lớn lên, bùng phát phủ kín suốt xuất phim giữa hai người như một chuyển đổi nguồn hạnh phúc tươi tắn và rất an bình cuối đời của người đàn bà đã miệt mài chu toàn trách nhiệm làm mẹ trong hoàn cảnh tự lập mà Ngọc Hạnh đã nắm bắt được trong tầm tay bằng nghị lực và sự nhẫn nại của mình. Nàng chấp nhận như một định mệnh phó thác theo suy nghĩ và ước muốn...

Buổi sáng thật êm ả, vắng ngắt. Bên ngoài nhiệt độ dưới không độ, lạnh cóng. Ngọc Hạnh đã thức giấc từ lâu nhưng vẫn còn quán người thật chặt trong chăn ấm chưa muốn bước ra khỏi giường. Hằng ngày trong cuộc sống bề bộn Ngọc Hạnh luôn có sự sắp xếp công việc đâu vào đó, để tạo sự thoải mái tinh thần và nhịp nhàng trong từng công việc. nếp sống độc thân đã bao năm qua tạo cho nàng thói quen những suy tính và quyết định đơn phương mọi vấn đề vào mỗi buổi sáng khi nàng vừa thức giấc còn đang trong chăn ấm nệm êm. Sáng hôm nay trong im vắng phòng ngủ xinh xắn,

ngoài những suy nghĩ thường lệ công việc hằng ngày, tâm hồn nàng xôn xao bởi những giây phút ở bên nhau với Tâm đêm hôm qua thật kỳ diệu, hạnh phúc. Cái hạnh phúc cuối đời của con người thật chững chạc, đậm đà hương vị yêu đương khi nàng chấp nhận nuptial kiss của Tâm trước khi chia tay ra về khiến cho Ngọc Hạnh tê dại toàn thân trong vòng tay cuồng nhiệt của người yêu. Nguồn khoái cảm tuyệt vời đã có lại được sau bao nhiêu năm phải sống trong cô đơn góa bụa. Chính đó là điều kỳ diệu nhất trên đời khi mình đã tìm được người mình yêu, và cũng thật thú vị trong tình yêu khi cả hai cùng gặt đầu chấp nhận. Hương vị tình yêu đang bùng phát ngùn ngụt sôi sục trong tim. Nó đã được chọn lựa để nâng niu, gìn giữ và trân quý. Ngọc Hạnh khe khẽ gọi thầm tên người yêu. Anh Tâm ơi ! em yêu anh, em đang nghĩ về anh, anh có biết không, anh của em ? Có tiếng gõ cửa nhẹ bên ngoài, tiếng Duy Thắng hỏi vọng vào :

- Mẹ ơi, mẹ đã dậy chưa ?

Nghe tiếng con trai gọi, Ngọc Hạnh còn đang chơi vơi trong cảm giác hạnh phúc êm dịu, nàng trả lời với con :

- Mẹ vừa thức giấc, con chờ mẹ chút xíu nhé !

Ngọc Hạnh lẩm bẩm. Ấy chết, hôm nay phải lo công việc cho con lại quên khuấy đi mất. Sao mình hư quá ! Nàng mỉm cười, lại làm xui một lần nữa, nhưng không làm xui với anh Tâm của mình đâu nhé. Vậy là mình đã già rồi còn gì, đang trong cái tuổi có xui gia. Nhớ lại hai cuộc hôn nhân trước của Ngọc Thư, Ngọc Trang nàng đã có hai gia đình xui gia đều ở các tiểu bang xa. Họ đều có đủ vợ đủ chồng không phải góa bụa, cô cút như mình. Nghĩ đến mình lẩm lúc cũng tủi thân. Cưới hỏi xong rồi, hai bên xui gia ít khi gặp mặt thăm viếng

chuyện trò như người xưa đã nói Bà con ngày càng xa, xui gia ngày càng gần . Thỉnh thoảng chỉ gặp nhau thăm hỏi sức khỏe trên điện thoại.

Ngọc Hạnh thầm ước ao phải chi anh Tâm của mình hôm nay không bận thì có thể mời anh ấy cùng đi cho có đủ vợ, đủ chồng với người ta. Biết đâu xui gia này lại cũng đủ cặp không như mình. Suy nghĩ rồi đâm ra e thẹn sợ sùng đến đỏ mặt làm sao ấy ! không biết mình có nên làm như vậy không ? con cái sẽ suy nghĩ thế nào về sự khác thường của mẹ, chiều theo ý mẹ hoặc phản đối. Ngọc Hạnh lại đang lo lo suy tính công việc. Con nàng chỉ nói ý định này trong sáng hôm qua, rồi nó biến mất tiêu, chẳng kịp hỏi han gì thêm. Thường thì bên nhà trai qua nhà gái làm quen tìm hiểu ít ra phải có chút lễ vật quà cáp theo tục lệ ông bà xưa truyền lại, chứ đi tay không như thế này coi sao được. Nàng vụt bung vội xuống giường bước ra khỏi phòng.

Ngọc Hạnh nhìn thấy con đã quần áo chỉnh tề, đang ngồi uống cà phê xem tivi chờ đợi tại phòng khách thật thản nhiên. Nhìn đồng hồ đã 9 giờ. Nàng ngồi xuống ghé đối diện với con :

- Duy Thắng, mẹ hỏi con. Nhà bạn gái của con gần hay xa ? Sao con không cho mẹ biết trước công việc vài ngày để mẹ lo liệu.
- Thưa mẹ, nhà gần đây thôi mẹ ạ. Con đã đến vài lần rồi. Con nhận thấy chẳng có gì để mẹ phải bận tâm như mẹ nghĩ. Mình đến để nói chuyện, làm quen và biết nhau giữa hai gia đình mà mẹ.

Nghe con nói, Ngọc Hạnh mỉm cười về cái ý định của thằng con muốn ba bó vào một hủ đơn giản như nó suy nghĩ. Nàng hỏi :

- Vậy con quen với bạn gái con bao lâu rồi ?
- Thưa mẹ, đã hơn một năm rồi mẹ ạ.

- Nó làm nghề gì, và ở đâu vậy con ?
- Bạn con vừa tốt nghiệp ra bác sĩ đang còn trong thời gian thực tập.
- Nó tên gì vậy con ?
- Mini My Lee.
- Nó còn đủ cha đủ mẹ không con ?
- Thừa mẹ không. Chỉ còn cha.

Vừa nghe con nói, Ngọc Hạnh thoáng chút ngạc nhiên và thắc mắc. Sao gần giống gia cảnh của anh Tâm. Không lẽ...hử ! Cũng có thể một vài sự trùng hợp. Ngọc Hạnh vội hỏi con :

- Vậy cha của bạn gái con làm gì, ở đâu, con biết không ?
- Thừa mẹ, con chưa được rõ. Con chưa bao giờ hỏi Mini My Lee và con cũng chưa biết mặt ông ấy.

Ngọc Hạnh lại hỏi :

- Bạn gái con đã đến nhà mình lần nào chưa con ?
- Dạ, đôi lần mẹ ạ, những lúc mẹ đi vắng.

Ngọc Hạnh nhìn Duy Thắng lòng cảm thấy thương con vô hạn. Tội nghiệp cho con, lớn rồi mà tính tình còn rất ngây thơ. Một ai đó đã nói, con trai ở với mẹ vẫn là con trai. Nhưng con trai ở với cha sẽ là người đàn ông đúng nghĩa. Duy Thắng lớn lên với vóc dáng, tâm tính đều giống hệt Nghĩa, người bạn đời yêu dấu ngày xưa đã mang đến cho nàng trọn vẹn hạnh phúc trong cuộc sống hôn nhân. Giờ đây anh không còn nữa, con cái của anh đã lớn khôn, nên người và đang yên bề gia thất. Anh phù hộ các con chúng mình, anh Nghĩa ơi. Ngọc Hạnh xúc động nhìn con trai qua hình ảnh thân thương của người

chồng ngày trước, nàng bước đến cạnh gần con âu yếm hỏi :

- Con đang thực sự yêu thương Mini My Lee và dự định làm lễ cưới, hãy cho mẹ biết rõ ý định nhé.

Duy Thắng gật đầu :

- Thưa mẹ, đúng vậy ạ. Chúng con đã cùng dự định mọi việc đầu vào đó, chỉ còn chờ thời gian cùng sự chấp thuận của hai bên gia đình.

Ngọc Hạnh đặt hai tay lên vai con thoa nhẹ âu yếm. Nàng nói với con :

- Nếu con thấy hợp thì tiến đến hôn nhân theo ý chúng con muốn. Mẹ sẽ có trách nhiệm lo công việc cho con. Mẹ không có gì phản đối hai con yêu nhau. Con lập gia đình rồi sau này mẹ sẽ có cháu nội ẵm bồng. Nội ngoại mẹ có đầy đủ, mẹ đâu còn ước ao gì hơn nữa. Mẹ vui mừng các con. Đó là niềm vui và sự ước mơ cuối đời của mẹ.

Duy Thắng ôm chầm hai bàn tay mẹ kéo áp sát vào ngực mình :

- Con cảm ơn mẹ. Mẹ là người mẹ vô cùng tuyệt vời của ba chị em con. Ba con đã không còn nữa, chỉ còn mình mẹ và mẹ đã từng bước phấn đấu nuôi dưỡng chúng con. Nếu ba con còn sống, chắc hẳn ba con còn vui hơn nữa, phải không mẹ ?

Ngọc Hạnh càng xúc động trước những lời tỏ bày dịu dàng biết ơn của con. Nàng nhìn con say sưa với ý nghĩ bất chợt muốn nói thật cho con biết rằng con cũng đang có người cha kế cũng thật tuyệt vời như cha ruột của con ngày trước. Người cha ấy của các con hôm nay mẹ đã chọn lựa, mẹ đã quyết định theo tự do ý muốn. Ngọc Hạnh suy tính, đắn đo muốn nói cho con biết điều này nhưng lại e ngại, không biết con có phản đối việc làm của mình hay không ?

Nàng bảo con :

- Con chờ mẹ chút nhé. Mẹ sửa soạn rồi chúng ta cùng đi.

Ngọc Hạnh bước vội vào phòng tắm, rồi trang điểm. Hôm nay, nàng chọn chiếc áo dài màu tím sẫm hoa cà có đính kim tuyến óng ánh để đến với xui gia mới. Sau khi trang điểm, nàng nhìn vào gương trong chiếc áo dài bó sát nổi bật làn da trắng mịn tươi mát với những đường nét khêu gợi lộ hắt lên. Khuôn mặt vẫn còn đầy đặn, căng thẳng, mịn màng, tươi trẻ. Mái tóc đen mượt bóng bèn chải đổ tràn qua đôi bờ vai thon nhỏ. Ngọc Hạnh sung sướng tự hào trước nhan sắc vẫn còn duyên dáng khả ái của mình khi tuổi đời ngày lên cao. Nàng tự mãn nhủ thầm không ngờ mình vẫn còn trẻ đẹp, vẫn còn hấp dẫn trong chiếc áo dài truyền thống quê hương muôn thuở này. Thì ra, Ngọc Hạnh không mấy ngạc nhiên mỗi lần bạn bè cùng lứa trầm trồ về nhan sắc của mình và dường như còn có vẻ ganh tỵ. Nàng nghĩ đến Tâm và ước muốn anh được ở ngay bên cạnh mình lúc này để nhìn ngắm, để được yêu và được nuông chiều. Niềm mơ ước trong thương nhớ người bạn trai yêu quý càng đầy từng giây phút.

Khi bước ra khỏi phòng, Duy Thắng nhìn thấy mẹ, nó sững sờ ngạc nhiên rồi trầm trồ :

- Mẹ, con nhìn mẹ hôm nay...mẹ là...một giai nhân ! Con nghĩ rằng ba con bất hạnh thật đó. Nhưng mà mẹ à...Duy Thắng ngập ngừng bỏ lửng câu nói.

Ngọc Hạnh chợt thoáng buồn :

- Mẹ cảm ơn con đã nghĩ đến hạnh phúc của ba mẹ. Hình như con

còn có gì như muốn nói ?

- Thừa mẹ, không có gì...có điều... Duy Thắng nhìn mẹ mỉm cười...Con nghĩ mẹ có thể làm người ta...điên đảo...cái ông...già...sắp có thể trở thành xui gia với mẹ đó. Con nghĩ cho vui vậy mà. Mẹ tha lỗi cho con.

Nghe con nói, Ngọc Hạnh mắng yêu :

- Tại sao con biết ông ấy điên đảo vì mẹ. Con chưa biết mặt ông ta mà. Mẹ thì chưa bao giờ nghĩ điều gì hết. Mẹ lúc nào cũng giữ lòng với ba con ngày trước.

- Con xin lỗi mẹ. Duy Thắng cười khúc khích. Con thấy mẹ còn trẻ đẹp, duyên dáng con nói đùa và nhất là con cũng có quyền...hy vọng cho mẹ.

Duy Thắng ngừng xe nói :

- Đây là nhà bạn gái của con đây mẹ.

Hai mẹ con bước xuống xe, vừa lúc một cô gái dáng dấp dịu dàng, mảnh mai, nét đẹp ngây thơ trong trắng, mặc váy ngắn màu đen, tóc cắt chấm vai, da dẻ hồng hào, nét mặt tươi vui từ trong cửa nhà bước ra, tươi cười gật đầu chào khách

- Hello...! anh Thắng..!Em đang chờ anh đến. How are you ?

Nhìn thấy Ngọc Hạnh, người con gái khựng lại vài giây. Duy Thắng chỉ mẹ mình giới thiệu. Anh giới thiệu em,...mẹ của anh. Thắng nói với mẹ. Thừa mẹ, đây là Mini My Lee bạn gái của con mà con đã thưa chuyện với mẹ vừa rồi.

Mini My Lee cúi đầu, lễ phép :

- Con kính chào bác. Con kính mời bác và anh Thắng vào nhà.

Dứt lời, Mini My Lee bước tới trước mở cửa mời khách đi vào. Tiếng

nhạc từ phòng khách vọng ra êm ả, dịu dàng. Ngọc Hạnh kín đáo quan sát người con gái mà tương lai rất có thể sẽ trở thành đứa con dâu yêu quý của gia đình. Trong một thoáng, nàng cảm nhận được rằng Mini My Lee là cô gái có nét đẹp khả ái, lanh lợi, khôn ngoan và trí thức được thể hiện qua phong cách và sắc nét đôn hậu. Đã thế, Mini My Lee là một bác sĩ vừa mới ra trường. Một bác sĩ phải cần có lòng vị tha và bác ái, luôn yêu quý quan tâm bệnh nhân. Sơ khởi, Ngọc Hạnh cảm thấy có phần vừa ý cho sự lựa chọn của con trai mình.

- Thưa bác, kính mời bác ngồi nghỉ. Mini My Lee nhỏ nhẹ ngỏ lời mời khách, và đưa tay chỉ ghế mời Ngọc Hạnh ngồi. Con kính mời bác dùng trà nóng con vừa pha. Con cũng xin phép bác con lên lầu mời ba con xuống tiếp chuyện với bác. Xin bác vui lòng...chờ chút.

Ngọc Hạnh đáp lời mời của Mini My Lee trong ánh mắt và nụ cười vui tươi đầy thiện cảm :

- Bác cảm ơn Mini My Lee nhé. Cháu cứ để bác tự nhiên.

Mini My Lee bước vội lên cầu thang. Ngọc Hạnh vẫn tiếp tục kín đáo quan sát nàng dâu tương lai Mini My Lee qua từng cử chỉ, dáng đi, lời nói. Phòng kế bên đang có sự hiện diện một số cô cậu cùng lứa tuổi với Mini My Lee, có lẽ là bạn bè của hai đứa nó. Duy Thắng cũng đang nhập bọn với chúng.

Phòng khách bày biện trang nhã, gọn gàng, xinh xắn. Bông hoa tươi thắm tăng thêm nét đẹp thanh nhã và sự ấm cúng của gian phòng. Nhìn chung, cảnh nhà sạch sẽ, ngăn nắp, và lịch sự từ trong ra ngoài. Không có vật gì thừa thãi trông chướng mắt và lố bịch. Ngọc Hạnh cảm thấy ưng ý và dễ dàng thích nghi vào cuộc sống của

gia đình này qua hình thức bề ngoài. Nhà cửa sạch sẽ đẹp mắt như thế này phải có bàn tay khéo léo của người đàn bà. Nhưng con trai nàng bảo là Mini My Lee mồ côi mẹ. Nếu thế thì nàng dâu tương lai cũng khá đảm đang công việc nhà cửa, hoặc là người chủ nhà đã có vợ kế. Ý nghĩ khôi hài chợt hiện khiến Ngọc Hạnh bật cười cho cái lảm cẩm không đâu vào đâu của mình.

Gần năm phút vẫn chưa thấy chủ nhà xuống chào hỏi tiếp khách. Ngọc Hạnh cảm thấy hơi khó chịu. Duy Thắng trò chuyện vui với bạn bè dăm ba câu, rồi quay ra lại phòng khách đứng chờ bên cạnh mẹ. Duy Thắng hỏi nhỏ mẹ :

- Thưa mẹ, mẹ thấy Mini My Lee của con thế nào ?
- Bạn gái của con dễ thương, mẹ ưng ý đấy.
- Con cảm ơn mẹ. Này...mẹ à, bạn bè chúng con thì gọi là Mini My Lee nhưng trong gia đình thì gọi nàng là Thiềm My đó mẹ. Mẹ cứ gọi là Thiềm My cho thân mật mẹ ạ.

Nghe con nói, Ngọc Hạnh ngơ ngác, đột nhiên cảm thấy bối rối, không lẽ....sao lại là Thiềm My nhỉ. Hay là...Chợt có tiếng chân người từ cầu thang bước nhanh xuống, hai mẹ con bỏ lửng câu chuyện. Ngọc Hạnh còn đang trong nỗi hoài nghi về cái tên Thiềm My, nhưng nàng cũng vội đứng dậy kéo vạt áo thắt thóm, đưa tay vén gọn mái tóc bồng bênh ra phía sau, thì vừa lúc Ngọc Hạnh thấy Tâm đứng sững sờ ở cuối chân cầu thang nhìn nàng trân trối, bên cạnh là Mini My Lee...là Thiềm My, trong lúc Ngọc Hạnh cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn Tâm trong ngõ ngàng luống cuống. Cuộc gặp gỡ không sắp xếp, không dự định trước, lạc hướng, mất điểm tựa đang như chao

đảo trước bối cảnh bất bình thường giữa hai người.

Tuy nhiên, chỉ thoáng vài giây cả Tâm lẫn Ngọc Hạnh như nhận ra được sự ngẫu nhiên cuộc gặp mặt hôm nay có thể phải chấp nhận trở thành chuyện đã rồi không thể nào từ chối mà đêm hôm qua hai người đã nói đùa bên nhau ở rạp chiếu phim. Giờ đây chỉ sau vài giây ngỡ ngàng khó xử này, đành chấp nhận, và còn lại là niềm vui, những lý thú bất ngờ đang nồn nao trong lòng mỗi người.

Tâm cười rạng rỡ bước vội đến cạnh Ngọc Hạnh :

- Em, không hứa mà gặp, dù có từ chối thế nào cũng không được. Anh đâu ngờ hôm nay em đưa con em, cháu Duy Thắng đến nhà anh xin cầu hôn với con gái anh là Thiềm My. Thật vinh dự cho hai gia đình chúng ta. Chuyện như thế, mình chỉ còn phải đồng tình với các con, chứ biết tính sao ?

Ngọc Hạnh vẫn còn ngượng, nàng cúi mặt, hai tay bấu vào vạt áo, e thẹn :

- Em...cũng thế, chẳng biết nói sao. Thôi thì ...như anh nói. Em đâu có ngờ con cái chúng ta...đã quen biết nhau như thế này.

Hai người nhìn nhau trong nụ cười đồng tình, cùng cố giữ bình tĩnh trước đám trẻ để giải quyết công việc cho con, trong lúc Thiềm My và Duy Thắng thì đang ngơ ngác trước sự thân mật của hai thân sinh mà trước đây chúng ngỡ rằng đang còn xa lạ. Thiềm My vội hỏi :

- Thừa ba, ba và bác đã quen nhau từ trước rồi sao ? Chúng con đâu hề hay biết.

Nghe con gái hỏi, Tâm chưa vội trả lời. Chàng chỉ ghé mời Ngọc Hạnh ngồi rồi cùng ngồi xuống ghế đối diện. Tâm bảo Duy Thắng, Thiềm My cùng ngồi xuống ghế kế bên. Tâm giải thích :

- Ba và mẹ của Duy Thắng đang cùng làm việc chung tại công ty, vì

thế mới quen thân nhau. Thực ra, thì cả hai người không ngờ hai con yêu nhau và dự tính chuyện hôn nhân. Sáng hôm nay ba mới được nghe Thiềm My tỏ bày ý định ba cứ ngỡ rằng ba sẽ được làm xui với một gia đình nào đó. Nào ngờ đâu...lại là hai gia đình mình. Ba và mẹ Duy Thắng vẫn hiểu vấn đề hôn nhân của các con do tự các con lựa chọn, cha mẹ chỉ có trách nhiệm lo tròn mọi việc cho các con.

Ngọc Hạnh tiếp lời :

- Cháu Thiềm My cũng như Duy Thắng không chịu nói trước để gia đình hai bên biết và có sự chuẩn bị, cũng vì thế mới có cuộc gặp gỡ khá lý thú này..! Tất cả đều là bất ngờ.

Duy Thắng vui mừng :

- Thừa mẹ, thừa bác, chúng con được may mắn khi mẹ và bác là chỗ thân tình quen nhau, nên chúng con nghĩ rằng hôn nhân của chúng con không còn gì lo lắng cũng như chẳng có gì để mẹ và bác phải bận lòng.

Tâm nheo mắt nhìn Ngọc Hạnh như thâm cùng ý nghĩ, Tâm nói :

- Đúng vậy đó em ! Con nó nói đúng. Chúng ta không còn gì phải đắn đo nữa. Đã là một nhà rồi, hãy chấp nhận cuộc hôn nhân này cho hai trẻ. Như thế, kể từ hôm nay anh và em đã là...xui gia với nhau rồi đấy.

Ánh mắt Ngọc Hạnh chớp chớp, liếc xéo Tâm trong ý nghĩ muốn nói với người yêu rằng anh lợi dụng vào tình yêu của hai con để anh áp đảo mà thắng cuộc với em. Anh quá tham lam, ghét anh ghê gớm rồi đó, vừa yêu, lại vừa làm xui với người ta. Anh "hốt gọn" hết không để em còn lối thoát, anh ghê lắm đấy anh Tâm. Anh cứ bảo phải "cối trối" những ràng buộc khắt khe gì đó nên giảm bớt đi để được tự do yêu, tự do hôn nhân mà không phải va chạm phiền phức đến đạo

đức, luân lý. Vì các con, em phải chấp nhận cùng quan điểm với anh, chứ đừng tưởng.

Nghĩ được rồi để tự bằng lòng cho mình, Ngọc Hạnh tươi cười chúc mừng :

- Mẹ và ba các con hoàn toàn đồng ý hôn nhân hai con. Ba và mẹ chúc mừng hai con hạnh phúc trọn vẹn bên nhau suốt đời. Còn tiệc cưới, để ba và mẹ lo với các con sau nhé.

Thiểm My thưa :

- Chúng con cảm ơn ba và bác. Tiệc cưới chúng con đã dự tính hoàn tất. Xin ba và bác yên tâm.

Tâm khuyên bảo :

- Từ nay con gái yêu của ba, Thiểm My hãy gọi mẹ của Duy Thắng là mẹ, và Thắng gọi bác là ba cho đúng lễ nghi khuôn phép trong gia đình. Chúng ta đã là một nhà.

Tâm nhìn Ngọc Hạnh cười dí dỏm :

- Tôi vừa khuyên con như thế có đúng vậy không hả... chị xui..! Chị xui hãy cho phép các con được xưng hô như thế nhé !

Ngọc Hạnh hóm hỉnh trả đũa không kém :

-Dạ ...thưa ... anh xui ...đúng đấy ạ ! Tôi đã chấp nhận như điều mà...anh xui vừa nói thật chí lý. Vậy thì...anh xui còn điều gì chỉ bảo thêm cho hai con, anh xui cứ nói.

Hai người cùng cười trong ngỡ ngàng ngừng đắc ý. Thiểm My và Duy Thắng nhìn thấy hai thân sinh nói chuyện vừa vui vừa pha trò, hai anh chị cũng đắm đuối liếc tình nhau say đắm.

Vài giây im lặng, Tâm bình tĩnh nhìn hai con chậm rãi nói :

- Thiểm My, Duy Thắng, chuyện của hai con như thế xem như đã tạm ổn. Hai gia đình chúng ta thật hạnh phúc khi có được dâu hiền,

ễ quý. Ba mẹ mong ước hai con sống bên nhau hạnh phúc trọn đời. Nhân dịp này, ba muốn nói với hai con một vấn đề, ba nghĩ có nên nói hay không ?

Cả Thiềm My và Duy Thắng cùng nói :

- Thừa ba, chúng con sẵn sàng nghe dù là chuyện gì.
- Nhưng ba nói rồi, hai con chớ buồn ba mẹ nhé.

Duy Thắng lễ phép thưa :

- Chúng con không dám nghĩ thế. Thừa ba, nếu có gì chúng con hỗ trợ hết mình.

Tâm quay nhìn người yêu như dọ ý. Ngọc Hạnh vẫn hồn nhiên, khề gật đầu như biểu đồng tình. Tâm nói :

- Ba và mẹ đã chính thức chấp nhận là xui gia với nhau như các con đã biết và luôn mong ước hai con hạnh phúc bên nhau. Còn phần ba mẹ thì trước đây khi cùng làm chung công việc tại sở làm, từ quen thân để rồi hai người đã yêu nhau đến nay và đang có dự tính sống chung bên nhau, nương tựa nhau trong tuổi già. Các con có lẽ cũng đã hiểu, con người càng về già càng thật cô đơn. Nỗi cô đơn ấy có thể là một trong những nguyên nhân buồn chán trong tuổi già, còn có thể giảm thọ.. Điều mà ba mẹ muốn nói với hai con là như thế. Vậy thì hai con có vui vẻ và đồng ý ba mẹ được bước thêm bước nữa cùng bầu bạn bên nhau vui sống trong những ngày tháng cuối đời ?

Tâm dứt lời, cả Duy Thắng, Thiềm My và các bạn trẻ ở phòng kế bên cũng đã đến tham dự từ đầu cùng đồng loạt vỗ tay hoan hô chúc mừng trong sự đồng tình tuyệt đối.

Thiềm My dịu dàng bọc bạch nỗi lòng trong niềm vui :

- Thừa ba mẹ, con xin bày tỏ lòng chân thành của con. Phần con, con hết sức hãnh diện có được người mẹ thật tuyệt vời như mẹ. Anh

Duy Thắng đã có những lần nói với con về người mẹ tuyệt vời của anh. Con ngưỡng mộ và hết lòng cảm ơn mẹ. Được có mẹ, mẹ sẽ an ủi chăm lo cho ba mọi thứ, nên chúng con rất yên tâm về ba. Đối với ba, con xin chúc mừng và chia vui với ba thật diễm phúc có được người bạn đời khả ái. Con nói được điều này là do anh Thắng của con trước đây đôi khi anh ấy có nói với con về người mẹ khả kính của anh ấy khiến con đã có một suy nghĩ thật sâu sắc về mẹ, và đồng thời do sự cảm nhận của con khi con vừa gặp mẹ trong buổi sáng hôm nay. Con xin chúc mừng ba mẹ hạnh phúc mãi đến ngày cuối cùng.

Còn Duy Thắng thì hân hoan đề nghị :

- Thừa ba mẹ, chúng con mong muốn tổ chức đám cưới của hai chúng con xong, sau đó là đám cưới của ba mẹ. Công việc tổ chức chúng con sẽ lo liệu toàn bộ, ba mẹ chẳng bận tâm. Chúng con chỉ xin ba mẹ chấp nhận như thế để chúng con vui mừng. Đối với chuyện của ba mẹ hôm nay chúng con rất tán thành vì theo như chúng con nghĩ đó chính là nguồn vui và nỗi ước mơ hạnh phúc cuối đời mà ba mẹ cần được quyền hưởng.

Tâm đứng dậy, giọng nói xúc động :

- Bây giờ đến lượt ba mẹ cảm ơn các con đã bày tỏ tấm lòng hiếu thảo cùng sự hiểu biết và đồng một lòng hỗ trợ bằng lời nói, việc làm để cho ba mẹ được tìm thấy hạnh phúc yên ổn bên nhau trong những ngày tháng cuối đời. Vậy thì cuộc vui hôm nay chúng ta hãy bắt đầu...và không bao giờ biết mệt mỏi...Các con và các bạn con hãy tự nhiên trong niềm vui tự biên tự diễn hôm nay nhé !

Tâm quay lại triu mến nhìn người bạn đời thân thương.

Ngọc Hạnh cũng đang nhìn Tâm say đắm và đang thêm khát...vòng tay người yêu. Tâm ngâm khe khẽ vừa đủ nghe hai câu thơ mà ngày nào người yêu đã trao cho mình như một lời tỏ tình chân thật ‘*Nhắm mắt lại, nghe tiếng lòng thổn thức. Ôi ! anh ơi ! em đã trót yêu rồi ..!*’

Nguyễn Thế Hoàng

Ăn Tết Hụt

Định cư tại Hoa kỳ ba mươi năm rồi tôi chưa một lần về Việt Nam. Thỉnh thoảng cũng muốn về để ăn một cái Tết ở quê nhà, đồng thời thăm viếng mồ mả ông bà, thăm lại cảnh cũ người xưa, bà con làng xóm, thăm bạn bè ai còn ai mất, họ đang làm ăn ra sao, họ đang sống như thế nào. Điều này cứ ám ảnh mãi trong tôi mỗi lần Tết đến trên xứ người. Năm nào còn chừng mười lăm, hai mươi ngày đến Tết lòng cứ nôn nao. Vậy mà cũng chưa thực hiện được mng qui cố hương để được nhìn lại nét đẹp truyền thống ngày Tết quê hương. Ra hải ngoại bao nhiêu năm cũng nêu cao, pháo đỏ, bánh chưng, trà hương, bánh mứt, mai vàng, lân múa xập xoè...ở các cng đồng người Việt, nhưng chưa đậm đà hương vị Tết như trên quê hương mình.

Suốt năm lo làm ăn thế mà tiền bạc không mấy dư dả. Công việc bèn, tất bật suốt năm không ngớt. Nếu có để dành được trong năm, đến cuối năm phải lo mọi thứ cho cái Tết gia đình rồi đầu lại vào đó. Không còn dư lại dành hên Tết năm tới.

Ngọc, bà xã dễ thương của tôi và mấy đứa nhỏ cứ vài năm lại về Việt

Nam một lần ăn Tết. Mỗi lần đi là Ngọc cứ thủ thủ rù rì kêu nài tôi cùng đi cho có vợ có chồng theo như ý nghĩ của nàng là vui cùng hưởng, buồn cùng chia, có khó khăn vất vả giữa đường là có mà lo cho nhau. Nàng thật là con người quá lo xa. Nghe thì cũng mũi lòng thật mà trong dạ thì ngần ngừ nửa đi, nửa ở. Tôi lên nước làm eo nài có đi trọn b gia đình không ai trông nom nhà cửa, bỏ phế là mất sạch sành sanh, qua lại lấy gì mà ở, xe đâu mà đi. Không ai chăm sóc mấy cái bill nợ nhà, nợ xe, điện, nước...Đi nhiều người tốn tiền nhiều, có đi ít đỡ tốn cho gia đình có sao đâu. Thôi thì em và các con đi đi, phần anh thì dành cho năm tới. Năm tới, rồi năm tới nữa...cứ mỗi lần Tết sắp đến lại hện.

Nghe người ta nói nhiều chuyện vui, chuyện buồn xảy ra mỗi ngày trên quê hương lòng cứ băng khuâng điều này điều nọ. Phố phường nhà cửa bây giờ xây dựng ngổn ngang, vô trật tự, mất hết những dấu vết ngày xưa. Người xe tấp nập không lối chen chân. Thực phẩm thiếu vệ sinh, ăn vào thường bị tiêu chảy. Buôn bán giá cả thách trên trời dưới đất người mua không biết đâu mà mò cho đúng giá. Đĩ điếm, trụy lạc tràn lan như nước vỡ bờ. Nạn cúm gà đang hoành hành dữ di. Tư bản đồ lắm tiền nhiều bạc nhờ tham nhũng bóc lột người dân, bòn rúc ăn cắp tài sản quốc gia, vung tiền ăn chơi tiêu xài thật chóng mặt. Việt kiều bây giờ đã lép vế rồi, mất đi cái hào phóng ngày trước. Nhắc hai tiếng Việt Kiều tôi rất hoảng sợ. Tôi không dám nhận mình là Việt Kiều. Tôi chỉ là người dân đi lánh nạn cng sản một thời gian rồi về bà con ơi ! Ai cũng nhận mình là Việt kiều, khúc rút nghìn dặm để hãnh diện với người dân nghèo trong nước, để cho nhà nước việt cng ve vãn nút sạch nóm rút. Còn người trong nước thì nghe đến hai tiếng Việt kiều nhất định họ nghĩ trong túi phải có

một xấp đô la dày cm. Có đô la là có tiền đầy ắp trong túi tiêu xài ngóp mặt ai mà không ham chứ, để ăn chơi vung vít cho đời biết mặt. Hãnh diện cái mác Việt kiều, cứ thích tiếm dụng những tưóc vị kỹ sư, bác sĩ, giám đốc, chuyên viên... tài năng xuất chúng trên xứ người để cho đời ngp thờ với mình. Tàn cuc, quay ra hải ngoại hì hục đầu tắt mặt tối xác xơ thân phận, è cổ ra kéo cày chẳng khác nào một tên cu li hạng bét. Thấy vậy cũng buồn cho người mình rồi chẳng muốn về nữa.

Mới năm ngoái, nhà tôi và mấy đứa nhỏ lại về, đã năn nỉ tôi cùng đi, vậy mà tôi cũng chưa đi. Có lẽ nhà tôi ghiền về Việt Nam lắm. Rồi Ngọc nhất quyết bảo kỳ tới, có nghĩa là hai năm tới anh phải về với em một chuyến, lần này em nói là anh phải nghe em. Tôi chưa có ý kiến gì với "chỉ thị" của bà xã, cũng vì chuyện về Việt Nam ăn Tết cũng chưa mấy hấp dẫn trong tôi.

Thế mà bây giờ cái "tiêu đề" về quê ăn Tết sao nó cứ sôi sục, thôi thúc trong tôi một cách hết sức hấp dẫn và thú vị. Còn những hai tháng nữa mới đến Tết mà tôi tắt bật đủ chuyện. Lo dành dụm tiền bạc, chắt chiu từ nhiều phía cát riêng. Rút tiền từ một credit card để dành sẵn. Những số tiền này là ngoại lệ dành riêng không dính líu gì với ngân khoản mà nhà tôi chi cho. Dự tính làm đơn nghỉ hai tuần lễ cng với hai tuần vacation, vị chi tôi được rong chơi ở quê nhà tròn tháng vào dịp tết năm nay. Đồng thời chuẩn bị những cái linh kính mà tôi nghĩ rằng cần phải mang theo trong cuc hành trình.

Tôi quá nôn nóng đem chuyện bàn với bà xã để thương của tôi để dò xét phản ứng của nàng có điều gì rắc rối không cho kịp thời giải quyết. Tôi biết đàn bà rắc rối lắm, không đơn giản, dễ dãi như những người đàn ông chúng tôi đâu. Tôi khôn khéo chọn một giờ giấc đẹp

nhất trong ngày để tỏ bày tâm sự. Tôi vào đề :

- Em ạ, Tết này anh xin em để anh về Việt Nam ăn Tết nhen em. Em cho phép anh đi không ?

Nhà tôi chưng hửng :

- Hả ?! Anh nói cái gì ?

Tôi biết thế nào Ngọc cũng phản ứng thật đáng ghét. Tôi xuống nước, nói nhỏ nhẹ như rót mật vào tai nàng :

- Tết này em cho phép anh về Việt Nam ăn Tết một lần đi em ?

- Anh đi một mình hả ?

- Ừa ! anh đi một mình. Em đi nhiều lần rồi, giờ thì cho anh đi một lần chứ.

Ngọc đồng đánh trề môi :

- Sao anh không chờ năm tới về với em ? Đi một mình đâu có được. Em nhất quyết không cho anh đi về Việt Nam một mình đâu. Em nghe đồn nhiều rồi. Em sợ.

Tôi khẩn khoản nài nỉ :

- Đi một mình hoặc đi chung với em đâu có gì là khác, có gì em phải sợ. Anh đi, em coi nhà. Cùng đi hết nhà cửa không ai trông nom ?

Ngọc hặc tôi :

- Nhiều lần em bảo anh đi, anh nhất quyết không chịu đi, để em đi một mình buồn muốn chết. Giờ hà có gì anh đòi đi về Việt Nam một mình. Anh đi, em đi nữa, có chịu thì vợ chồng mình Tết này ăn Tết ở Việt Nam, em khỏi sắm sửa Tết nhất ở đây nhen anh ?

Mặt tôi bí xị, tôi lặp lại cái có :

- Đi hết, ai coi nhà hả em ? Mấy cái bill ai trả ? Sao em không ưu ái cho anh một lần có được không ?

- Anh đừng lo. Nhà đóng cửa, nhờ ông Mỹ hàng xóm trông giùm.

Còn bill để đó về trả.

Đúng là đàn bà lắm cái rắc rối. Biết làm sao bây giờ đây ? Tôi cảm thấy không được vui cho chuyến về Việt Nam một mình kỳ này.

Nhưng tôi cũng chưa chịu thua bà xã của tôi. Tôi đang tìm cách thuyết phục.

Nhưng tối lại tôi được tin vui. Trong phòng ngủ, tôi đang nằm trên giường đọc tờ báo, Ngọc sà vào lòng tôi nũng nịu :

- Anh muốn về Việt Nam trong dịp Tết này, thôi thì em cho phép anh đi đó. Thấy anh năn nỉ, không được vui, em thương anh.

Nghe Ngọc tỏ vẻ nể thương hại chồng thật đáng ghét nhưng lòng thì mừng vô cùng. Tôi ôm cứng Ngọc vào lòng nói ngọt như đường phèn :

- Cám ơn em. Anh cám ơn em vô cùng. Anh chỉ về vài tuần rồi qua mà. Anh về với ý định thăm mồ mã, xem xét để ước tính xây các ngôi m, sợ để lâu lạn mất có ti với bề trên, đồng thời để ăn một cái Tết tại Việt Nam mình cho nó vui vậy thôi. Ba mươi năm rồi, anh thiếu chuyện đó. Đt nhiên lại thấy thêm em ạ ! Anh cảm thấy thêm ghê đi.! Bà xã dễ thương của tôi nằm ép sát vào tôi lên nước dạn dò thật bài bản :

- Em chỉ cho phép anh về một mình lần này thôi đó. Lần khác có đi thì phải đi với em nghe chưa ? Về lo công việc rồi qua. Không còn ai thân nhân họ hàng, thì về ở nhà ông chú mà ăn Tết, không được lãng nhăng lít nhít chuyện gì nhé. Em mà biết được hả ? là anh khổ với em dài dài, đừng có trách em cơ.

Tôi tiếp tục ca bài ca con cá rất ư là cảm động :

- Em ghen với anh nữa rồi. Ngoài em ra, những người khác đều vô nghĩa. Tin anh đi. Anh thề với em...

Nghe tôi nói thề thốt, Ngọc bùm miệng tôi :

- Tin hay không là quyền của em mà. Không có thề. Đàn ông các anh khó ai lường được. Anh là chồng của em, em có quyền chăm sóc và gìn giữ anh. Đừng có thắc mắc với em.

Tôi chỉ lo sợ Ngọc hiểu biết chuyện thì nguy mất. Tôi áy náy suy nghĩ, lo lắng. Đã quá năm mươi, hai lần sinh nở, Ngọc vẫn trẻ đẹp mơn mớn, trông quý phái dễ thương lắm. Nàng là người vợ đảm đang trong gia đình và đã cho tôi một hạnh phúc toàn vẹn kể từ ngày cưới nhau. Ngày ấy, Ngọc và tôi cùng dạy học tại trường trung học công lập Duy Tân, Phanrang. Còn Lại, bạn gái rất thân của Ngọc cũng là cô giáo dạy chung trường. Cả ba chúng tôi đã trở thành những người bạn rất thân. Từ tình bạn chuyển sang tình yêu không mấy chốc. Tôi yêu Lại. Tôi lại yêu luôn cả Ngọc. Hai người bạn gái đồng tuổi, đồng tài sắc mười phần vẹn mười. Ngược lại cả Lại và Ngọc yêu tôi say đắm. Mối tình tay ba thật đầm thắm và khấn khít. Ngọc và Lại đều nhận ra rằng mình cùng đang yêu say đắm một người. Ai cũng muốn chiếm cho bằng được người mình yêu, vậy mà không ai tỏ ra giận hờn, ghen tị với nhau. Chúng tôi có nhiều kỷ niệm cho tình yêu của những ngày tháng nóng bỏng đó.

Những lúc vắng Lại là có Ngọc âu yếm chia sẻ tình yêu bên tôi như bóng với hình. Khi Ngọc vắng mặt, Lại và tôi trao cho nhau tình yêu nồng thắm quấn quít bên nhau không rời nửa bước. Trước tình huống hai người bạn gái cùng yêu tôi một lúc, đôi khi tôi lại cảm thấy phân vân khó xử vô cùng. "Đàn ông năm bảy trái tim - Trái trao cho vợ, trái tim người yêu ". Hoặc, Sông bao nhiêu nước cũng vừa - Trai bao nhiêu vợ cũng chưa vừa lòng." Chuyện ông bà mình ngày xưa bảo người đàn ông là như thế đó. Bây giờ tôi biết đặt ai là vợ, ai là

người yêu, vì hai người bạn gái đều cân phân vẹn toàn cả hai. Vợ thì ăn đời ở kiếp. Người yêu thì nay gần mai xa. Thật là khó xử cho tôi lắm người ơi ! Thương người này mà bỏ người kia thì cũng ti. Mà thương hết hai người cũng khó xử lắm cơ.

Tôi nảy sinh ra ý định rời bụi giảng, ghi tên vào quân đi để nhờ thời gian và sự xa cách giúp tôi một thử thách chọn lựa. Nhưng càng đi xa, thì... em càng nhớ anh, thế mới khổ. Ngọc và Lài cứ đồng loạt cùng rủ nhau đi thăm tôi tại quân trường, ở các vùng đóng quân xa xôi vào những ngày cuối tuần hoặc trong các dịp nghỉ hè.

Cho đến lúc chuyện tình tay ba không biết có đẹp hay là không đối với Lài sau gần ba năm trời ươm mng. Còn với Ngọc thì đã vẹn câu thề khi tôi quyết định làm đám cưới với nàng. Ngày cưới của tôi và Ngọc, Lài đã ngẩn ngơ chua xót để buồn thương cho một mối tình mất mát.

Trước ngày cưới, Lài mời tôi và Ngọc dự bữa cơm đạm bạc tại nhà nàng. Lài chúc mừng vợ chồng tôi vẹn toàn hạnh phúc và cũng đừng bao giờ quên nàng.

Lài nói thẳng với Ngọc :

- Em chúc mừng anh chị. Hạnh phúc của chị có hôm nay cũng chính là hạnh phúc của em hy sinh cho chị. Chị biết chứ ? Em không có gì phải ghen tương hoặc trách móc chị, vì chúng ta mỗi người đều có duyên phận mỗi người. Với anh Tâm, em có duyên, không phận.

Chúng ta hãy gắng giữ tình bạn cho nhau. Em chỉ mong chị một điều, hãy chăm sóc anh thật chu đáo để anh được hạnh phúc bên chị. Như thế chị Ngọc nhé.

Lài nói với tôi trong nước mắt :

- Không được làm vợ của anh, chính đó là nỗi bất hạnh đối với em.

Em thề có đất trời chứng giám, không được sống bên anh, em sẽ ở vậy suốt đời cho đến ngày nhắm mắt. Ngoài anh, em không thể yêu thương một người nào khác. Em hy vọng anh được hạnh phúc bên cạnh người vợ tài sắc của anh. Còn em, tình yêu anh vẫn không phai mờ trong tim em, anh Tâm, hãy hiểu cho em.

Chuyện tình tay ba kết thúc sau ngày cưới của tôi và Ngọc. Thời gian đi qua, tôi cầu xin mọi điều may mắn đến với Lài, giúp nàng tìm được niềm vui bên cạnh một người đàn ông vừa ý. Đến một năm sau miền Nam bị giặc phương Bắc cưỡng chiếm, tôi đưa gia đình di tản tìm tự do. Từ lúc đó vợ chồng tôi không còn nhận tin tức về Lài. Chỉ một lần tôi được biết Lài vẫn còn ở trong nước, cùng vài người bạn vào Saigon mở tiệm may và sau đó không còn biết gì thêm nữa.

Đối với Ngọc, thỉnh thoảng tôi nhắc đến Lài, nàng cảm thấy khó chịu và không bằng lòng. Những năm sau nữa, vài lần tôi nhắc đến Lài, Ngọc thẳng thừng nói với tôi :

- Em không muốn anh nhắc đến chuyện cũ nhất là nhắc đến tên chị Lài là em không thích. Trong tim anh chỉ có em mà thôi. Chuyện ngày xưa anh hãy quên đi nhất là chị Lài. Anh phải hiểu như thế cho em. Thôi thì tôi phải nghe theo lời bà xã, nhưng trong lòng tôi vẫn còn vấn vương đến người bạn ấy với những suy nghĩ thánh thiện. Hơn ba mươi năm, đời sống của Lài ra sao ? Nàng đã lập gia đình chưa ? Tôi hy vọng Lài đang hạnh phúc bên chồng. Tôi đã không còn nghĩ gì đến tình yêu của hai người đã có trước. Tôi hy vọng được giúp Lài điều gì đó trong tình bạn mà mình có thể làm được.

Tình cờ mấy tháng trước tôi được đọc một tờ báo trong nước do một người bạn về Việt Nam mang sang. Khi đọc các mục quảng cáo tôi biết Lài đang làm chủ một xưởng may lớn. Trong trang quảng cáo

xưởng may của Lài có đủ địa chỉ, số điện thoại, cả địa chỉ email. Tôi mừng và dẫu kín Ngọc việc này, vì Ngọc đã không còn muốn nhắc đến Lài cũng chỉ vì nàng không còn muốn tôi nhắc nhở đến người bạn gái ngày xưa.

Tôi khởi sự email cho Lài để thăm hỏi. Lài trả lời ngay sau đó. Lài rất mừng khi được biết tin tức về tôi và Ngọc. Lài vẫn giữ lời từ ngày đó, không lập gia đình với ai. Lài miệt mài với công việc kinh doanh hằng ngày, và phụng dưỡng cha mẹ già ở quê. Nàng vẫn còn nghĩ về tôi và Ngọc và hy vọng sẽ có ngày gặp lại nhau. Lài cho biết cuộc sống tương đối đầy đủ và không còn mong gì hơn. Lài nài nỉ vợ chồng tôi Tết này về Việt Nam ăn Tết để được hi ng, vì xưởng may cũng sẽ nghỉ nhiều ngày trong dịp Tết để nàng có nhiều thì giờ tiếp đón chúng tôi.

Tôi nhận lời về Việt Nam một mình trong dịp Tết này. Nếu có rủ Ngọc, tôi biết nhà tôi sẽ từ chối thẳng thừng, còn có thể ngăn trở chuyến đi của tôi. Thôi thì đi một mình cũng được, về thăm quê hương, ăn Tết một lần ở quê nhà, thăm mồ mả, thăm bạn bè, cảnh cũ người xưa và nhất là để biết được cuộc sống của Lài một cách cụ thể. Email cuối cùng tôi cho Lài biết những suy nghĩ của tôi, ngày giờ về, chuyến bay và một vài chi tiết đón tại phi trường.

Còn mười hôm nữa đến Tết tôi thu xếp công việc. Ngọc căn dặn tôi việc gói, nhận hành lý, lúc chuyển máy bay, khai báo hải quan...theo kinh nghiệm mấy chuyến đi vừa rồi của nàng. Ngọc nghiêm chỉnh cứ nhắc chừng tôi đừng đi rong chơi nhiều, coi chừng móc túi, bệnh tật lúc này nhiều lắm, không chừng chúng cuỗm hết giấy tờ, không còn để trở lại Mỹ mà nàng đã từng nghe và từng chứng kiến. Ôi thôi ! Ngọc nhắc đi nhắc lại đủ thứ chuyện nghe nhức cả cái đầu !

Chưa hết, Ngọc còn chọn những bộ quần áo thật đẹp của tôi và mọi thứ linh tinh xếp vào một vali đầy ắp. Những món quà Tết cho vợ chồng ông chú và của mấy người bạn của Ngọc được nàng ghi chú cẩn thận từng món xếp vào một vali khác. Những món tôi cần mang theo thì Ngọc vứt ra, những cái tôi không thích, nàng lại xếp đầy trong hai vali. Tôi chịu trận để cho bà xã muốn sao thì muốn, căn dặn điều gì đó thì căn dặn, thật ra thì mình cũng không đến nỗi nào ngu ngơ, và cũng muốn chuyển đi được êm thấm, nếu rủi, lỡ Ngọc thay đổi ý định thì tôi cũng chẳng biết làm sao bây giờ.

Lúc ngồi trên máy bay lòng tôi nôn nao, bề bộn những suy nghĩ. Tôi đang nghĩ về Lài nhiều hơn cho chuyện gặp gỡ sau hơn ba mươi năm. Nếu ai bảo rằng dứt khoát quên đi như Ngọc thường nói với tôi thì chắc chắn cũng khó có thể dứt khoát được. Tôi vạch cho tôi chương trình vui Xuân ăn Tết trong những ngày đầu năm trên quê hương. Nhất định tôi phải thuê phòng ngủ để thuận tiện thăm Lài trong thời gian ở Saigon. Tôi phải về nhà vợ chồng ông chú, đi trao quà Tết cho những người bạn của Ngọc, đi thăm mồ mả, thăm vài người bạn thân... trở lại Saigon cùng Lài đón giao thừa, mừng Xuân, đi du ngoạn các thắng cảnh...và còn những tiết mục khác sẽ có sau đó để cho qua hết ba mươi ngày được phép về quê ăn Tết. Càng phác họa, suy tính, lòng tôi rộn lên niềm vui như chưa từng có.

Phi cơ đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất trong quang cảnh nhiều thay đổi không còn gì quen thuộc trong ký ức của tôi. Tôi cũng đã nghe nhiều về bộ mặt đất nước đổi thay sau ngày đổi chủ. Ba mươi năm thời gian nửa đời người, sự khác biệt giữa quá khứ và hiện tại là điều phải xảy ra.

Người Việt Nam ở nhiều nước trên thế giới về Việt Nam ăn Tết đông

đảo. Hôm nay ngày đưa ông Táo về trời, lượng người về nườm nượp. Họ đi và về hằng năm không biết mệt mỏi cũng vì tình cảm con người luôn gắn bó với quê cha đất tổ. Từ lúc xuống máy bay, nhìn mọi nơi tôi chẳng còn tìm thấy một khuôn mặt quen thuộc. Tôi cảm thấy đang như kẻ xa lạ, lạc lõng giữa lòng quê hương không còn gì gắn bó ràng buộc.

Làm thủ tục hải quan, nhận hành lý, tôi vội vã tiến ra khu vực thân nhân đưa đón đang lố nhố dày đặc người. Lòng tôi càng lúc càng nôn nao kỳ lạ. Sự mệt mỏi sau những giờ ngồi trên máy bay bị lắc lư nhồi xóc vì thời tiết xấu đã không còn nữa. Tôi đang chuẩn bị tinh thần để nhìn ngắm người bạn cũ ba mươi năm vắng sâu trong tiềm thức. Mọi người nối đuôi nhau bước qua khu vực chờ đợi. Hai tay tôi kéo hai va ly, mắt thì nhón nhác tìm kiếm Lài trong đám đông người dày đặc trước mặt.

Đã năm phút, tôi vẫn chưa tìm thấy Lài giữa đám đông. Có thể nàng đến trễ hoặc đang đứng một nơi nào đó chờ tôi. Xung quanh tôi bao nhiêu cảnh đưa, đón diễn ra đầy nước mắt cũng như vang vang tiếng cười thật náo nhiệt và cảm động. Lòng tôi se thắt và chùng xuống trước cảnh kẻ ở người đi, hoặc vui vui trước nỗi reo mừng đoàn tụ của người trở về. Đột nhiên, Lài đến bên cạnh tôi lúc nào không hay.

Lài ôm chầm lấy tôi sau lưng, reo lên trong tiếng cười giòn giã :

- Anh Tâm ơi ! Em đây này..! Anh Tâm ! Anh không nhận ra em sao ? Em đã nhìn thấy anh từ đằng xa kia.. và...và .em làm cho anh ngạc nhiên đây..anh Tâm...

Lài ôm cứng bất ngờ sau lưng tôi khiến tôi không kịp phản ứng.

Tiếng nói của Lài hồn nhiên và tươi vui quá. Vẫn là giọng nói ngọt ngào trong trẻo ngày xưa tôi đang có lại. Giọng nói nhẹ nhàng ấy đã

cuốn hút tôi vào tình yêu của nàng ngày ấy thật mãnh liệt. Tôi thả vi hai va ly xuống đất, xoay người lại. Lài cũng vừa buông hai tay ra. Chúng tôi nhìn nhau trong say đắm lòng bồi hồi xúc động. Niềm vui đang tràn ngập trong ánh mắt, nụ cười, trên nét mặt rạng rỡ của hai kẻ đã từng một thời yêu nhau và xa cách nhau. Tôi nắm hai bàn tay mềm mại tươi mát của Lài kéo nàng sát vào người, nhưng rồi tôi kịp thời dừng lại. Tôi nhìn Lài kỹ hơn. Lài vẫn trẻ đẹp như ngày nào chẳng một thay đổi nào khác trên dáng sắc đài các của nàng.

Tôi nói :

- Nếu anh nhìn thấy em trước là anh nhận ra em liền. Em không có gì thay đổi. Ngày trước thế nào, ba mươi năm sau vẫn vậy. Xa nhau lâu rồi mà cứ ngỡ như ngày hôm qua.

Lài nheo đôi mắt nhìn tôi cười thật tươi, nét mặt nàng sao quyến rũ lạ thường :

- Anh Tâm ơi, anh biết không, em gặp lại anh, em mừng lắm anh Tâm à. Mừng vì được gặp lại anh ngày hôm nay. Mấy đêm nay em đã không ngủ được, chỉ chờ đợi giây phút được gặp anh. Nhờ trời, cuộc sống của em bình thường, ăn, ngủ, làm việc, vui chơi bạn bè... hồn nhiên vô tư, em chẳng suy nghĩ hoặc lo lắng gì, thỉnh thoảng thoáng nhớ đến anh và chị Ngọc để cho lòng ấm lại. Còn anh...anh Tâm.....anh có nhớ đến em không hả anh Tâm...?

Lài nói một thôi dài như trút cạn tâm sự bị dồn ép từ lâu, chúm chím đôi môi hồng xinh xắn lạ thường, cười mồm mỉm nhìn tôi đắm đuối. Đôi mắt đen long lanh quyến rũ ấy, đôi môi hồng xinh xắn ấy đã một thời làm tôi điên dại cõi lòng, giờ đang ở trước mặt tôi. Bao vấn vương tình yêu một thời của hai người đang bùng dậy trong lòng. Bây giờ cũng đôi mắt này, đôi môi này đang chờ đợi, mời gọi, khiêu

khích. Lài nhìn tôi say sưa trong nỗi mừng rỡ và cuốn hút....Tôi đang ngất ngây tê dại, nhưng cố kiềm lòng. Tôi thoáng nhìn chỗ khác, rồi giả vờ cúi xuống nắm hai quai va ly để cố tránh nỗi đam mê đang bốc phát của người yêu cũ. Tôi nói như để giải thích cũng bởi tình cảm đã biến không còn kiềm giữ được như để vui lòng người bạn gái :

- Em, sau bao nhiêu xa cách, chúng mình không gặp nhau, giờ gặp lại em, anh xiết bao vui mừng. Anh sẽ có nhiều thì giờ để chúng ta hàn huyên trong một tháng về đây ăn Tết. Ăn Tết bên cạnh em. một tháng dành trọn cho em, Lài ạ.

Lài vẫn hồn nhiên như ngày xưa khi tôi nói những điều gì vừa ý :

- A hả ! Phải là như thế với em. Nhớ đó nhen anh Tâm. Em muốn anh phải ở bên em tất cả thời gian anh về đây. Hơn ba mươi năm, em mới có được ngày hôm nay. Anh Tâm, anh có hiểu lòng em không ? Anh Tâm, anh có suy nghĩ gì về em ? Đừng để em thất vọng, vì em cũng đã hy sinh cho anh chị nhiều lắm rồi. Anh trả lời em đi, anh Tâm.

Tôi không trả lời những câu hỏi tới tấp của Lài, cũng vì tôi lại rất lo ngại phải trả lời những điều Lài vừa hỏi trong lúc tôi cũng vừa quân bình được tinh thần. Tôi giả tảng nói sang chuyện khác :

- Mình về bằng cách nào ? Em có thể gọi cho anh taxi, chúng ta về.

Lài xuýt xoa :

- Cứ mãi vui mừng gặp gỡ nhau rồi quên mất. Em đưa anh về. Anh hãy đến chỗ này chờ em đi lấy xe.

Tôi đứng đợi Lài sau chừng năm phút. Nàng lái chiếc Camry màu bạc đến. Chúng tôi đưa hai va ly lên xe. Chiếc toyota đời mới vun vút trên đường. Ngồi bên cạnh Lài, tôi nhìn nàng rõ hơn. Lài cùng tuổi với Ngọc, vẫn đẹp, vẫn còn trẻ măng như Ngọc. Chiếc jupe màu tím

than, với áo lụa trắng mỏng, không tay, hở cổ, sít sao, nổi bật làn da trắng mịn, những đường nét khêu gợi cơ thể. Mái tóc thật dày, đen mượt xỏa tràn xuống đôi bờ vai cân đối trên vùng ngực nâng cao phập phồng theo hơi thở.. Lài đẹp rực rỡ, quý phái, càng nhìn càng say đắm cuốn hút. Tôi lại đang bị ngây ngất trước nhan sắc rực lửa nhìn Lài không chớp.

- Gớm ! anh nhìn em say sưa dữ di thế, em có gì khác không hả anh Tâm ?

- Chẳng khác gì, và còn đẹp hơn ngày xưa. Người đẹp, lái xe đẹp...thế mà cứ ở vậy đến già. Có thể nhiều kẻ si tình, tương tư ...ti nghiệp cho họ.

Lài tỏ ý không bằng lòng :

- Anh nói cái gì ? Cho đến giờ phút này, anh Tâm vẫn chưa hiểu em. Ngày xưa đã có lần em nói như thế nào với anh rồi, sao anh chóng quên. Đời em chỉ có anh, không còn ai ngoài anh, và em, em như thế. Còn ai si tình, tương tư là quyền của họ.

Tôi bồi hồi vừa xúc động vừa cảm phục đức tính chung thủy của Lài đã dành cho tôi và nghĩ rằng mình cần phải tôn trọng người bạn gái mình nhiều hơn . Tôi nghĩ không nên nói thêm gì nữa vì hôm nay tôi đâu còn cơ hi. Tôi nói lảng sang chuyện khác :

- Em giúp anh lấy một phòng ngủ nào đó gần nhà em để anh dễ dàng đi lại với em trong những ngày về đây.

Lại một lần nữa Lài lườm tôi tỏ ý không bằng lòng điều tôi nói. Nàng phụng phịu sa sầm nét mặt :

- Em ghét anh nhiều lắm rồi đấy, anh Tâm, anh có biết không ? Trong email em đã nói với anh, giờ anh lại nói khác đi. Anh phải để cho em một cơ hi chăm sóc anh dù rất ngắn ngủi. Anh về đây là phải ở với

em cho dù anh không muốn. Anh phải nhớ như thế, đừng làm điều gì khác ý em.

Nói xong, Lài nhìn tôi say đắm trong ánh mắt đen long lanh như cuốn hút tôi. Lài nói tiếp :

- Anh hãy cho em một điều kiện. Nghĩa là, em đặt anh đâu là anh ngồi đó trong thời gian anh về đây ăn Tết. Được chứ anh Tâm ? Sự hy sinh tình cảm của em dành riêng cho anh chị và trong bao nhiêu năm em sống một mình, buc em đặt anh một điều kiện như thế. Nhà em có nhiều phòng, anh được tự do theo ý muốn, anh chớ lo chỗ ăn, chỗ ngủ...em sẽ chăm sóc anh hết mình như chị Ngọc đã chăm sóc anh hơn ba mươi năm qua. một tháng anh ở bên em, chưa bằng ba mươi năm ở bên chị Ngọc, anh có nhận thấy em đang chịu thiệt thòi. Đó là điều kiện, mà em nghĩ rằng anh Tâm không nỡ quay lưng với em.

Từng lúc tôi lại như đang bị thôi thúc, nói chẳng suy nghĩ :

- Anh chẳng có ý kiến. Anh đang bị em bắt cóc rồi.

- Cứ nghĩ như vậy đi anh. Trong bao nhiêu năm chị Ngọc "cầm tù" anh. Đối với em, chỉ một tháng em giam lỏng anh trong nhà em, thật hết sức nhỏ nòi, ngắn ngủi. Anh cảm thấy bằng lòng chứ ? - Không bằng lòng cũng không được và cũng không ai nỡ từ chối lòng tốt của em.

Nói thì nói vậy mà trong lòng cũng hơi lo, rủi mà Ngọc biết được cũng không để tôi yên, mặc dù Lài và Ngọc là hai người bạn rất thân. Đã 5 giờ chiều. Xe và người di chuyển trên các con l đường đặc không lối chen chân. Người, xe đâu mà lăm thế này. Lài rất vất vả lách tránh để tìm lối đi. Tất cả đang như chờ húc vào nhau và tai nạn sẽ xảy ra liền liền trước mặt. Phở xá rục rở, náo nhiệt trong quang cảnh

những ngày giáp Tết. Tôi không còn đoán được những con đường mình đã đi qua. Tất cả như xa lạ khiến tôi cảm thấy chóng mặt. Lài nói :

- Thành phố thì chật, người ở đâu tràn về mỗi ngày mỗi đông, nhất là xe gắn máy nhiều vô số kể. Có hôm ra phố, em chỉ muốn đi b còn nhanh hơn anh ạ.

- Nếu bảo anh lái xe, có lẽ anh chịu thua thôi.

- Vậy mà không xảy ra tai nạn thế mới tài chứ. Ai ai cũng quen lối sử dụng công I theo kiểu bát nháo này.

Nhà của Lài nằm trên đường Thạch Thị Thanh, một tên nghe lạ hoắc mà trước đây chưa hề nghe, gần Dakao đi vào từ hướng đại I Võ Thị Sáu. Đó là dãy nhà trệt được phân ra nhiều căn theo kiểu nhà phố, chiều sâu rất dài và có nhiều phòng. Lài cho xe vào sân và cùng tôi đưa 2 va ly vào nhà. Lài dẫn tôi đi qua từng phòng từ trước ra sau. Nhà có máy lạnh, đầy đủ tiện nghi cho một gia đình trung lưu ở đất Saigon . Mọi vật được sắp xếp thứ tự, ngăn nắp, không thừa thãi và dễ thương. Lài chỉ cho tôi một phòng phía trước kế phòng khách dành riêng cho tôi, có giường nệm trải drap trắng tấp cùng các tiện nghi để tôi sử dụng trong thời gian ở Saigon cũng vì tôi đã yêu cầu như thế qua email. Lài nhắc tôi thay quần áo, tắm rửa, nghỉ ngơi và nàng khởi sự chuyện bếp núc.

Tôi phụ Lài đem các thức ăn lên bàn ăn ở phòng ăn phía sau. Nàng lú lo :

- Em đã chuẩn bị những thức ăn lúc sáng để đãi anh. Mọi thứ từ lớn đến nhỏ cho cá nhân anh, em đã lo cho anh đâu vào đấy. một giờ nhỏ nhoi bên anh là một giờ em sống trong hạnh phúc. Em chỉ cần như thế thôi. Từ giờ phút này em đang sống trong hạnh phúc mà từ

lâu em mơ ước bên anh, khi anh và em cùng ăn bữa cơm tối đầu tiên tại nhà em. Em cũng đã mua sắm mọi thứ đâu vào đấy để anh và em vui một cái Tết trọn vẹn. Anh Tâm, anh có cảm thấy vừa ý không ? Anh hãy đón nhận nguồn hạnh phúc với em, vui vẻ và thật tình với em nhé, anh Tâm.

Tôi đang bị dồn vào thế chẳngặng đứng dừng, lòng cảm thấy rất vui và nói thật tình :

- Nhất định như thế. Như em đã nói, em đặt anh đâu, anh phải ngồi đấy. Anh về chuyến này cũng để ăn một cái Tết thuần túy trên quê hương mà bao nhiêu năm rồi anh chưa có lại được, và nhất định là phải ăn Tết bên cạnh em, nếu không em sẽ giận anh .

- Cám ơn anh. Như thế là em mãn nguyện rồi. Em sẽ tổ chức một party dạ vũ tại nhà vào chiều 30 Tết, mời một số bạn rất thân của em đến dự, trong đó, anh là thượng khách của bữa tiệc. Em sẽ giới thiệu anh với các bạn của em, vì thỉnh thoảng em có nhắc đến anh cho các bạn em nghe. Đến khuya thì chỉ còn hai chúng mình cùng thức đón giao thừa.

Là ngừng nói, gấp thức ăn vào chén, nàng tiếp :

- Từ ngày mùng 1, mùng 2 Tết trở đi em sẽ lái xe đưa anh đi thăm viếng Dalat, Nhatrang, Vũng Tàu...nếu có đủ thì giờ chúng mình đi Hà Ni, cùng vài nơi khác trong thành phố. Sau đó chúng mình về chúc Tết ba má em nhen anh Tâm ? Đồng ý với em chứ ?

- Không đồng ý sao được, nếu không thì anh chẳng về Việt Nam chuyến này. Cũng vì em mà anh về một mình, nếu không, anh sẽ phải đi cùng Ngọc.

Là hỏi thăm về Ngọc và hai đứa con của tôi. Nàng phân trần :

- Em không có ý gì với chị Ngọc, giữa hai người, em vẫn quý trọng

tình bạn. Ngày trước em và chị Ngọc cùng yêu anh, anh hiểu chứ ? Em lại không được cơ may sống bên anh. Nếu em quyết chiếm được anh thì cũng chẳng khó khăn gì. Mỗi người đều có một duyên phận. Em đành chấp nhận hy sinh, có lẽ chị Ngọc không thông cảm cho em, em buồn thật đó.

- Anh rất quý và cảm phục em đã chấp nhận sự hy sinh đó. Lại nhìn tôi say đắm :

- Anh Tâm của em ! Bao nhiêu năm anh lập gia đình với chị Ngọc và sống trong hạnh phúc, anh đã nghĩ gì về em ? Anh còn yêu em như ngày nào nữa không ? Em nghĩ rằng ai cấm được anh điều đó, cũng như ai cấm em yêu anh hả anh Tâm ? Anh hãy nói cho em nghe đi. Em thích nghe.

Tôi biết thế nào Lại cũng trở lại chất vấn tôi chuyện đó mà trên đường đi từ phi trường về nhà lúc xế chiều cũng như qua email nàng cũng đã hỏi. Trong khung cảnh rất riêng tư im vắng hôm nay giữa hai người tôi phải trả lời như thế nào đây để không phiền lòng hai người đàn bà đang yêu tôi. Tôi nói thật lòng :

- Em cũng đã biết, anh yêu em, cũng như anh yêu Ngọc, Lại ạ. Sự có mặt của anh hôm nay trước mặt em đã nói lên điều đó. Nhưng Ngọc cũng là người vợ tuyệt vời của anh, anh yêu nàng và tình nghĩa vợ chồng luôn mặn nồng. Từ lúc đã không được sống bên em cho đến hôm nay, anh luôn mong em tìm được người bạn đời theo ý muốn. Cả Ngọc cũng thế. Trước đây nếu em là vợ của anh thì cũng đâu thua kém gì Ngọc. Lại ạ, em hiểu cho anh, có được chuyển đi về với em cũng không mấy dễ dàng vì Ngọc đâu muốn thả anh đi một mình, còn nần nặc đòi đi với anh. Trong email anh đã hứa với em, nên bằng mọi cách anh phải dối Ngọc để không thể thất hứa với em.

Nói xong, tôi cảm thấy nhẹ người. Lại trề môi :

- Anh nói, em tin. Nhưng mà coi chừng thiên hạ bắt cóc anh nếu anh đi lạc. Đất Saigon này giờ ghê lắm, anh chưa biết đấy thôi. Chị Ngọc cũng cẩn thận gìn giữ anh ghê gớm. Nói thật, không ai dám bắt cóc anh ngoại trừ em. Em có thể bắt cóc anh và giữ anh mãi mãi trong ngôi nhà này. Em làm được chuyện đó rất dễ dàng, vì em yêu anh, đơn giản thế thôi. Anh Tâm, anh sợ không, cần là em ra tay ngay..em nói thật, nhiều đêm nằm suy nghĩ, em ám ức.

- Bắt cóc anh em có lợi gì đâu, còn phải lo nuôi anh, chứ ở Việt Nam anh không thể làm nên tích sự gì.

- Em đủ sức nuôi anh, bảo bọc anh suốt đời anh Tâm ạ.

Tôi nói thêm cho Lại biết rằng tôi ở tại đây vài ngày rồi về quê thăm gia đình ông chú, trao quà Tết cho mọi người, sẽ vào lại trước 30 Tết. Chúng tôi tiếp tục chuyện trò đến khuya xoay quanh những kỷ niệm ngày xưa và cuộc sống hôm nay. Tôi cố gắng gìn giữ trong lúc hai người đang ở bên nhau vì nghĩ rằng chúng tôi đã không còn cơ hội. Hãy mãi giữ tình yêu này trinh nguyên với thời gian và nhất là tôi đã dối Ngọc để có được sự gặp gỡ Lại hôm nay.

Sáng hôm sau, Lại đưa tôi đi thăm xưởng may của nàng với hơn một trăm công nhân làm việc, Lại và một người bạn gái đã đứng ra kinh doanh gần ba mươi năm nay. Ba mươi năm dài, Lại đã tạo nên sự nghiệp vững vàng và tôi rất cảm phục. Lại giải bày :

- Sau tháng 4/75 nghe tin anh chị di tản, em tìm cách vượt biên , nhưng còn ba má em không nỡ rời xa. Chế độ này đã bức em nghỉ dạy học, buồn quá, em cùng người bạn vào Saigon kiếm công ăn việc làm. Từ đó, em và bạn em đã phấn đấu mới có được ngày hôm nay. Giờ thì em chỉ cầu xin cuộc sống được an bình là em mãn

nguyện lắm rồi.

- Anh chúc mừng em. Đời sống em đã ổn định, anh an tâm cho em, anh đâu còn gì có thể giúp em nữa.

Lài cười ngất, bông đùa :

- Nếu anh sa cơ thất vận thì anh nhớ chạy về với em nhen anh Tâm. Lúc nào em cũng dang hai tay đón anhchờ anh mãi cho đến ngày cuối cùng.

Tôi ở cùng với Lài vài ngày kế tiếp. Chúng tôi bên nhau chuẩn bị cho một cái Tết thật huy hoàng đầy đủ. Tôi và Lài đi mua sắm, trang hoàng nhà cửa để đón Xuân. Chiều nay, Lài đi vắng lo một số vấn đề cần giải quyết cho công việc xưởng may cuối năm và có thể sẽ về trễ hơn. Tôi thu xếp mọi thứ ngày mai về quê thăm gia đình ông chú và trao quà cho mọi người chừng một hai hôm rồi trở vô ngay với Lài trong ngôi nhà này..

Đang thu xếp vật dụng trong hai va ly, dđt nhiên, điện thoại nhà reo, và tiếng nói đầu dây bên kia là của Ngọc.

- Alô ! Anh yêu của em đó phải không ?

- Anh đây. Em và con khỏe chứ ? Em đang ở đâu gọi anh thế ? - Em và con vẫn khỏe. Anh ạ, anh khỏe không ? Em không ở bên Mỹ. Hiện em đang ở nhà ông chú ở Việt Nam đây. Anh đã về Việt Nam đến mấy hôm nay rồi, anh đang ở đâu vậy ? Sao không thấy anh về nhà ông chú ? Anh trả lời em nghe đi.

Vừa nghe xong, tôi ngỡ ngàng đến hốt hoảng. Không lẽ tôi đang trong giấc mơ. Tôi vì tìm cách bào chữa.

- Em ạ, anh đang ở nhà người bạn, ngày mai anh sẽ về quê nhà ông chú. Em về Việt Nam lúc nào ?

Tiếng Ngọc gần từng tiếng trong điện thoại :

- Anh yêu của em, anh nói thật đấy chứ ? Em không tin. Chứ không phải hiện anh ở nhà chị Lài hay sao ?
- Em có nói đùa với anh không ?
- Em không đùa với anh, anh ạ. Em nói anh nghe nhé, email của chị Lài gửi cho anh, anh in ra và em đã tìm thấy nó dưới tập giấy của anh để trên bàn viết sau ngày anh đi. Do đó, em mới biết được, và còn biết cả địa chỉ, số điện thoại để em gọi cho anh đây. Em xin lỗi anh. Em yêu anh, em đâu có thể để cho anh như vậy được, nên em đã về Việt Nam liền ngày hôm sau xem anh đang làm gì. Đúng không ông chồng yêu quý của em ? Hiện anh đang làm gì tại nhà chị Lài, nói em nghe đi ?

Tôi ghen ngào. Cổ họng tôi dường như nghẹt cứng không thốt được lời nào. Mồ hôi lấm tấm trên mặt, đôi tai lùng bùng, tay run rẩy. Tôi cố tìm cách biện minh, nhưng chưa tìm được điều gì hữu lý.

Tiếng Ngọc lại vang vang trong máy :

- Anh của em, ngay bây giờ anh phải về ngay nhà ông chú với em, để ngày mai vợ chồng mình lên máy bay về Mỹ ngay. Vé máy bay em đang lo. Không có Tết nhất gì cả. Chồng em như thế, em còn gì để nghĩ đến Tết. Phải về Mỹ gấp ngày mai anh ạ, vì em phải gửi con nhà người bạn. Em đi bất ngờ không xin phép công ty, coi chừng bị đuổi mất việc. Từ nay em nhất quyết không để cho anh về Việt Nam một mình như thế này nữa đâu nhé. Nguy hiểm lắm cho cả anh và cả em. Em nói cho anh nghe, lúc em xuống máy bay, em muốn đi thẳng đến nhà chị Lài ở Saigon nhưng vì danh dự và lòng tự trọng của cả ba người đã dẫn em xuống không cho phép em làm như thế. Anh hãy hiểu cho em. Anh về với em ngay bây giờ tại nhà ông chú nhen anh. Em đang chờ anh. Yêu thương anh lắm, anh biết không ?

Dứt lời, Ngọc cúp máy ngay, và tôi cũng mong như vậy để tìm phương kế giải quyết. Suy đi nghĩ lại không còn cách nào hơn là nên rời khỏi nơi này. Rời khỏi nơi này là ổn thỏa đôi bên. Đối với Lài, tôi sẽ phân trần, năn nỉ, xin lỗi và an ủi nàng sau. Đối với Ngọc, tôi phải giữ hạnh phúc trọn vẹn với nàng.

Tôi tìm giấy, viết cho Lài :

Lài thương yêu,

Anh không thể cùng em ăn Tết như chúng ta đã chuẩn bị. Ngọc đang có mặt tại Việt Nam và hiện đang ở nhà ông chú của anh. Vì anh sơ sót, Ngọc đã đọc được những email của em đã gửi cho anh.

Em thông cảm cho anh. Anh đã hiểu em vẫn yêu anh. Em sẽ buồn anh nhiều. Anh hy vọng nỗi buồn đó sẽ dần dần vơi đi. Anh sẽ viết thư cho em sau khi anh về bên đó. Vì danh dự và lòng tự trọng, nên Ngọc đã không đến đây đối mặt cả anh và em. Chúng ta cảm ơn Ngọc lối xử thế tốt đẹp đó. Đồng thời, anh xin lỗi em, hãy tha thứ những sơ sót của anh.

Trong những ngày sống bên em, anh hiểu thêm về em. Anh hẹn em vào dịp khác. Cầu mong tình yêu của chúng ta mãi mãi trong sáng, thánh thiện và vĩnh cửu. Chúc em an lành trong mùa Xuân này.

Anh của em

Tâm

Tôi để tờ giấy viết trên bàn giữa phòng khách, lòng đau xót bồi hồi. Tôi đứng tần ngần vài phút nhìn quanh cảnh thân yêu trong ngôi nhà mà tôi cùng với Lài đã trang hoàng, sửa soạn để chuẩn bị cho một cái Tết huy hoàng và hạnh phúc. Tôi cố thu hết cảnh trí thân thương mà trong những ngày qua tôi và Lài quần quít bên nhau. Từ

giờ phút này tôi phải xa cách vĩnh viễn mang theo những hình ảnh thân thương đang sắp mất đi.

Nhìn đồng hồ, tôi kéo vi hai va ly ra khỏi nhà và vẫy taxi để đến bến xe. Thành phố xung quanh tôi vẫn diễn ra cảnh ồn ào náo nhiệt trong không khí Tết.

Thế mà tôi phải rời xa nó biết đến bao giờ mới trở lại..!

Nguyễn Thế Hoàng

Chẳng phải là của riêng mình

Nhà chú tôi ở cạnh nhà anh. Hai nhà được ngăn bởi một hàng rào dăm bụi dày lá cao đến ngực quanh năm nở đầy những nụ hoa tươi đỏ thắm. Vòi hoa dăm bụi lấm tấm nhụy vàng đong đưa theo cơn gió nhẹ những hôm trời quang mây tạnh. Cây trứng cá có gốc già sần sùi lâu năm nằm giữa hàng rào dăm bụi, tàn lá xum xuê xoải rộng như mái che tỏa bóng mát rậm ngăn đôi sân nhà. Những cành trái rộng oằn trái có thể đứng với tay hái những trái chín mướt ngọt thanh. Thỉnh thoảng lũ chim sẻ từ đâu sà vào những cành trên cao rúc rĩa trái chín. Chúng tự do thưởng thức ngon lành những quả trứng cá chín đen thắm trên chót vót rồi vụt bay đi khi thấy bóng người.

Dưới nửa tàn cây trứng cá bên kia sân nhà anh, nơi anh thường ngày dựng chiếc Honda màu đen những lần ở lớp học về. Những lần đi và về mặc nhiên anh không bao giờ chú ý đến những gì chung quanh. Dựng xe anh đi thẳng vào nhà một cách hồn nhiên. Những lúc ấy anh đâu chú ý thấy tôi đang ngồi đọc sách trên chiếc xích đu

dưới tàn cây trứng cá phía bên này hàng rào. Tôi đang chăm chú, len lén nhìn dõi theo anh qua từng khe trống của hàng rào dăm bụi. Anh vẫn hồn nhiên vô tư đến tột. Cũng chỉ vì hàng rào dăm bụi ngăn đôi quá dày và rậm mà có thể anh không nhìn thấy tôi ? Tôi bị cuốn hút theo anh từ lần đầu nhìn thấy anh. Anh đẹp trai, khỏe mạnh đầy nét thông minh, trí thức, lịch sự. Có lẽ anh chưa khám phá ra rằng bên cạnh nhà anh có một người con gái đang bước vào năm thứ nhất đại học và cũng vừa mới đến trọ tại nhà ông chú cạnh nhà anh được vài tuần nay. Điều ấy có thể là như thế lắm, nên anh hồ hững, cũng là vì, rất có thể chung quanh anh nhiều cô gái trẻ đẹp mơn mớn thường xuyên bên anh hằng ngày. Lý nào tôi cũng cho là lý đúng khi tôi đã suy nghĩ và đang ngưỡng mộ thường xuyên đến anh. Để rồi thỉnh thoảng vẫn ra ngồi trên xích đu dưới tàn cây trứng cá với quyển sách học bài hầu có dịp len lén nhìn trộm anh khi nghe tiếng xe Honda của anh từ ngoài ngõ vút vào. Rồi cũng chẳng biết làm gì nữa nếu thấy vắng để có ý mong chờ.

Một điều thú vị khi tôi được biết anh đang là sinh viên năm cuối đại học. Gia đình ông chú tôi thân với gia đình anh, nên tôi cũng hy vọng rằng tôi cũng có thể sẽ được gần gũi với anh trao đổi năm ba câu chuyện. Nhưng trớ trêu thay tôi lại được biết anh đang có người yêu rồi. Điều này khiến tôi cảm thấy như có chút thất vọng khi tôi đã cảm nhận ở anh một sự thật không mấy vui. Vì cũng một lần tôi được chứng kiến anh chị đi bên nhau tay trong tay thân mật khiến tôi không còn dám nhìn nữa. Chị đẹp, rất đẹp, sắc nước hương trời, duyên dáng, khả ái có thể để tôi ganh tỵ. Anh chị rất xứng đôi vừa lứa. Tôi như hụt hẫng trong nỗi ray rứt mát mát nào đó. Tình yêu của anh chị đang thật đẹp, đầy đặn và trong sáng dành trọn cho nhau.

Hai bên gia đình anh chị dường như chấp nhận chỉ chờ thời gian ra trường làm lễ cưới. Yêu nhau rồi cưới hỏi, sinh con, nuôi nấng...đời người con gái phải một lần đi qua....gọi là hạnh phúc..!

Mặc dù là thế, tôi vẫn âm thầm chịu đựng trong mộng tưởng với tất cả lòng ngưỡng mộ và tôn kính anh. Lại càng lúc càng nghĩ nhiều về anh với dự tính phải một hôm nào đó đẹp trời, tôi muốn có một lần diện kiến với anh.

Buổi sáng thứ bảy, trời vào thu se se gió heo may êm ả, tôi đi loanh quanh trong vũng sân rộng trước nhà, tay ôm tập sách đang tiến đến ngòi trên xích đu dưới tàn cây trứng cá như mọi khi để ôn bài. Anh đang đứng bên kia sân cũng dưới tàn cây trứng cá cạnh chiếc Honda của anh đang nổ máy. Anh nhìn qua tôi mỉm cười hồn nhiên thật thân tình :

- Chào Thủy ! Thủy đang học bài đấy hả ? Giỏi lắm. Anh khen em. Tôi ngược mắt nhìn anh có hơi chút bối rối, e then nhưng trong lòng cảm thấy tràn ngập niềm vui. Niềm vui được đối diện với anh như hằng mơ ước và thật bất ngờ khi chưa chuẩn bị được gì. Tôi cố giữ sắc thái hồn nhiên, cười thật tươi, nụ cười chan chứa nỗi niềm mơ ước ấp ủ tận đáy lòng như đang vỡ òa trước mắt anh.

Tôi ngọng nghịu, lí nhí, run run không thành tiếng :

- Làm sao...anh được biết tên em là...Thủy vậy anh ?

Nói được rồi tôi cảm thấy nhẹ nhõm trong người. Tôi sung sướng nhìn anh trong ánh mắt nheo lại, chờ đợi để nghe câu trả lời thân thương của anh. Cho dù anh có trả lời như thế nào đi nữa tôi nghĩ rằng anh đã có sự chú ý đến tôi, cũng đã biết được tên tôi trong suy nghĩ của anh, trong tận cùng sâu thẳm và cũng có thể anh đã nhắc đến tên Thủy đầy mến thương anh đang dành cho tôi trong thời gian

này. Chính niềm vui cho tôi là sự đáp trả của anh đối với lòng ngưỡng mộ và sự tôn quý anh trong âm thầm mà tôi đã dành riêng cho anh.

Anh nói :

- Chú Sáu qua nhà có kể về em, anh mới biết, Thủy ạ ! Chú nói em rất chăm chỉ học hành, tính tình hiền ngoan. Anh cảm thấy mến em. Ai cũng vậy, khởi đầu vào năm thứ nhất đại học phải cố gắng mới kịp các năm kế tiếp.

Tôi bồi hồi xúc động lời nói chân tình của anh. Lòng tôi xao xuyến hồi hộp lạ thường.

- Em cảm ơn anh. Cảm ơn lời khen và sự khuyến khích anh dành cho em.

Trả lời được rồi, tim tôi rộn ràng nôn nao. Câu trả lời của tôi nghe thân thương lạ lùng làm sao ấy, đang như có sự cảm mến từ lâu rồi. Tôi hy vọng anh cảm nhận được tấm lòng quý mến và ngưỡng mộ của tôi dành riêng cho anh, cũng như đã chú ý đến anh kể từ lúc tôi đến trọ tại nhà chú tôi. Tôi bẽn lén nhìn anh trong gương ngùng e thẹn mà lòng thì tràn ngập niềm vui. Ô kìa ! tôi đang bắt gặp ánh mắt anh thật trong sáng, tinh anh và huyền diệu lạ thường ! Bao ngôn ngữ không lời phát ra từ nơi ấy đã khiến tôi ngây ngất. Tôi như đắm mê làm sao ấy trong một cảm giác rất riêng tư và mới lạ anh vừa dành riêng cho tôi.

Rồi anh bảo anh bận việc cần đi gấp, em lo bài vở và chớ buồn anh. Tình hàng xóm láng giềng ra vô thấy nhau mỗi ngày Thủy ạ. Có khi nào rảnh chúng ta nói chuyện vui hơn và nhiều hơn nha Thủy.

Không còn gì hơn những lời hứa hẹn tôi nhận từ anh. Tôi âm thầm mơ ước anh có được nhiều thì giờ rảnh. Nhưng với tôi anh không

thể lấp kín thời gian rảnh của anh vì anh vẫn còn nhiều bạn gái trẻ đẹp xinh xắn, còn chị ấy, người yêu đầu của anh nữa mà. Tôi đã không chán nản, tôi vẫn đóng trụ trên chiếc xích đu dưới tàn cây trướng cá vớ tập vở ôn bài để có thể như vô tình được nhìn lên anh những lần anh dựng xe bên kia hàng rào dây bụi...được tiếp chuyện với anh...dù chỉ vài câu trao đổi thường tình...trời nắng trời mưa...điều ấy giúp tôi chút yêu đời trong đời sống sinh viên xa nhà.

Trong những tình cờ ấy thường thì anh chỉ nhắc nhở chuyện học hành, phương pháp học bài, làm bài, ôn luyện, sử dụng tài liệu nếu cần anh sẽ giúp cho. Anh khuyến khích tôi chăm chỉ học hành, đừng để tuổi thơ lãng phí theo thời gian. Những khi ấy dường như tôi ghét cay ghét đắng anh, ghét lắm, ghét thậm tệ vì lòng tự ái của tôi trỗi dậy, cũng vì...có lẽ dưới mắt anh đang nhìn tôi chỉ là một đứa trẻ thơ ngây bé bỏng. Tôi âm ức. Tôi vùng vằng phụng phịu muốn nói với anh rằng tôi đâu còn bé bỏng trẻ con như anh nghĩ đâu anh. Nghĩ rồi lại không dám nói, khó khăn làm sao ấy, để cố tỏ ra vô tư bề ngoài được quý anh, được tôn quý anh như một người anh của mình. Điều đó cũng đã xác định tình cảm của anh đang dành cho tôi. Anh chỉ là một người anh trai đang có những chăm sóc an ủi dành cho cô em gái xinh xắn, hiền ngoan, chăm chỉ học hành giỏi giang rất mực theo suy nghĩ của anh.

Anh đang như chấp nhận với tôi như thế, và tôi nghĩ rằng tôi cũng không thể nào vượt ra ngoài khuôn khổ ấy. Tôi đâu thể làm gì khác hơn cho dù tôi đang ước muốn, đang xây mộng, đang nôn nao rạo rức, cũng vì trong tim anh đang có chị ấy. Chị ấy trong tim anh...còn tôi thì như một định mệnh phải chấp nhận...để anh đặt tôi vào vị trí đưa em gái hiền ngoan của anh.

Thời gian cứ thế kéo dài...tôi đã đến với anh nhiều dịp hơn, và trước mặt anh tôi đang cố gắng thể hiện sự quan tâm của mình dành cho anh. Chỉ là tình cảm của đứa em gái dành cho người anh trai đáng kính. Lúc anh vui, hoặc buồn , tôi được hân hạnh góp lời chia sẻ ngọt ngào với anh. Khi trái gió trở trời tôi được ở bên anh chăm sóc giúp đỡ. Lúc có vấn đề gút mắt nan giải tôi tìm kiếm lý lẽ để cùng anh có cách giải quyết. Anh rất quý trọng tôi những lúc tôi ở bên anh, bất ngờ có mặt chị ấy người yêu đầu của anh, những cô gái ngưỡng mộ vây quanh anh. Tôi cảm thấy không mấy thích, có thể mình là thừa thãi trong những tình huống ấy. Thường thì tôi tìm cách rút lui êm ả. Đối diện anh phải là những giây phút thú vị nhất trong một không gian riêng tư hai người, mà sự hiện diện của người nào đó là khó chịu, vô ích.

Tình cảm của tôi dành cho anh dồn dập tới tấp mỗi ngày như sóng nước vỗ vào bờ triền miên đầy nhẩn nại. Có lúc tôi tự dối lòng ngụy biện che lấp sự quan tâm của tôi đối với anh. Để tôi vui vẻ nhận anh là người anh họ đã thất lạc nhiều năm giờ mới gặp lại.

Anh cười thật hồn nhiên vô tư, rồi vui vẻ nhận lời ngay :

- Anh trai hoặc anh họ cũng là anh, Thủy ạ. Anh hoặc em, ai cũng có bổn phận nâng đỡ dắt dìu nhau trong cùng hoàn cảnh. Thủy có thích không ?

Tôi nói như lo sợ mất cơ hội được nói :

- Thích lắm chứ anh ?... Thích lắm mà.

Tôi cong môi trả lời ậm ừ với anh, nhìn anh thấy ghét tẻ, ghét thậm tẻ hơn bao giờ hết. Anh cứ mãi vô tình đã không nghĩ gì đến tôi. Anh vẫn cứ lịch sự, nghiêm nghị đến mầu mực. Anh thông minh, trí thức, đẹp trai, cư xử khéo léo, tế nhị...để không có kẽ hở cho tình cảm tôi

có lỗi lọt vào, khiến đôi lúc tôi cảm thấy mình như thừa thãi trước mặt anh, không hẳn chút giá trị như một chút gia vị mắm muối nêm nếm vào cuộc đời anh thêm chút hương vị cho vừa ý khẩu vị.

Anh là như thế đó với tôi, thần tượng tôi đang yêu quý mà anh cứ vẫn thích bảo rằng tôi chỉ là cô em gái bé nhỏ hiền ngoan, người em họ xa lơ xa lắc. Chán ghê lắm, anh biết không ? Còn đối với bạn bè thân thiết, tôi lại say sưa ca tụng ngợi khen anh trước mặt chúng nó chẳng tiếc lời như nói về một người yêu hoàn hảo của mình.

Chính là mấy con nhỏ bạn cùng trường cùng lớp đó, con Hồng Đào, con Diễm Hương, con Nguyệt Ánh, con Thanh Lan...chúng nó có ý ganh tỵ tôi. Những lần chúng thấy mặt tôi là cứ chua chéo trêu chọc tôi cho bằng thích.

Con Hồng Đào lên giọng hậm hực :

- Chàng của mày đâu rồi ? Coi chừng bỏ rơi bỏ rớt đâu đó là kiến tha, muỗi gắp đó nhen em. Yêu là úm em ạ. Phải úm kỹ. Nhớ như thế.

Tôi quật ngược :

- Đừng có nói bậy, tao chưa cổ mi ngay bây giờ. Chàng của tao bận nhiều việc lắm. Anh là con người năng nổ hoạt động, còn phải lo học hành thi cử, ít có thì giờ mà đi chơi với tao. Thỉnh thoảng thôi mà mày. Yêu nhau thành vợ chồng rồi không sức mà đi.

Con Thanh Lan lại ngái giọng vọng cổ xuống xề rất ngọt :

- Nè, chứ không phải chàng đang dung dăng dung dẻ với đào ngoài phố...chàng em đang bỏ rơi em từng đêm chiếc...bóng.....lạnh..lùng..! giữa nỗi niềm mong đợi...đức lang quân trở về trong căn phòng êm... ấm.....!!

Tôi nghiêm giọng :

- Tụi mày đừng nói bá xàm. Anh của tao nghiêm nghị, đứng đắn, tư cách, lịch sự lắm chứ mày ơi ! Anh của tao chỉ yêu mỗi mình tao thôi. Ngoài tao ra, người khác có thể....như chúng mày đều là vô nghĩa. Nói thật, không ai thay thế tao được trong tim anh..!

Nghe tôi nói, cả lũ chúng nó cười rúc rích, diều cọt, cong cong cái mồm nhọn thấy mà ghét hết sức. Con Diễm Hương trề môi đót giọng :

- Gớm ! Lịch sự, đứng đắn con khỉ khô ! Nè, nhỏ Thủy nè, chiều hôm qua tao thấy chàng của mày đang đú đa đú đờn với mấy tiên nga trong quán cà phê Sao Băng. Trông tình lắm mà. Tụi bây biết cà phê Sao Băng chứ, ẹ lắm bây ơi !! Tao mà như nhỏ Thủy hả ? Tao đá một cái cho chàng dăng ra Cà Ná con cá nó nuốt cho rồi.

Tụi yêu này quá lắm rồi, ganh nhau quyết “hạ nhục” chàng mà. Tôi cãi lại, phục hồi danh dự cho anh, mà con quỷ Diễm Hương đang dìm giá :

- Mày làm rồi Diễm Hương ạ, đừng đặt điều nói bậy. Anh của tao không bao giờ có chuyện đó. Tao là người yêu của chàng, tao hiểu chàng hơn ai hết. Mày chớ bịa, tao không muốn nghe. Đồ mắc dịch ! Có chịu im cái mồm mày lại không ?

- Trời ơi ! tụi mày nghe con Thủy nè. Bình người yêu quá xá đây.

Tôi vẫn ca ngợi tình yêu và tôn vinh thần tượng của mình :

- Anh là người yêu lý tưởng của tao đấy tụi bay ơi. Tình yêu của anh như khuôn vàng thước ngọc, tuy anh có nhiều bạn gái, nhưng anh không mấy may gì với họ cả, kể cả kiều nữ được đồn đãi là người yêu dấu của anh. Đấy tụi bay thấy không ? Tao thường nói với anh “Đi đâu có anh có em. Người ta mới biết là duyên vợ chồng”. Tao yêu anh lắm lắm bây ơi !

Con Nguyệt Ánh tinh ma hơn :

- Mày yêu chàng, tao biết. “Yêu nhau mọi việc chẳng nề. Dù trăm chỗ lệch cũng kê cho vừa”, để mà “Yêu anh tâm trí hao mòn. Yêu anh đến thác cũng còn yêu anh. Yêu như thế, hèn chi sớm tối luôn phục dịch chàng. Tương tư vì chàng. Sợ mất chàng. Càng bệnh vực chàng hết cỡ mà, đúng không ?

Mệt mỗi với lũ bạn, tôi biết chúng nó trêu tôi, vì chúng ganh tỵ tôi, vì chúng cũng thích anh. muốn tiến đến gần anh, nhưng anh nào để ý đến chúng. Tôi không sợ lũ bạn nghịch đùa ấy. Tôi tự tin tôi. Tôi vẫn hằng đặt niềm tin vào anh, cho dù anh chỉ xem tôi như cô em gái, cô em họ. Cô em gái đã yêu thầm ông anh trai đâu hẳn có gì đáng nói. Chỉ tội nghiệp bản năng rút rè nhút nhát, cái tự ti mặc cảm của tôi đã không chịu thú nhận thẳng với anh, để phải bị đè nén, ầm ứ đến nghẹt thở không nói thành lời. Thà như thế, chứ có bao giờ cột lại tìm trâu. Xuông xả, lảng lờ, mang bản chất lãng mạn, anh lại chê cười xem nhẹ. Đúng là con nhỏ Nguyệt Ánh tru môi uốn giọng “Yêu anh tâm trí hao mòn. Yêu anh đến thác cũng còn yêu anh”. Em yêu anh là như thế anh ơi ! Anh có hiểu cho lòng em không ? Anh có cảm nhận được tình yêu của em đã dành cho anh những lúc em ở bên anh ? Em buồn biết chừng nào ! Điều mà Xuân Diệu đã ghi lại đúng tâm trạng em :

Yêu là chết ở trong lòng một ít
Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu
Cho rất nhiều song nhận chẳng bao nhiêu
Người ta phụ hoặc thờ ơ chẳng biết..!

Được yêu anh, đôi lúc em buồn số phận mình hẩm hiu, để chỉ biết cô đơn, âm thầm đi bên cạnh cuộc đời anh từ lúc bắt gặp cái nhìn đầu tiên của anh. Tình yêu là gì nhỉ, hả anh ? Có phải tình yêu là một

liều thuốc quá đắng, nhưng không mấy ai có thể chối từ. Em say sưa mơ ước làm sao đấy. Anh có hiểu cho em những đêm dài lấm mọng, ôm ấp, say sưa ! Duyên kia ai đợi mà chờ. Tình này ai tưởng mà to tưởng tình..!

Thời gian vút đi như bóng câu qua cửa sổ. Cứ thế suốt năm năm đại học tôi đã không yêu ai ngoài hình bóng của anh sâu đậm tim tôi. Lòng tôi luôn ôm ấp mẫu hình trân trọng yêu quý và tôn thờ.

Tôi tự hiểu rằng hình bóng anh chưa hẳn là của riêng mình, không thể là của riêng tôi, chẳng phải là của riêng mình. Thế mà tôi vẫn yêu, tình yêu đơn phương không điểm tựa có thể nghiệt ngã đến vô kể khả thi, tôi vẫn không hề chán nản. Tôi nhấn nạy vun bồi một niềm tin để "Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời (anh)..... Mà từng thu chết từng thu chết. Vẫn dấu trong tim một bóng người.(TTKH). Hình bóng anh tôi vẫn đang dấu kín trong tim tôi vĩnh viễn, để những lúc lang thang nghe sóng biển vỗ rì rào từ xa cuốn vào tràn lan trên triền cát mịn...trôi giạt ra khơi thật nhấn nạy phi thường. Tôi đã nhìn thấy được sức kiên nhẫn của đại dương bao la, sức bền bỉ vô song của từng cánh hải âu xoải cánh lững lờ giữa biển xa chơi vơi không bờ bến về phía chân trời xa xăm vời vợi.

Bên cạnh anh, tôi như đã quen dần cá tính của anh. Rộng lượng. Vị tha. Vui tính. Những lần sinh nhật của anh tôi đã phải chuẩn bị âm thầm suốt cả tháng. Tôi đã không ngần ngại lang thang từ cửa hàng này đến thương xá khác để tìm lấy một món quà gì thật ý nghĩa. Ý nghĩa không những ở cái birthday kỷ niệm của anh mà còn có thể thể hiện tấm lòng yêu thương của tôi dành trọn cho anh. Biết mua gì, tặng gì, món quà mừng anh sao cho phù hợp với số tiền ít ỏi khiêm nhường của đời sinh viên còn đang dựa dẫm cha mẹ. Khó khăn,

phân vân vô kể mấy năm bên anh, mấy kỳ sinh nhật của anh. Lần nào rồi cũng như lần nào cũng chỉ là những món quà rẻ tiền, một chiếc cà vạt, một tập nhật ký lưu bút, một cây viết máy, một dây thắt lưng...thế đấy, mà tôi biết rằng anh chẳng bao giờ dùng đến. Anh chẳng nhận ra được tình yêu nồng nàn của tôi trao đến anh qua món quà sinh nhật rẻ tiền. Anh thật vô tình lắm mà. Anh điềm nhiên nhận quà của tôi với chỉ lời cảm ơn cô em gái, cô em họ của anh một cách vừa phải đứng đắn trong nụ cười hồn nhiên. Tôi không tươi cười hồn nhiên chiếu lệ như anh, lòng lặng thinh như đang tiếc nuối một mát mát nào đó. Có phải anh đã xử tệ với em không ? Có phải anh sử dụng nụ cười chiếu lệ để trấn áp sự đau khổ trong lòng em không ? Anh có hiểu tấm lòng trung thực và tình yêu chung thủy em đang hướng về anh không ? Tại sao anh không nói được với em một tiếng “yêu” ngọt ngào ? Phải mà ! Anh đâu cần gì em ! Anh đang có chị ấy, và bao nhiêu cô gái trẻ đẹp duyên dáng vây quanh anh !

Tôi tốt nghiệp đại học sau năm năm rông rã phấn đấu bài vở với mỗi tình đơn phương đầy nắng hạ. Tôi rời nhà chú tôi, nơi đầy ắp kỷ niệm trở về quê nhà cha mẹ. Khoảng cách từ anh đến tôi giờ đã xa xôi hăng bao nhiêu dặm đường, không còn thường xuyên là láng giềng, không còn quen thuộc dưới tàn cây trứng cá bên cạnh hàng rào dăm bụi tôi nhấp nhòm những chiều anh về dựng chiếc Honda dưới tàn cây trứng cá bên sân nhà anh, để tôi có cơ hội say sưa ngắm anh, chào hỏi và chiêm ngưỡng anh.

Tôi lại bắt đầu tạo điều kiện qua trung gian nhà ông chú để thỉnh thoảng được nghe ngóng về anh, âm thầm theo dõi trong cô đơn trống vắng những biến đổi về anh. Hình bóng anh trong mơ ước của tôi rực sáng đầy nuối tiếc cho từng nỗi khao khát mãi mãi không nhạt

phai.

Điều bất ngờ xảy ra sau đó tôi được nghe anh chị đã chia tay nhau cũng vì tuổi tác hai người không hợp bởi cha mẹ đôi bên quyết định. Chị từ giả anh đi lấy chồng khác giàu có hơn hợp với tử vi tướng số mà người lớn sắp đặt. Tin đến, khiến tôi bàng hoàng lo lắng cho anh, và thông cảm anh nhiều hơn. Tôi biết rằng anh yêu chị qua những năm chờ đợi làm lễ cưới. Chính tình yêu và niềm tin của hai người đã gây trong tôi niềm hy vọng mong manh một thời của đời người con gái được một lần yêu. Tôi gọi điện thoại nhiều lần để an ủi và chia sẻ nỗi buồn cùng anh trước tình huống ấy trong tư cách một cô em gái chăm sóc ông anh trai. Chỉ với tư cách ấy tôi cho là hợp lý mặc dầu con tim lại âm ỉ rạo rực thích thực hành những gì theo ước ao riêng tư do chính nó quyết định.

Tôi cảm phục anh là người đàn ông có bản lĩnh vững vàng và thực mạnh mẽ trước sóng gió tình cảm vừa bị mất trắng. Anh không tỏ ra bi lụy, chán nản để buông trôi. Anh vẫn vui vẻ, yêu đời, tự tin để tiếp tục con đường sự nghiệp, chuẩn bị làm luận án tiến sĩ.

Thời điểm này là vàng son để tôi có cơ hội đến với anh, trực tiếp chăm sóc, an ủi anh, người mà tôi đặt trọn vẹn tình yêu của mình. Nhưng tôi lại không dám thực hành điều gì do tôi suy nghĩ. Bởi lòng tự ti của tôi quá lớn. Bởi tôi chỉ là cô gái tầm thường trước mắt anh trong những năm qua. Bởi tôi nhút nhát rụt rè không làm được những điều mình mơ ước. Bởi anh là người đàn ông tài hoa đang lên đến đỉnh cao sự nghiệp. Tôi đã không đủ can đảm để xác nhận một sự thực mà chỉ còn biết anh chẳng bao giờ thuộc về tôi.

Tôi tiếp tục lẩn xả theo dòng đời tìm kiếm công ăn việc làm đã cuốn hút tôi nhiều thời gian. Cho đến khi tôi lại nhận biết được anh đang

có người yêu mới rất cân xứng với anh. Chị là một nữ lưu tài sắc vẹn toàn, con nhà gia thế. Hai anh chị lại sắp tổ chức đám cưới trong thời gian tới. Bây giờ thêm một lần nữa tình cảm tôi lại bị hụt hẫng và ganh tỵ vì nghĩ mình cũng không đến nỗi nào. Thế mới là lần quần không lối thoát. Âu cũng là số mệnh người được, kẻ không. Trong cuộc đời không có gì gọi là hoàn hảo. Không có gì để làm vừa lòng cho người, cho ta. Hãy nhận thực tế trong tầm tay mà an phận thủ thường, chấp nhận bằng lòng với số phận. Tôi không buồn, không trách, không giận và cũng không vui, cũng bởi trong những năm bên anh tôi đã quen với cảm giác chỉ dám đứng bên ngoài để nhìn ngắm, mơ ước...để rồi cũng không thể làm được gì theo nỗi ước mơ tự phát. Cũng chỉ cái duyên số anh có bao giờ là người đàn ông của tôi.

Cũng trong lúc này tôi lại thường gọi điện thoại để thăm hỏi anh cũng không ngoài tư cách là cô em gái của anh. Anh vẫn vui vẻ, lịch sự, đứng đắn như ngày nào. Anh cũng vẫn ân cần niềm nở thăm hỏi, dặn dò điều này điều nọ. Sau những giây phút nói chuyện trực tiếp với anh trên điện thoại, tôi lại cảm thấy vui tươi, yêu đời hơn.

Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa tìm được người tôi yêu ngoài anh, vì chẳng còn ai có thể thay thế anh trong tôi. Anh là tất cả của cuộc đời tôi. Anh đã chiếm toàn bộ tâm trí và linh hồn tôi không một kẻ hở tự bao giờ cho đến bây giờ.

Thời gian sau đó, tôi sử dụng thêm một số điện thoại và tôi đổi giọng để tôi được nói chuyện với anh nhiều hơn trong tư cách một cô gái trẻ đẹp đang ngưỡng mộ anh. Tôi nhắn tin anh nhiều lần trên hai số điện thoại. Có lúc được anh trả lời có lúc không. Buổi sáng tôi chúc anh hăng say công việc trong ngày. Buổi tối tôi chúc anh ngủ ngon. Thỉnh thoảng tôi gọi đến anh tâm sự của một cô gái đang

ngưỡng mộ tài năng của anh, những tâm tình gút mắt. Anh vẫn trả lời đứng đắn và lịch sự. Rồi anh bảo rằng được làm quen với em như thế này kể cũng thú vị. Anh thấy em giống anh làm sao đấy. Anh vô cùng thích thú cảm giác này. Tuy hơi buồn nhưng nó cũng làm cho mình được thanh thản phải không em ? Có những lúc tôi khóc òa trên điện thoại vì cảm xúc sung sướng trong những lời rất chân tình của anh. Đôi khi đang nằm ngủ, tôi chợt giật mình tỉnh giấc, nhớ đến anh, tôi lại khóc, và khóc thật ngon lành. Cũng có thể anh đã không nhận ra cô em gái lảng giềng những năm về trước đang nhắn tin và trao đổi tâm tình với anh trên điện thoại.

Không còn gì nữa, tôi đang đứng bên lề cuộc đời anh mãi mãi để tôi được chiêm ngưỡng và yêu anh trong âm thầm, trong suốt cuộc đời con gái cứ ở vậy cho đến cuối đời, không ai thay thế được anh. Anh là người đàn ông trong suốt cuộc đời tôi để mà biết rằng anh chẳng bao giờ là của riêng tôi..!

Nguyễn Thế Hoàng

Nguyễn Thế Hoàng

Cuộc Tình Không Chân Dung

đang mãi mê ghi nhanh những ý kết thúc bài viết, có tiếng điện thoại reo...Hơi bực mình tôi thần thờ cầm ống nghe :

- Alô ! Alô !
- Alô ! Anh đó hả ? Em đây.
- Ngọc đó hả ? Anh đây nè. Có gì không em ?
- Anh đang làm gì ?
- Viết bài.

Giọng của Ngọc nhõng nhẽo ướn nhè vang lên trong máy :

- Anh cứ lo viết. Lúc nào cũng viết...viết...viết...chẳng còn thì giờ đâu để nghĩ đến em phải không ?

- Có chứ ! Anh đang nhớ em, em đâu có biết ?!

- Nhớ em sao không gọi điện thoại cho em. Em giận anh đó ! Anh có biết không ? Em bắt đền anh. Hì...hì...hì...Em bắt đền anh ! Anh Thế ! Anh đâu có biết nỗi nhớ của em ? Em không chơi với anh nữa đâu !

Tiếng Ngọc khóc nhè trong máy. Tôi cảm thấy vui mỗi lần Ngọc làm nũng hết sức đáng yêu.

- Anh xin lỗi em. Đừng khóc nữa. Anh sẽ đền bù ! Lỡ quên một lần, đừng giận anh nhé.

Tiếng Ngọc lại lè nhè trong máy :

- Mấy lần rồi anh có nhớ không ? Lúc nào anh cũng nói với em như thế, nhưng chẳng thấy gì. Anh chỉ lo viết bài mà không viết thư cho em đọc. Anh lấy có là anh đã bẻ gãy cây viết của anh rồi ! Vậy mà anh vẫn viết. Em ghen mấy tờ giấy mà anh đang viết đó, anh có biết không ?.

Tôi cười hòa dịu :

- Em biết là cây viết anh đã bẻ gãy, giờ nó trở lại như cũ rồi. Để làm gì, em biết không ? Để viết thư cho em đọc.

- Ừa ! Phải như vậy em mới yêu anh ! Anh phải nhớ lời và viết thư cho em đi.

- Anh viết. Em đang làm gì vậy ?

- Đang nằm trên giường trùm chăn. Đọc thư của anh. Gọi điện thoại cho anh xem anh đang làm gì cho biết.

Tôi cười ngất trong máy:

- Em kiểm soát anh....kỹ ghê đi.

- Ơ ! chuyện của người ta, khéo nói ! Thả lỏng anh là có chuyện ngay.

- Ai bảo em không dọn về ở với anh. Nhiều lần anh nhắc, em nói chờ bán được nhà. Mấy năm rồi, em biết không, từ ngày chúng mình quen nhau ?

Tiếng Ngọc thở dài :

- Anh cứ nhắc mãi chuyện ấy. Anh biết không, em đang lo, bực bội muốn ngộp thở rồi đây.

Được thể, tôi dọa :

- Em thả lỏng anh có ngày thiên hạ bắt cóc anh, chừng đó em đừng nhảy đồng, la hoảng nhé.

- Ghê thế à ! Mà ai dám bắt cóc anh, anh thử cho em biết có được không ?

Tôi đùa :

- Khi họ bắt cóc anh đem nhốt kín một chỗ thì làm sao em biết được.

Ngọc xẵng giọng :

- Em cấm anh không nói với em chuyện lẩn thẩn đó nữa nhé ! Em đang buồn lắm đây. Anh thích ghẹo em không phải lúc.

- Buồn gì vậy, nói anh nghe. Mới gặp nhau hôm qua, trông em vui lắm mà.

- Thôi không nói nữa. Em hỏi nè ! Tối nay rảnh, anh đến em nhé. Em làm cơm chờ anh. Dẫn bé Thư đến cho em, em nhớ con bé quá.

- Mấy giờ anh đến được ?

- Bảy giờ. Em có chuyện muốn nói với anh. Thôi nhé. Em đi chợ đây. Bye ! anh.

Tôi gác điện thoại. Nhìn đồng hồ, mới bốn giờ. Sắp sửa đến trường đón bé Thư, rồi tắm rửa, nghỉ ngơi. Chiều nay không phải lo cơm nước. Hôm nào mệt và lười tôi và bé Thư ra tiệm mua fast food về hai cha con ăn tạm cho qua bữa.

Tôi ngồi thần thờ trước tập bản thảo đang viết dở dang, đầu óc loay hoay suy nghĩ về "có chuyện muốn nói với anh" của Ngọc trong điện thoại. Mới hôm qua, hai đứa ở bên nhau vui vẻ trò chuyện thoải mái đâu có gì cần phải nói. Gần ba năm tôi và Ngọc quen nhau, yêu nhau, chờ ngày sống chung với nhau. Tính Ngọc thẳng thắn, có sao nói vậy, nói ngay, không chờ đợi, dù nửa đêm, Ngọc cũng gọi điện

thoại để nói. Thế mà, bây giờ lại...vẫn có chuyện muốn nói.

Tôi quen Ngọc trong tiệc cưới tại một nhà hàng năm ấy. Không hiểu vô tình hay cố ý người bạn mời tôi và Ngọc đứng chụp hình chung với cô dâu chú rể trong lúc hai người chưa hề quen biết. Đến lúc vào bàn tiệc, tôi lại được xếp ngồi cạnh nàng.. Đêm đó Ngọc thật vui trong những câu chuyện trao đổi rất chân tình. Tôi đã bị cuốn hút nhan sắc kiều diễm, và phong cách lịch sự của Ngọc từ giây phút đầu tiên. Đến lúc dạ vũ tôi mời Ngọc ra sàn nhảy và được nàng chiều ý ngay. Rồi trong một bản valse êm dịu, Ngọc đã tựa đầu vào vai tôi rất tự nhiên. Nàng bảo nàng cảm mến tôi nên mới nhận lời khiêu vũ. Tôi lịch sự cảm ơn Ngọc đã dành cho tôi vinh dự ấy. Khi ra về, Ngọc bịn rịn bên tôi ra đến bãi đậu xe, và nàng hy vọng sẽ có được những lần gặp nhau sau này.

Tình yêu đến với hai người sau thời gian dài quen nhau. Ngọc tâm sự ngày mất nước chồng Ngọc vào tù như bao nhiêu người khác của chế độ cũ. Trước cảnh đất nước đang bị thống trị dưới bạo lực của việt cộng, Ngọc lo sợ nên theo bạn bè tìm đường vượt biên, gởi hai đứa con thơ bên ngoại chăm sóc. Nàng bảo tìm đường ra đi để cứu bản thân, gia đình, cha mẹ, chồng con đang kiệt quệ do chiến dịch đánh phá tư sản của giặc. Ngọc khôn ngoan, thông minh, chịu khó đã hội nhập cuộc sống xứ người thành công nhiều mặt. Ngoài giờ phút bận rộn cuộc sống, Ngọc để lòng nhớ thương hai đứa con đang ở quê nhà. Vì thế, khi có bé Thư bên cạnh, Ngọc rất vui và chăm sóc yêu thương như con ruột. Ngọc xin tôi hãy để nàng chăm sóc bé Thư. Tôi chấp nhận vì bé Thư cũng cần tình mẫu tử, mà bảy năm qua con tôi không có mẹ, vì người mẹ thân yêu không còn nữa trong một cuộc sinh khó. Nhưng con bé không làm vừa ý người lớn, nó chỉ

thích vui đùa với Ngọc chốc lát rồi đòi về lại với tôi. Tôi phải thường xuyên đưa con tôi đến cho Ngọc khi nàng cần đến sự có mặt của nó để nàng được yêu thương chăm sóc và cũng là lý do tôi và Ngọc đến với nhau thường hơn.

Có lần tôi đề cập đến việc bảo lãnh chồng con, Ngọc xì xò :

- Anh ấy ở tù mười năm đủ tiêu chuẩn ra đi tái định cư. Em muốn để anh ấy tự lo, cần gì em sẽ giúp. Việc đi ở do anh ấy quyết định, em không khuyến khích, hối thúc hoặc ngăn cản.

- Nhưng hai đứa con em phải lo cho chúng qua với em.

- Trước sau gì con em cũng qua. Có anh ấy em bớt phần lo, chúng cũng đã lớn rồi. Em vẫn chu cấp tiền bạc hằng tháng đấy chứ anh.

Vả lại, anh thấy không, có bé Thư bên cạnh là an ủi em nhiều lắm.

Em cứng và thương nó ghê lắm. Anh mà hắt hủi bé Thư là em...nghĩ chơi với anh ngay.

Nghe Ngọc giải bày, tôi nghĩ rằng chồng con của Ngọc vẫn còn đó, sớm muộn gì họ cũng sang định cư ở Hoa Kỳ, nếu chồng của Ngọc quyết định đi. Vậy thì cuộc tình của hai người hôm nay sẽ kết thúc ra sao ? Đôi lần tôi đưa ý kiến, Ngọc bảo :

- Em yêu anh, chẳng ai cấm được em yêu anh. Anh đừng nghĩ vẩn vơ. Còn chồng con, em đã có cách giải quyết êm đẹp, nếu họ qua đây.

Tôi gặng hỏi cách giải quyết, nàng lắc đầu và chẳng bao giờ thổ lộ, khiến tôi cũng chẳng còn quan tâm. Với tôi, tôi cũng sợ mất nàng khi chúng tôi đã đến với nhau.

Thú đam mê của Ngọc là đọc sách. Phải nói nàng là một sách. Đọc nhiều và lãnh hội nhiều trong sách vở. Nàng bảo có những quyển sách đọc đến hai ba giờ sáng cũng chưa muốn đi ngủ. Có lúc đọc

đến trắng đêm. Ai tặng em món gì không bằng tặng sách. Vì vậy, thỉnh thoảng tôi phải ra tiệm bê nhiều sách về cho Ngọc.

Thấy tôi có thú vui ưa viết lách lãng nhăng những lúc rảnh cho vui cuộc đời trống vắng chứ chẳng làm nên trò trống gì, Ngọc bảo tôi :

- Em yêu anh có lý do, anh biết không ? Một trong những lý do đó là em thích đọc văn của anh, trong sáng, giản dị, dễ tiếp nhận. Em lại còn mê mẩn cuốn hút bởi những lá thư của anh viết cho em, tình tứ, dễ thương và lãng mạn làm sao ! Em cất giữ và trân quý những lá thư ấy như một báu vật mà em có được. Thế đấy anh.

Rồi Ngọc ướm hỏi :

- Em thích viết lách lai rai như anh cho vui mà không biết phải làm sao ? Phải học viết như thế nào hả anh ? Anh biết không, trong người em cũng có dòng máu văn nghệ đấy anh ạ. Em cũng có thể viết được chứ ?

- Ai cấm em làm chuyện đó. Đam mê tạo cho em một nghị lực để thực hiện ước muốn. Em khởi sự đi.

Tôi ra tiệm sách gom một số tuyển tập truyện của các nhà văn nữ mang về và bắt nàng đọc để xem người ta viết văn như thế nào. Từ đó, tìm cho mình một hướng đi riêng trong nghệ thuật viết.

Tôi giải thích cho Ngọc những gì tôi hiểu theo ý tôi để nàng thử có được một ý niệm :

- Không ai biết viết văn từ trong bụng mẹ đâu. Cũng chẳng ai học hành nhiều ở trường lớp để dạy viết. Để viết được phải cần sự nhẫn nại bền bỉ, chịu khó và chịu khó...đừng bao giờ chán nản bỏ cuộc...cứ viết...và viết cho thật nhiều. Ban đầu khó khăn lắm, chưa hay lắm, dần dần sẽ đạt. Cần đọc nhiều, đi nhiều, hiểu nhiều, va chạm, tiếp xúc trải đời nhiều để có chất liệu dự trữ trong tiềm thức.

Mỗi người có một lối viết riêng không ai giống ai. Em phải vận dụng giác quan, tâm và trí để nghe, nhìn, ghi nhớ và cảm nghiệm sâu sắc một vấn đề thật chín chắn rồi chuyển tải ý ra trang giấy. Nghe thì dễ, nhưng làm được là cả một vấn đề.

Ngọc cười đắc ý, khoe :

- Chuyện ấy em thấy cũng chẳng có gì là khó, em nhất định làm được mà anh.

- Anh thấy em thừa sức làm. Em cứ viết. Khi viết phải thật với lòng mình. Được như thế, bài viết dễ dàng đi vào tâm tư người đọc.

Không phải em ngồi vào bàn trước tập giấy, trước computer mà em viết dễ dàng đâu. Có lúc ngồi suốt không viết ra được một câu.

Nguồn hứng đến bất chợt không báo trước như tên trộm, em phải chớp nó ngay, nếu không nó biến mất khó còn cơ hội.

Sau khi nghe tôi giải thích lằng nhằng cái gọi là " kỹ thuật viết lách" không đầu, không đuôi, không theo trường lớp mô phạm nào, vậy mà Ngọc tỏ ra hứng thú rồi bắt đầu cuộc hành trình chữ nghĩa. Hai tuần lễ sau Ngọc chuyển cho tôi một xấp giấy dày cộm đầy chi chít chữ với lời căn dặn thật ngọt :

- Anh à, em viết được rồi đó. Anh chịu khó "lắp ráp, sửa chữa" lại cho em. Điều cần nói là cấm anh cười. Phải như thế. Anh mà cười là em giải nghệ liền liền cho mà xem. Xem được, email báo nào đó để xin trình làng đưa con đầu lòng. Ngọc trở giọng... thầy của em, thầy giúp em, em sẽ yêu thầy nhiều hơn..

Tôi cười, phác tay :

- Không được. Học trò mà...yêu thầy là...mang tội chết, thiên hạ cười quê lắm.

Thế là tôi hân hoan nhận lãnh nhiệm vụ "ăn cơm nhà vác ngà voi "

tốn khá nhiều thì giờ cho nàng của tôi. Tôi cố gắng từng đêm chắt chiu làm công việc "tỉa cành, ngắt ngọn" thật công phu. Thật tình mà nói, viết thì dễ, nhưng sửa là chuyện không mấy dễ dàng. Còn Ngọc bỏ nhiều thì giờ mỗi ngày hăng say kỹ thuật "vò đầu, bóp trán", chừng năm bảy tháng sau gì đó, thơ văn của Ngọc cũng lai rai có mặt trên vài tờ báo dưới đất cũng như trên trời.

Ngọc tiếp tục "hành hạ" tôi :

- Anh là chuyên viên điện toán, anh phải hướng dẫn em thêm computer ở những phần khó hơn để em có thể chu du khắp mọi miền trái đất, tóm bắt thiên hạ trong tầm tay mình. Đồng thời em còn có thể làm được những gì em thích trên computer có sẵn.

Tôi luôn chiều người yêu cho nàng vừa ý. Ngọc thử hỏi bên tai tôi :

- Em càng học càng cảm thấy ngu ghê đi. Dốt là phải học. Em còn phải học các lớp Anh văn chuyên ngành, chứ khả năng tiếng Anh căn bản của em giờ không làm được gì khi phải đối diện với những bộ môn văn học nghệ thuật, khoa học, chính trị, kinh tế...mà em thích. Được chứ anh ?

- Được lắm chứ ! chẳng có gì là khó. Anh khuyến khích em.

Tôi thích nhất ở Ngọc khi nói chuyện, hoặc thảo luận một vấn đề gì. Nàng thích đặt vấn đề, phân tích, lý luận sâu sắc sự việc. Ngọc có những ý kiến hay, hợp lý để giải quyết công việc, phương cách hành xử. Tôi rất hài lòng đã gặp được đối thủ. Chúng tôi không từ một vấn đề gì, dù lớn, dù nhỏ xảy ra chung quanh mình, khắp nơi, và ngay cả cuộc sống cá nhân. Gặp nhau chúng tôi thường có chuyện để nói do Ngọc hoặc tôi mở đầu. Khi vào vấn đề là say sưa đấu lý, đến khi tìm được đồng nhất mới thôi.

Nàng bảo :

- Thảo luận với nhau một vấn đề gì là nhu cầu bổ sung kiến thức, như con người cần khí trời để thở. Em muốn lồng ngực của em căng phồng đầy không khí, đồng thời cũng là cách tập ăn tập nói.

Ngọc lại kể lể :

- Ngày trước sống trong gia đình với chồng, em thật là chán. Em là người thích nói, thích thảo luận, ưa lý sự. Còn anh ấy không bao giờ nói hoặc bàn thảo một vấn đề gì. Suốt đêm ngày ngậm tăm. Chán ghê đi. Anh ấy và em đối nghịch nhau. Đi làm về hoặc những lúc ở nhà cứ lảm lỳ, có nói thì chỉ nói những gì cần, ngắn, gọn. Hình như anh ấy cần nghe hơn cần nói. Nhiều lúc không hiểu anh ấy nghĩ gì, thích gì, muốn gì. Không khí gia đình tẻ nhạt, mỗi người là một thế giới riêng, suy nghĩ riêng không đồng cảm. Anh biết không, mỗi lần em ra ngoài là có dịp nói thoải mái, cuộc sống rất vui, rất nhộn, thích thế nào đây !

Tôi vừa tắt máy xe đã thấy Ngọc từ trong cửa ủa ra. Nàng nhìn tôi trong ánh mắt mừng vui với nụ cười tươi tắn. Ngọc duyên dáng trong nét đẹp thắm kín của người phụ nữ Á Đông đang độ tuổi hồi xuân đang cuốn hút tôi. Ánh mắt, nụ cười đó luôn thôi thúc và thách thức khối tình cảm trong tôi. Bây giờ là điểm tựa cuộc đời để tôi yêu và thích Ngọc khó có thể xa rời dầu biết rằng chồng con của nàng rồi cũng sẽ sang định cư.

Ngọc chạy vội đến mở cửa xe, chui vào ôm chầm bé Thư vào lòng nựng nịu, hôn lên má, lên trán cháu, khiến con bé ngộp thở đến dấy dụa.

- Này, dì Ngọc hỏi, bé Thư nhớ dì Ngọc không nào ? Dì Ngọc nhớ bé Thư quá trời ! Con ở với dì nhé, đừng ở với Ba.

Ngọc xúc bé Thư vào lòng bế ra khỏi xe, nhắc lại ngọt ngào :

- Dì Ngọc nhớ bé Thư nè, thương bé Thư nhiều lắm !

Bé Thư ôm choàng qua cổ Ngọc nũng nịu, hỏi các cô :

- Dì Ngọc thương bé Thư lắm hả ? Vậy dì thương bé Thư dì để ở đâu hả dì Ngọc ?

- Dì để trong tim dì đây này, bé chịu không ?

- Không phải đâu, dì phải để trên đầu mà.

- Ai lại để trên đầu, không được đâu.

- Ba bé Thư bảo hễ thương ai thì phải để trên đầu.

Bé Thư vừa nói vừa chỉ chỉ vào cái đầu của nó. Ngọc cười ngọt ngào nhìn bé Thư rồi quay nhìn tôi :

- Anh dạy con là để trên đầu phải không ?

Tôi giải thích :

- Bé Thư, ba nói con nhớ. Con thương dì Ngọc thì con để trên đầu, còn dì Ngọc thương con thì dì để trong tim của dì.

- à há !...bé Thư hiểu rồi.

Con bé lại hỏi gặng tôi :

- Ba à, dì Ngọc thương ba thì dì để ở đâu hả ba ?

Tôi đáp nhanh :

- Dì Ngọc để trong tim của dì con ạ !

- Sao lạ vậy hè ! Bé Thư thắc mắc.

- Thôi , con đừng hỏi lần nữa.

Ngọc lườm tôi, bế bé Thư đi nhanh vào nhà :

- Vô nhà dì Ngọc lấy đồ chơi cho bé Thư nhé ! Đừng thèm chơi với ba nữa. Ba không thương bé Thư đâu. Dì Ngọc thương con. Bé Thư ở với dì Ngọc, dì mua cho con nhiều đồ chơi, chịu hôn ? Ba không có đồ chơi cho bé Thư đâu.

- Bé Thư ở với dì Ngọc, bé Thư nhớ ba lắm. Hay là dì Ngọc về ở với ba đi.

Nghe bé Thư nói, tôi gặng hỏi :

- Em nghe con bé nó nói gì không ? Bé Thư bảo em, em nghĩ sao ? Ngọc không trả lời câu hỏi, nét mặt thoáng buồn. Ngọc xếp đồ chơi ra trước mặt bé Thư. Con bé thấy đồ chơi nhiều, nó vui mừng, cầm nắm mân mê ngắm từng món đồ chơi mới lạ. Tôi đứng nhìn đứa con bảy tuổi, thơ ngây, mồ côi mẹ đang ở cạnh Ngọc, người đàn bà tôi yêu có thể là người mẹ của con tôi không ?

Bé Thư say sưa các món đồ chơi mới lạ tíu tít hỏi Ngọc cách sử dụng. Ngọc nhẫn nại chỉ dẫn thỉnh thoảng cả hai cười đùa thật hồn nhiên. Lòng tôi tràn ngập niềm vui, ước mơ có được mái ấm gia đình mà tôi đã mất mát trong bao nhiêu năm qua. Ngọc rất đáng được thay thế và lấp đầy vào khoảng trống ấy. Nhưng nỗi ước mơ có thành không ?

Nhà cửa vật dụng luôn sạch sẽ, ngăn nắp dưới đôi tay khéo léo của Ngọc tôi rất ưng ý. Ngôi nhà này đối với tôi rất quen thuộc từ khi hai đứa yêu nhau. Trên bàn ăn hôm nay có thêm bình hoa hồng màu đỏ sẫm tươi mát, một chai sâm banh, hai cái ly. Thức ăn Ngọc như đã làm sẵn đâu đó chỉ chờ mang lên. Tôi hỏi :

- Hôm nay có gì đặc biệt mà em thiết đãi anh trang trọng thế ?

Nghe tôi hỏi, Ngọc bỏ dở trò chơi với bé Thư, đứng dậy đến đứng đối diện dang hai tay choàng qua lưng tôi, cử chỉ quen thuộc của chúng tôi mỗi lần gặp nhau. Ngọc xiết chặt tôi trong vòng tay yêu thương và ngẩng lên nhìn tôi trong đôi môi chờ đợi. Một nụ hôn say đắm kéo dài cho đến lúc cả hai rã rời ngất ngây.

Ngọc nói trong hơi thở dồn dập sau nụ hôn say đắm :

- Anh của em ! em yêu anh nhiều lắm ! em nhớ anh quay quắt, em ngơ ngẩn những lúc vắng anh, mặc dù mới gặp nhau hôm qua, anh có biết không ? Em không muốn mất anh, anh của em. Anh có hiểu em nói không ? Em không muốn mất anh...dù có trở ngại nào chẳng nữa cũng vượt qua anh nhé.

Tôi trấn an đồng thời khuyến khích Ngọc :

- Ngọc à, anh hiểu em. Chúng mình vẫn luôn bên nhau, vẫn yêu nhau, vẫn gặp nhau mỗi ngày. Anh có bao giờ muốn mất em. Em dứt khoát thu xếp, dọn về ở với anh và bé Thư. Ngay hôm nay, ngày mai, ngày mốt...nhen em...đừng kéo dài thời gian nữa.

Hai tay Ngọc vẫn ôm choàng qua lưng tôi, ngã người ra phía sau nhìn tôi. Nét mặt không được vui :

- Có lẽ...chưa thể được anh ạ, mà em chưa biết tính thế nào và cũng chưa biết phải làm sao đây ? Thôi, thủng thẳng rồi hẳn hay.

Nghe Ngọc nói, tôi ngạc nhiên :

- Anh không hiểu em muốn nói gì. Chịu thôi. Em không thể nói được điều gì mà em chưa thể nói cho anh nghe sao ?

Ngọc buông tôi ra, cười giòn giã :

- Thôi...không nói nữa, để chuyện ấy qua một bên. Bây giờ anh giúp em mở chai rượu chúng mình uống cho vui anh nhé. Dường như hôm nay em cảm thấy thích uống rượu với anh. Anh có thích không ?

- Anh sẽ uống với em.

Tôi cầm chai rượu để khui. Tôi đang có suy nghĩ Ngọc đang có điều gì không bình thường. Mong đừng có điều gì không hay xảy đến tình yêu của tôi và Ngọc. Tôi rót hai ly rượu và đưa Ngọc một ly. Ngọc uống trọn một hơi, cười sặc sụa, nét mặt hồng hào. Nàng nhìn đắm đắm giục tôi :

- Sao anh không uống mà nhìn em khùng khiếp thế ?

- Thì anh uống. Em xem.

Tôi cũng uống một hơi hết ly rượu. Ngọc nhìn tôi tình tứ :

- Hôm nay anh ăn cơm với em, và hai đứa mình phải uống hết chai rượu này. Em không đãi anh món ngon vật lạ nào đâu, mà chỉ các món anh ưa thích hằng ngày. Anh phụ với em một chút mang thức ăn ra bàn. Chúng tôi ngồi vào bàn ăn. Ngọc đặt bé Thư ngồi cạnh nàng và chăm sóc thức ăn cho nó. Bé Thư trịnh trọng :

- Con mời ba ăn cơm. Con mời dì Ngọc ăn cơm.

Ngọc cười vừa ý :

- Anh dạy con lễ phép, em thích lắm.

- Chưa có gì, mai mốt anh sẽ cần đến em chỉ vẽ dạy dỗ con nhiều hơn.

- Anh giao cho em, tốt hơn anh để bé Thư ở với em có được không ?

- Tại con bé, không phải tại anh. Chỉ cần chúng ta sống chung một nhà là bé Thư ở bên em ngày lẫn đêm.

Tôi dặn bé Thư :

- Từ nay con nhớ gọi dì Ngọc là má, bé Thư nhớ lời ba dặn.

Bé Thư thỏ thẻ nói một hơi dài :

- Thừa ba con nhớ. Con gọi dì Ngọc là má. Con có ba, con có má. Ở trường bạn con đứa nào cũng có ba có má. Mỗi ngày ba nó không đến rước, thì má nó đến rước mấy đứa bạn của con.

Rồi con bé quay sang Ngọc nhắc chừng :

- Ba con bận không đến rước con, thì má đến trường rước con nhen má.

Ngọc vui vẻ hứa :

- Ủ ! má sẽ đến trường rước bé Thư. Con cố gắng học giỏi, má thương con.

Nàng nhìn tôi, nói tiếp :

- Em không sinh bé Thư nhưng nó hết sức gần gũi với em như con ruột.

- Bây giờ nó là con của em, Ngọc ạ.

Bữa cơm đi qua thật vui, thoải mái, ấm cúng. Tối nay tôi và Ngọc uống khá nhiều rượu, mặt nàng ửng hồng, duyên dáng đáng yêu. Ngọc và tôi huyên thuyên nói chuyện cười đùa, còn thảo luận những vấn đề là thói quen của hai người khi ở bên nhau. Tôi gần như quên đi điều suy nghĩ trước bữa ăn cũng chỉ vì Ngọc đang rất hồn nhiên vô tư trong lúc ăn uống trò chuyện. Ngọc dọn dẹp lặt vặt vài công việc rồi đưa bé Thư vào phòng cho nó ngủ. Đêm đã gần khuya, vắng lặng. Trong ngôi nhà nhỏ ấm cúng của Ngọc tôi cảm thấy lòng thư thái an lành. Công việc xong, Ngọc trở lại bàn với hai tách cà phê nóng. Nàng bảo :

- Anh uống cà phê với em nhé. Hôm nay anh phải ở lại đây suốt đêm với em. Em có việc cần muốn bàn với anh.

Tôi hỏi dồn :

- Lại chuyện cần. Có lẽ em dự tính chuyện chúng mình sống chung một nhà như anh đã thường nhắc nhở với em ?

Ngọc không trả lời câu hỏi của tôi, nàng lại hỏi :

- Anh yêu em nhiều không ? yêu em mãi chứ ?

- Lúc nào em cũng hỏi như thế để làm gì ?

- Nếu có gì phức tạp thì anh có đủ can đảm nhận sự thiệt thòi về mình không ? Em hỏi thật đấy.

Tôi trở mắt nhìn Ngọc, trước câu hỏi nàng vừa hỏi tôi. Nhìn nét mặt

của Ngọc lộ vẻ chán chường, tôi nói hồi hã với sự bức dọc :

- Em nói vậy có nghĩa là gì ? Lần đầu tiên, anh nghe em nói. Anh tin tưởng không có gì phức tạp. Qua gần ba năm chúng mình ở bên nhau anh nhận thấy không có gì là phức tạp như em vừa hỏi.

Giọng Ngọc trầm xuống thật xót xa :

- Có chứ ! anh ạ. Nhưng anh à, từ lâu...em dẫu anh, cũng vì em yêu anh, yêu say đắm, không muốn mất anh, không muốn tạo những bóng mờ trong tình yêu của chúng mình khi anh đã đặt trọn vẹn niềm tin vào em, vì tình yêu của chúng ta thật đẹp khó ai bì được. Anh của em, anh đừng giận em. Lỗi do em cả.

Tôi bàng hoàng hụt hẫng khi nghe Ngọc nói. Tôi cảm thấy như đang rơi vào một khoảng trống không để có thể sắp mất những gì mình đang có. Tôi lấy lại bình tĩnh :

- Ngọc ! điều gì em cứ nói. Anh đủ sức chịu đựng để nghe em nói. Em nói đi.

Ngọc thở mạnh nói nhanh :

- Anh ạ ! Từ lâu em vẫn dẫu kín anh. Chồng và hai đứa con của em sắp qua rồi.

Tôi cố cười gượng mà cổ họng như uất nghẹn :

- Anh cứ ngỡ...ờ ! ờ ! là chuyện gì...quan trọng !! Chồng con em qua là vui cửa vui nhà. Anh chúc mừng em...được sum họp một nhà...

Ngọc ngắt lời :

- Anh Thế, sao anh cứ nói được là nói. Em cấm anh không được nói với em như vậy. Anh biết không, anh thường khuyên em về ở chung với anh, em lần lữa chần chờ chưa biết tính sao. Chồng em, anh Tạo ở tù về, lập hồ sơ H.O. xin tái định cư tại Hoa kỳ cùng với hai đứa con. Anh ấy hỏi ý kiến em và bảo phải lo cho anh ấy, đồng thời làm

sponsor cho anh ấy về Florida. Đối với em, em không thể nào từ chối lời yêu cầu của Tạo, cũng chỉ vì em bị kẹt hai đứa con của em, nên em đành chấp nhận để hai đứa con qua với em. Tất cả công việc em đều dấu kín anh từ trước đến giờ. Anh Thế, anh hiểu cho em. Vì vậy, em phải lo, phải chu cấp mọi thứ cho anh ấy hoàn tất chuyến đi. Nói đúng ra, vì hai đứa con, nên phải lo như thế. Trong lúc đó, em yêu anh, yêu chết người, mất anh em mất tất cả. Chỉ có anh, mới đem hạnh phúc cho em. Từ lúc lập gia đình, ngoài Tạo, người chồng không tình yêu dành cho em, em chưa hề yêu một người đàn ông thứ hai, nhưng bây giờ yêu anh, yêu tha thiết, yêu không thể rời xa, có lẽ duyên nợ tiền kiếp phải trả kiếp này vào cuối đời. Em tin như vậy, anh có tin không ?

Tôi cảm thấy choáng váng đầu óc không còn nghe thêm được gì nữa. Tôi hy vọng những lời Ngọc nói với tôi không phải là sự thật. Ngọc đang nói đùa với tôi chăng ? Tình huống này, nếu đúng, tôi có thể xa Ngọc và mất nàng. Trước đây khi nghe vấn đề chồng con của Ngọc trước sau gì cũng sang định cư tại Hoa Kỳ, nhưng tôi vẫn đinh ninh rằng họ sẽ đến định cư ở một tiểu bang khác, chứ không về đây. Không lẽ cuộc tình của hai người sắp kết thúc ? Tôi có thể có những phản ứng nào khi sự việc phức tạp đang và sắp diễn ra trong một cuộc tình. Hạnh phúc. Đau khổ ! Người ta bảo rằng tình đẹp nhất khi còn dang dở, nhưng với tôi ngay bây giờ nó không đẹp mà đau đớn vô cùng.

Tôi gượng cười trong niềm chua xót, lại lặp lại điều đã nói :

- Anh vui mừng cho em sắp được đoàn tụ với gia đình chồng con.

Anh thực sự chúc mừng em, Ngọc ạ ! Phần anh, như em biết, em chớ có gì phải bận tâm nơi anh. Có những cái mình phải hy sinh cho

nhau...và anh....anh sẽ xin nhận sự thiệt thòi..! Em được trọn niềm vui là đủ cho anh vui rồi. Cứ như thế đi em.

Tôi cố gắng trong sự can đảm để nói được với Ngọc như thế, rồi nghĩ rằng tại sao tôi lại nói được những điều đó, mà khi nói ra rồi, cả tôi, cả Ngọc sẽ xót xa, sẽ đau khổ chua xót vô cùng.

Ngọc mím chặt môi, tái mặt, gằn từng tiếng :

- Anh Thế, em cấm anh...cấm anh không được nói nữa. Anh lại có thể nói được với em những lời cay đắng xót xa ấy sao ? Anh tự do muốn nói mà không nghĩ sẽ đau lòng, xúc phạm tự ái em sao ?

Những điều anh nói ra có lẽ anh không còn nghĩ đến em. Anh Tạo và con em có qua là một việc, mà em yêu anh là một việc. Em không đánh đổi cái này để được cái khác. Anh phải hiểu cho em.

Ngọc lại khóc, khóc suốt mướt :

- Em không chơi với anh nữa đâu ! Em ghét anh ! Em ghét anh lắm ! Anh đi về đi. Anh tàn nhẫn dần vật em trong khi em đang bức bối chuyện nhà. Anh đâu có thực sự yêu em.

Tôi cố gắng trong nỗi chán chường đến ngộp thở :

- Anh xin lỗi em, Ngọc ạ ! Em đừng khóc. Vấn đề chúng ta phải giải quyết. Em nên bình tĩnh.

Ngọc vẫn khóc rầm rút. Nàng đang khóc thật, khóc cho hoàn cảnh đang phải khó xử. Gần ba năm yêu nhau đã có bao nhiêu kỷ niệm, những thói quen, lẽ lối trong cuộc sống, niềm vui nỗi buồn, những ưu tư suy nghĩ, được kết giao quen thuộc, gần gũi, gắn bó giữa hai con người như hình với bóng. Là người đàn ông, tôi có đủ can đảm và sức chịu đựng để nhận sự thiệt thòi. Đối với Ngọc thì không dễ dàng như thế, tôi hiểu.

Tôi hỏi để xoa tan bầu không khí nặng nề khó thở :

- Bao lâu nữa thì chồng con em mới qua ?

Ngọc ngẩng nhìn tôi đôi mắt đỏ hoe, gay gắt gần từng tiếng :

- Chẳng có chồng, có con gì cả. Đừng hỏi thế. Chỉ có ông Tạo và hai đứa con của em mà thôi. Ba hôm nữa họ sẽ qua, em phải ra phi trường đón họ. Hôm đó, anh phải đi với em.

- Anh cũng thích đi, nhưng ngại lắm, có thể sẽ gây sự hiểu lầm nào đó cho người mới đến. Đáng tiếc.

Ngọc lại hỏi :

- Anh còn yêu em nữa không, anh Thế ?

Tôi khựng lại vài giây :

- Vẫn yêu em như ngày nào. Tuy nhiên, anh nghĩ rằng đã đến lúc tình yêu chúng ta không có diện mạo, không còn hình dáng, không mang bản sắc thiết thực. Nó mong manh như làn khói bốc cao rồi tan biến, như bọt nước giữa đại dương vỡ òa trong bao la. Một tình yêu không chân dung chỉ còn giá trị cưu mang để nâng niu ấp ủ qua những giây phút suy tư, tạo nét ảo ảnh cho tình cảm theo từng lúc nhìn ngắm để tưởng nhớ.

Ngọc sững sờ, nước nở :

- Anh có thể nói với em những điều anh suy nghĩ như thế sao ? Thật chưa như dấm, đắng như bồ hòn ! Em không nghĩ như anh nói. Em vẫn yêu anh, yêu thiết thực, không bao giờ xa nhau, không bao giờ như anh nói là tình yêu không dáng sắc, không chân dung. Nếu em không có anh, em sẽ phải sống như thế nào ? Anh có tội nghiệp cho em khi phải thân tàn ma dại ?

Khi chưa nói ra được, tôi quyết định cần phải nói, và khi nói được rồi tôi cảm thấy đau lòng cho điều suy nghĩ mình nói ra. Thực trạng dần vật, nhưng tôi lại không thể đánh mất lý trí suy xét. Tôi cân nhắc vấn

đề :

- Anh không chối bỏ tình yêu của anh đối với em, nhưng anh phải có một cư xử công bằng và cao thượng. Em phải hiểu cho anh. Anh đề nghị với em phải có sự thu xếp khôn ngoan hơn để bảo vệ sự yên vui và hạnh phúc gia đình khi anh ấy qua. Đó là một quyết tâm đứng đắn mà cả anh và em phải làm.

Ngọc nói :

- Em đã thu xếp đâu vào đó. Khi Tạo qua đây, em lo công việc làm cho anh ta. Em giúp đỡ tiền bạc bước đầu cho Tạo. Ngôi nhà này em giao cho Tạo và hai đứa con của em, để sau đó, em về ở với anh, vì em không thể sống thiếu anh. Anh Thế, anh chấp nhận sự thu xếp của em. Với anh là tình, với Tạo là nghĩa, đôi bên em giải quyết cân bằng và hợp lý. Anh nhớ rằng, em phải có sự tự do lựa chọn cuộc sống cho riêng em. Gần hai mươi lăm năm em xa Tạo, coi như không còn gì nữa. Anh có biết không ? Anh phải trả lời cho em bằng cách nào để em vui và tình yêu của anh và em vẫn không mất.

Tôi không có quyền ngăn trở, mà tôi phải khuyên nhủ, khuyến khích Ngọc. Sự quyết định của Ngọc thể hiện một tình yêu chung thủy với tôi. Tôi không thể tự dối lòng mà cảm thấy rất đồng tình khi nghe sự dàn xếp của Ngọc. Nhưng tôi có được an vui trong cuộc sống hạnh phúc bên Ngọc không ? Tôi nghĩ đến những chỉ trích, phê phán, những búa rìu của dư luận, của người đời, sự đau khổ cùng cực của Tạo, tình mẫu tử của hai đứa con của Ngọc và nàng. Tôi không thể phó thác lương tâm mình trong đay nghiến ray rứt để lòng tôi không ổn, tâm không yên, cuộc sống chỉ là chuỗi thời gian tràn ngập mặc cảm tội lỗi. Tôi đang dần co giữa lý trí và con tim.

Tôi khuyên giải Ngọc, tìm sự trì hoãn :

- Dự tính của em có vội vàng đấy Ngọc ạ ! Lúc này, em chưa thể tính như vậy được. Anh khuyên em làm tròn bổn phận người vợ, người mẹ sau khi đón chồng con về trong ngôi nhà này. Anh xác nhận với em, anh vẫn yêu em như ngày nào với tình yêu chung thủy và cao thượng. Anh tin chắc rằng một thời gian nào đó qua đi, sẽ tạo cho em một an bình trong tâm hồn, một sự yêu đời trong cuộc sống bên chồng con. Đối với bé Thư, em không bao giờ mất nó. Nó là con của em....

Tôi ngừng nói, lòng nghẹn ngào như muốn khóc khi phải nói như thế với người mình hết dạ yêu thương. Tôi cố gắng dần lòng, tiếp tục :

- Có thể bé Thư là con nuôi, nếu em muốn. Anh vẫn ở bên cạnh em khi em cần sự giúp đỡ. Chúng mình có yêu nhau nhưng không bao giờ được sống chung nhau. Lòng chúng ta vẫn hướng về bên nhau suốt cuộc đời. Nếu em yêu anh, phải chịu theo ý anh một tí nhé, nghe lời anh. Mình chớ bao giờ làm điều gì phải bi lụy đến người khác. Gìn giữ hạnh phúc cho người khác có nghĩa là mình đã sống trong hạnh phúc đó em.

Ngày tháng đi qua, Ngọc chịu theo ý tôi bằng quyết tâm nhẫn nại chịu đựng để thực sự đi vào cuộc sống bên chồng con, và bây giờ đã tìm lại được sự yên vui trong mái ấm gia đình mà trước kia đã đánh mất. Thỉnh thoảng Ngọc thường ghé đến với tôi để tâm sự, để được nói chuyện, thảo luận những vấn đề này nọ và nhất là để cùng chia sẻ niềm vui trong đam mê văn chương chữ nghĩa mà nàng đã quyết định tiếp nối con đường đi. Ngọc đã dành rất nhiều thì giờ để đọc và viết để như cố quên thời gian đi qua. Chính đó là niềm vui để Ngọc dễ dàng vượt qua trong ngày tháng sống bên Tạo. Tôi vẫn yêu Ngọc bằng cuộc tình trong sáng, nhẹ nhàng, thánh thiện, không lợi dụng,

không gây nhiễu loạn lương tâm. Ngọc luôn xác nhận tình yêu của chúng tôi đã có được từ tiền kiếp và trói buộc đến đời này, kiếp này để phải nợ, để phải có trách nhiệm hoàn trả vào cuối cuộc đời mỗi người trong oái ăm duyên kiếp, bằng những tấu khúc chào mời, bằng những cho nhau hương tình sung mãn, ươm lâu Mộng Hoa cho tình được rạng ngời. Nếu phải trắc trở, ngăn cách thì nguyện ước chờ nhau... chờ nhau mãi nghìn năm sau. Kiên nhẫn chờ đợi đến những nghìn năm sau cho duyên lại thắm, tình lại nồng trong sự chúc phúc của Đất Trời bền vững đến tóc bạc răng long :

Hương xưa tình đã trao tình,
Oái ăm duyên kiếp chúng mình gặp nhau.
Anh đan tâm sự tuổi sầu,
Ngắm sâu ánh mắt ươm lâu Mộng Hoa.
Gót hài duyên dáng mượt mà,
Phút giây sung mãn tình ta rạng ngời..!
Hồng trần trong nửa cuối đời,
Uy nghi tấu khúc chào mời gọi nhau...
Chờ nhau nhé..! mãi nghìn sau...!!
Hoàng thiên chúc Phúc bạc đầu lứa đôi...!

Nguyễn Thế Hoàng

Nguyễn Thế Hoàng

Đổi Đời

Công việc sắp xếp chuẩn bị cho chuyến xuất ngoại du lịch coi như đã hoàn tất sau mấy tháng chuẩn bị. Bây giờ chỉ còn hơn mười tiếng đồng hồ nữa là bước lên máy bay. Ngồi một mình trong phòng khách yên tĩnh Hằng Nga nhâm nhi từng ngụm trà ướp sen nóng tỏa hương thơm ngào ngạt. Hương trà nóng đậm đà thơm phức đang thấm dần vào cơ thể khiến cho Hằng Nga cảm thấy thoải mái dễ chịu, tinh thần trở nên thư thái. Hằng Nga đưa mắt rảo một vòng nhìn từng món đồ vật quý giá đang bày biện trong phòng khách đầy đủ tiện nghi của ngôi biệt thự sang trọng bề thế nằm giữa thành phố Saigon lòng tràn ngập một tự mãn bằng lòng cho cuộc đời từ một kẻ cùng đinh vô danh tiểu tốt, bỗng chốc trở nên người giàu sang quyền thế trong xã hội. Những tiền bạc của cải tài sản, của chìm của nổi đang có trước mặt, đang nắm trong tay đã được tạo nên không phải tốn đến một giọt mồ hôi hoặc công sức đổ ra. Nó đến từ một quyền lực mà kẻ hành xử được đương nhiên nhìn nhận đó là một điều kiện cần và bắt buộc. Không những ngôi biệt thự bề thế sang trọng trị giá hàng triệu

đô la chễm chệ một cách ngạo mạn trong cái xã hội khắc khổ lam lũ của chế độ xã hội chủ nghĩa, Hằng Nga còn có thêm một số biệt thự khác rải rác từ Saigon đến các tỉnh chỉ dùng cho ngoại kiều thuê mượn, một hãng xe du lịch hàng trăm chiếc chuyên chở khách trên các tuyến đường xa, một công ty may mặc hàng xuất khẩu cỡ lớn.

Hằng Nga đã tự chọn cho mình mỹ danh Hằng Nga để tự khai sinh lại tên họ mình cho phù hợp với trào lưu tiến bộ, thay thế cho cái tên Trần Thị Hó thành Trần Hằng Nga của thời cha sinh mẹ đẻ mà người đồng thời trong cùng tuổi tác, cùng thế hệ vẫn thường gọi thân mật là con Năm Hó ở xóm Bầu Lác. Xin ai đừng nghĩ rằng cái tên Năm Hó cứng cộm ấy xấu xí mà trái lại nó oai phong lẫm liệt, rạng rỡ một thời với tước danh đồng chí Năm Hó, nữ anh hùng lao động xuất sắc, nữ anh hùng đánh Mỹ cứu nước trong chiếc mũ tai bèo, bộ quần áo ka ki lá mạ, đôi dép râu, cơm vắt, muối vừng, xẻ dọc Trường sơn chuyển vận lương thực, vũ khí đánh phá miền Nam. Điều đặc biệt đã làm cho Hằng Nga vênh mặt tự hào xem đó là một nguồn sống được trời phú ban để trở nên sự nghiệp hôm nay với tên gọi nữ đồng chí hộ lý Năm Hó tài hoa đã được vinh danh một thời trong làng bộ đội bác Hồ với cung cách phục vụ bằng những ngón nghề tuyệt kỹ khiến cho bao” anh hùng nón cối “sống chết cho Đảng cho Bác luôn luôn mơ ước làm sao được một lần chiếu cố, kề cận rồi có chết cho chế độ cũng an ủi được tấm thân.

Nhờ vậy, người nữ anh hùng hộ lý Năm Hó đã hót gọn hồn xác một lãnh đạo đảng cấp cao trong chiến dịch vượt Trường Sơn đem giang san về một mối. Hằng Nga tham quyền lực, danh lợi tuy rằng tuổi tác của ông có chênh lệch và ông thì thèm khát nghiện ngập chết mê mệt trước ngón nghề điêu luyện tuyệt vời của người nữ hộ lý già dặn

kinh nghiệm.

Cuộc tình đam mê cuồng nhiệt giữa Hằng Nga và vị lãnh đạo cấp cao Tám Thiệt giữa chiến dịch vượt Trường Sơn muôn dặm thuở ấy phát xuất trên căn bản bình đẳng đôi bên cùng có lợi, phù hợp giá trị bản thân đã bộc phát mạnh mẽ trong lòng Trường Sơn núi cao rừng rậm, ma thiêng nước độc, ngập tràn bom đạn chiến tranh và xác người ngã gục. Rồi cuộc tình đậm đà đã được bảo chứng bằng khế ước hôn nhân do Đảng bảo trợ có giá trị tuyệt đối hơn các thủ tục cưới hỏi thường tình của thế tục.

Từ đó, đồng chí Năm Hó nữ anh hùng lao động, nữ anh hùng đánh Mỹ cứu nước, nữ anh hùng hộ lý tài hoa bỗng chốc được nâng lên hàng lãnh đạo có địa vị, có quyền lực. Cái tên Năm Hó ở xóm Bầu Lác thâm sơn cùng cốc thuở nào không hẳn là đồ bỏ mà đã lừng danh một thời góp công lao làm nên sự nghiệp cách mạng . Bây giờ thì mỹ danh Hằng Nga lại rất phù hợp cho một mệnh phụ phu nhân giàu tiền giàu của, lắm quyền lắm thế.

Hằng Nga không còn muốn ai nhắc đến mình là Năm Hó, là Trần Thị Hó của một dĩ vãng lam lũ, gian khổ miệt mài trong khói lửa. Phải gọi là bà Hằng Nga, là chị Hằng Nga, cô Hằng Nga, hoặc là Hằng Nga trống trơn nghe thân thương, trang trọng, lịch lãm thì Hằng Nga mới cảm thấy yêu đời, sừng ran người lên, hương tình đột khởi tái phát phơi phới trong lòng. Người ta còn phải gọi cái biệt thự của bà là biệt thự Hằng Nga, hãng xe du lịch Hằng Nga, công ty may mặc xuất khẩu Hằng Nga và còn biết bao nhiêu Hằng Nga nữa được nảy sinh cấp thời trong cuộc sống hưởng thụ giàu tiền bạc, lắm quyền thế. Bất giác Hằng Nga mỉm cười thỏa mãn cho dĩ vãng trăm hoa đua nở vừa thoáng qua và đắc ý tự hào cho cuộc đời lên hương ngào ngạt.

Hằng Nga nhớ lại cái ngày của năm 75 trước đây, cả hai vợ chồng cũng như các cấp cán bộ lãnh đạo Đảng, chính quyền và quân đội được lệnh tiếp thu và quản lý miền Nam, hành trang mang trên vai của chuyến đi chỉ là một túi xách vải đựng vài bộ quần áo, một số vật dụng cần thiết cá nhân, đầu nón cối, chân dép râu làm chuẩn mực đầu hai người là những đảng viên cán bộ lãnh đạo cấp cao. Phía sau lưng không còn gì, không có gì. Nhà cửa, ruộng vườn, tài sản không có. Là giai cấp vô sản phải gương mẫu theo quy luật Đảng. Tất cả mọi người trong chế độ đều như nhau và thỏa hiệp bằng lòng. Nó vẫn còn hơn và vượt lên cao so với tầng lớp nhân dân lầm than đói rách, cái ăn còn chưa có thì nói chi đến cái mặc. Tất cả cho chiến tranh, cho sự nghiệp cách mạng, đánh cho Mỹ cút, đánh cho Ngụy nhào. Miền Nam Việt Nam cũng thế, Đảng và Nhà nước đã dạy, đời sống nhân dân miền Nam hết sức thiếu thốn cơ cực và nghèo đói lạc hậu gấp trăm lần miền Bắc. Cái đói, cái lạnh đã giết nhân dân miền Nam vô số. Sau khi tiếp thu các đồng chí có nhiệm vụ cải thiện đời sống của họ được no cơm ấm áo. Nghe Đảng bảo vậy, Hằng Nga động lòng, thôi thì có một số quần áo cũ, chực chén làm bằng vỏ dừa khô mang theo làm quà cho bà chị họ. Chắc là họ mừng lắm.

Nhưng khi đặt chân xuống đất miền Nam Việt Nam mà Hằng Nga nghe nói là vùng đất tự do, thì ôi thôi đã trái hẳn lời Đảng chỉ dạy. Hằng Nga trở mắt kinh ngạc và quá thẹn thùng. Cuộc sống dân chúng miền Nam là một thiên đàng. Khi hỏi thăm và tìm ra được nhà người chị họ, hai vợ chồng Hằng Nga không dám vào và cứ ngỡ đây là một cơ quan công quyền vì nhà bà chị là một ngôi biệt thự, bên trên nóc nhà có trụ ăng ten lớn cao vút trông như một điện đài của một trong những cơ quan quyền lực ở miền Bắc. Hai vợ chồng cứ

đứng ngẩn ngừ ngẩn ngơ trước cổng nhà gần cả giờ không dám gõ cửa, không dám bước vô. Khi được chủ nhà tiếp đón, hai người cũng chưa dám bước vào vì khi nhìn lại bản thân trong bộ quần áo bộ đội bạc màu, đôi dép râu dơ bẩn lác hậu, cái nón cối mốc thối hoen ố, và chiếc bị vải mang trên vai thật lếch thếch luộm thuộm trước cửa phòng khách có trải thảm sang trọng và máy điều hòa không khí mát lạnh.

Trong suốt buổi gặp gỡ thăm hỏi với nhau, Hằng Nga hết sức ngỡ ngàng e thẹn trong lời nói, tiếng cười cũng như mọi việc mọi sự của đời sống cá nhân và gia đình. Hằng Nga đã vô cùng tự ty mặc cảm cho thân phận, cho chế độ mà gần nửa đời người Hằng Nga đã hiến dâng tất cả ngay cả những gì quý nhất của người đàn bà cũng không luyến tiếc. Số quần áo cũ và chực chén làm bằng vỏ dừa khô mang theo để làm quà bà chị, vì nghe đâu trong miền Nam không đủ áo quần mặc lạnh trong mùa đông, không có chén ăn cơm, giờ đây những thứ đó như chiếc gai nhọn đâm mạnh vào con mắt khiến Hằng Nga không còn nhìn thấy gì nữa. Hằng Nga hết sức xấu hổ đang tìm cách vứt chúng vào thùng rác hoặc đốt cháy tiêu tan, hoặc chôn vùi chúng sâu dưới lòng đất để ém nhẹm cái đói rách bẩn thỉu bẩn cùng của mình. Trước mặt hai vợ chồng Hằng Nga, gia đình bà chị họ chiêu đãi cơm nước, các thức ăn bằng những ly tách chén bát sang trọng quý giá và họ ăn mặc quần áo bằng tơ lụa nhung gấm đắt tiền, những thứ vải vóc mà từ trước đến nay bà chưa hề nghĩ đến hoặc chưa hề nhìn thấy hoặc chưa hề mơ ước trong chế độ xã hội chủ nghĩa siêu việt miền Bắc.

Là con người như mọi người đang có mặt trên trái đất này, trước cuộc sống tự do và phồn thịnh của đất nước miền Nam đã đánh thức

lượng tâm Hằng Nga trong sự thèm khát vô cùng mãnh liệt xoáy mạnh vào tâm não. Giờ đây, đầu óc Hằng Nga đang có một sự phản tỉnh ác liệt. Mọi giáo điều, nghị quyết của Đảng, những lý luận chính trị, những chủ thuyết tư tưởng Mác Lê, tư tưởng Hồ Chí Minh, những năm dài đánh Mỹ cứu nước và những gì gọi là siêu việt của chế độ xã hội chủ nghĩa miền Bắc giờ đây đột nhiên cảm thấy quá lạc hậu, hủ hóa. Tuy nhiên, Hằng Nga nghĩ rằng phải dựa vào đó để làm nền xoay chuyển cuộc đời.

Công cuộc tiếp quản miền Nam trù phú, miền Bắc hướng mục đích tận lực chiếm đoạt toàn bộ tài sản của cải của chế độ miền Nam bỏ lại, của những người bỏ nước ra đi, của tầng lớp tư bản giàu có, và của toàn thể nhân dân miền Nam trong quyền lực độc tôn của kẻ chiến thắng. Dồn dập, khẩn cấp, ào ạt, hầu hết của cải tài sản miền Nam được vận chuyển liên tục ngày đêm không ngừng nghỉ về Bắc để tô điểm cho một xã hội rách nát, đói nghèo thất lương buộc bụng. Những gì còn sót lại đều nằm trong tay những kẻ quyền lực mới đang chấn dân trị nước. Ai nhanh tay, ai có tài năng thu dọn chiến trường thì mau trở thành đại phú không cần thời gian, không tốn công sức, không uổng phí một giọt mồ hôi.

Hai vợ chồng Hằng Nga cũng đang góp tay triệt để khai thác, chiếm lĩnh và sử dụng nguồn tài sản của cải đang có trước mắt. Hằng Nga nghĩ đây là của Trời cho. Đây cơ hội nghìn vàng làm nên cơ nghiệp lớn. Hai vợ chồng là những cán bộ lãnh đạo cấp cao muốn gì lại không được. Chỉ cần một cái gật đầu, một phác tay, một chữ ký, một lời nói, thì tiền bạc, đồ la, hột xoàn, nhà cửa, xe cộ, đất đai, ruộng vườn...và mọi thứ khác trên đời đều trở thành sở hữu dễ dàng và hợp pháp, không sợ ai tố cáo, thưa kiện, khiếu nại. Nếu ai cố tình

phanh phui, tò mò, tọc mạch, báo cáo, xiên xỏ thì kẻ ấy coi như không thiết sống nữa.

Hằng Nga phác họa chương trình làm ăn lớn, dàn dựng một đội ngũ đàn em tay chân bộ hạ hùng hậu vừa để chuyên truy lùng, sục sạo, tìm kiếm áp phe, mảnh mung, mối lái, đưa đường chỉ lối, vừa để bảo vệ tính mạng và tài sản của cải chiếm đoạt được. Bà tổ chức những đường dây buôn lậu xăng dầu, thuốc tây, ngay cả á phiện, các đường dây vượt biên, truy tầm nhà cửa, biệt thự, tài sản, của cải, tiền bạc của những người bỏ nước ra đi, của tư sản mại bản, của đồng bào Việt gốc Hoa vượt biên hoặc bị trục xuất, làm đầu nậu bao che các tụ điểm cờ bạc, các hang động mãi dâm, hút sách, tiếp tay nuôi dưỡng khai thác gỗ rừng và tất cả những áp phe nào hốt được nhiều tiền hai ông bà không bao giờ bỏ sót.

Mọi nhu cầu sinh hoạt trong đời sống người dân khi qua cửa công quyền phải làm thủ tục đầu tiên. Không có tiền đi đầu công việc sẽ bị trục trặc, chậm trễ, ngâm tằm, khước từ hoặc không giải quyết.

Những trận bão lụt thường xuyên xảy ra hằng năm từ Bắc vào Nam là những cơ hội làm ăn lớn. Mỗi lần có bão tố lụt lội là hai vợ chồng Hằng Nga cũng như các chức quyền trong guồng máy cai trị dân hân hoan mừng rỡ vì đột nhiên tiền bạc và phẩm vật cứu trợ của người Việt khắp năm châu, của các tổ chức nhân đạo quốc tế, của các quốc gia trên thế giới ào ạt đổ vào Việt Nam vô tận, và phải qua tay họ, còn sự được hưởng của nạn nhân bão lụt nhiều, ít, có hay không lại còn tùy thuộc lòng bác ái nhân từ của từng giới chức thẩm quyền.

Sau ba năm tiếp quản, cai trị miền Nam vợ chồng Hằng Nga đã nhanh tay tạo dựng được một cơ nghiệp đồ sộ và nguồn lợi nhuận mỗi ngày mỗi phát lên. Cuộc sống thăng hoa trong tiền bạc thừa thãi

với nhà lầu xe hơi, no cơm ấm cật, không có nghĩa là ăn no mặc ấm mà phải ăn ngon mặc đẹp, Hằng Nga khởi sự chú ý đến dáng sắc của mình. Những năm tháng xẻ dọc Trường Sơn, vượt suối trèo đèo, ăn sương nằm đất, cơ cực nắng mưa trong tuổi thanh xuân mà ngoại cảnh khắc nghiệt nơi rừng thiêng nước độc đã tàn phá làn da trắng mịn mà, gương mặt bầu bĩnh ửng hồng của cô thôn nữ đôi mươi tràn trề sức sống của xóm Bầu Lác năm xưa. Chiến tranh chấm dứt, sức khỏe Hằng Nga đã sút giảm nhiều hơn trong khói lửa bom đạn, trong đời sống kham khổ của chế độ.

Nhưng bây giờ không còn là như xưa nữa, sức khỏe của Hằng Nga đã trở lại bình thường, da dẻ hồng hào, mịn màng tươi mát. Hằng Nga bắt đầu làm quen với các thẩm mỹ viện, chọn lựa kiểu tóc cho hợp với khuôn mặt bầu bĩnh điểm đồng tiền duyên. Hằng Nga hăm hở quyết cải tạo lại những gì đã có sẵn trên cơ thể để đúng một người trưởng giả sang giàu quyền quý.

Rồi những lần căng da mặt, lột gò má no đầy, nâng ngực, nâng sóng mũi, độn cằm, cắt mí mắt, xăm chân mày...làm móng tay móng chân... được tiếp nối theo từng đợt hằng năm. Hằng Nga làm quen và chọn lựa mỹ phẩm, chọn lựa nước hoa, điều nghiên vải vóc để may sắm hằng loạt quần áo theo thời trang. Hằng Nga đã phải mất khá nhiều thì giờ làm đẹp bản thân và rất tự mãn bằng lòng cho nhan sắc dáng vẻ của mình.đã chuyển đổi hoàn toàn có sức quyến rũ thu hút người đối diện.

Tuy tuổi tác ngoài năm mươi, nhưng khi nhìn vào gương sau mỗi lần trang điểm, Hằng Nga tự hào và nhìn nhận mình vẫn còn trẻ đẹp, cõi lòng phơi phới rạo rức độ tuổi hồi xuân. Có những lúc Hằng Nga vẫn thèm khát ước ao, rạo rức riêng tư khi suy nghĩ đến sự chung đụng

nào đó và Hằng Nga sẽ sẵn sàng chấp nhận và đáp ứng. Vẫn có những mục tiêu chú ý, ve vãn, cầu xin và đều được thỏa mãn. Xong việc là thôi. Ngày trước nhiệm vụ không ngoài khuôn khổ ấy. Công việc gì đã quá quen thuộc thì cảm thấy bình thường, không thắc cũng không hối tiếc. Cái xã hội chủ nghĩa siêu việt mọi thứ trên đời là của chung, không phải sở hữu riêng tư một ai và chỉ duy nhất do quyền lực tối cao của Đảng lãnh đạo và ban phát. Từ lâu, Hằng Nga đã mất hẳn ý niệm gia đình. Gia đình đối với Hằng Nga không là nguồn gốc căn bản cấu tạo nên xã hội, không là nơi phát xuất bảo vệ dòng dõi huyết thống gia tộc, mà chỉ là môi trường để nam nữ gặp gỡ tạo ra con người để cho tất cả phải trở thành con cháu bác Hồ và bác dẫn dắt con người đến cái gọi là thế giới đại đồng, sống chung trong cùng tập thể bình đẳng của một giai cấp vô sản duy nhất, không ranh giới, không riêng tư một ai. Trong bối cảnh chuyển đổi cuộc đời giữa hai khuynh hướng tư bản và vô sản đang quyết liệt xáp chiến trong tâm suy tư của Hằng Nga kể từ lúc khởi sự làm quen cuộc sống nhưng lựa.

Không phải là Chúa, Phật, Thần, Thánh mà đã là con người ở thế gian phải được quyền hưởng thụ do công sức mình làm ra. Muốn hưởng thụ phải có quyền tư hữu và các quyền tự do căn bản khác. Những mô thức Đảng lãnh đạo, Nhân dân làm chủ, Nhà nước quản lý hoặc Làm theo năng suất, hưởng theo tiêu chuẩn là những giáo điều bịp bợm, my dân. Ngày trước Hằng Nga đã tin tưởng, quy phục tuyệt đối vào quy luật, giáo điều, nghị quyết của Đảng xem đó là khuôn vàng thước ngọc hướng người dân đến cuộc sống ấm no hạnh phúc. Nhưng thực tế thì so sánh miền Nam tự do thì xã hội miền Bắc đã bị bản cùng hóa đến mức cạn cùng kiệt quệ. Thật là ghê

góm, bĩ ổi hết sức ! Hằng Nga nhận thức rõ cái gọi là xã hội chủ nghĩa đã my dân, phỉnh gạt, lừa dối, bùng bít đến độ tàn nhẫn vô lương tâm, phản bội lại dân tộc, đất nước mà trong đó vợ chồng Hằng Nga là những chứng nhân đang nắm giữ những vai trò lãnh đạo. Sự thức tỉnh có thể sẽ chuyển đổi không là kẻ đồng lõa.

Hằng Nga cảm nhận rằng chế độ sẽ phải sụp đổ trong một ngày rất gần đây. Những biến cố chính trị liên tục xảy ra đã tạo một áp lực nặng nề, ngột ngạt lên các tầng lớp lãnh đạo trong và ngoài Đảng. Đồng bào các sắc tộc cao nguyên nổi dậy đòi tự hữu đất đai, đòi quyền sống tự do trước sự cai trị khát nghiệt độc đoán của chế độ. Họ vượt biên giới và đi định cư tỵ nạn tại Hoa Kỳ. Các tôn giáo phản kháng chính quyền đòi quyền tự do tôn giáo đang bùng bùng sôi sục trong và ngoài nước. Khẩu hiệu Tự do tôn giáo hay là chết đã ám ảnh quá nặng nề vợ chồng Hằng Nga và các chức quyền lãnh đạo. Vụ án trùm xã hội đen Năm Cam mà chồng Hằng Nga và các chức quyền cao cấp liên lụy bao che đang bị tố giác. Những tiết lộ sự thật vô cùng nhớp nhúa khả ố bề trái của chủ tịch Hồ chí Minh , một thần tượng mà một thời Hằng Nga đã tôn sùng kính mến, giờ đã khiến cho Hằng Nga đánh mất niềm tin. Mỗi lần nghĩ đến, Hằng Nga cảm thấy buồn nôn. Những cấu xé, đấm đá tranh dành quyền lực của phe thủ cựu và cấp tiến mỗi ngày một quyết liệt không phân thắng bại. Tham nhũng, hối mại quyền thế, bao che dung túng là quy luật trị nước hết sức công hiệu. Điều đáng chê trách phỉ nhổ chế độ này đã manh tâm dâng đất dâng biển của tiền nhân để lại cho bọn bá quyền phương Bắc gây làn sóng uất hận căm hờn cao độ trong lòng dân từ trong nước ra hải ngoại. Hằng Nga nhận thấy đây là một tủi hổ, một quốc nhục. Hằng Nga không chấp nhận hành động bán nước. Đa số

chức quyền, đảng viên không chấp nhận sự mãi quốc cầu vinh. Còn nhiều, nhiều lắm, mỗi ngày phát sinh những tai biến đè nặng bao trùm chế độ hết sức ngột ngạt. Hằng Nga đã cảm thấy bắt đầu run sợ. Mọi người run sợ lo lắng cho một sự đổi đời, một sự trả thù vô cùng khốc liệt, một sự kết thúc chế độ tàn bạo đầm máu và nước mắt.

Hằng Nga suy tư, phập phồng lo lắng nhưng vẫn dậm chân tại chỗ. Tiền bạc, tài sản, của chìm của nổi đang có trong tay một khối đồ sộ và rộng khắp. Không lẽ một sớm một chiều cái quyền tư hữu tài sản của cải này như gió vào nhà trống. Không thể dễ dàng như vậy. Hai vợ chồng Hằng Nga cũng như đa số chức quyền từ trên xuống dưới đã phải có những chuẩn bị tính toán.

Hằng Nga thực sự không hẳn là người hiếm muộn con cái. Trong dòng họ, ai ai cũng con bầy cháu lũ. Trong những năm dài gọi là đánh Mỹ cứu nước với nhiệm vụ người nữ hộ lý đã làm suy giảm khả năng sinh sản của Hằng Nga. Rồi những năm tháng chần gối với người chồng tuổi tác già nua cũng không đem lại một kết quả mong muốn. Hằng Nga ước muốn có con và vẫn kín đáo tìm kiếm. Sau ba năm tiếp quản miền Nam Hằng Nga được toại nguyện, và được chồng chấp thuận. Một đứa con trai chào đời từ một người đàn ông khác. Người xưa bảo được hào của, mất hào con. Hằng Nga không chấp nhận quy luật ấy. Cái khả năng tư duy của Hằng Nga rất nhạy và dễ dàng chấp nhận. Thỉnh thoảng Hằng Nga vẫn làm công việc ấy nhưng thật hoài công,

Trần Hé, đứa con trai hiếm hoi muộn màng được Hằng Nga cưng chiều sủng ái rất mực. Hằng Nga sẵn sàng dành mọi ưu tiên cần thiết về vật chất theo nhu cầu đòi hỏi của cậu ấm cưng. Trần Hé càng lớn

càng khỏe mạnh, cao ráo, đẹp trai. Mười sáu tuổi nó đã kết bè với những đứa trẻ cùng lứa tuổi thuộc thành phần con ông cháu cha tổ chức đua xe cao tốc trên các đại lộ trung tâm thành phố gây ồn ào náo nhiệt trong giờ nghỉ ngơi của mọi người giữa đêm khuya. Nếu có bị công an hốt thì sáng hôm sau chỉ cần một cú điện thoại là các cậu ấm cứng được xe công an chở về tận nhà trả cho cha mẹ với những lời khuyên nhủ lấy lòng. Sau đó, sự việc vẫn cứ tái diễn. Luật pháp chỉ để hù dọa áp dụng những kẻ cùng đinh khổ rách áo ôm, thấp cổ bé miệng.

Trần Hé đam mê ăn chơi trụy lạc, phung phí tiền bạc hơn là chăm chỉ học hành. Điểm số hằng năm luôn luôn dưới trung bình, nhưng vẫn được lên lớp đều đặn. Đây là đặc ân dành riêng cho con cháu các gia đình gọi là có công với cách mạng, có công đánh Mỹ cứu nước. Chứng chỉ, bằng cấp, cũng được ưu tiên cấp phát miễn là có tham dự trường lớp. Khả năng, trình độ là thứ yếu. Con cháu của ngụy quân, ngụy quyền thuộc chế độ cũ bị phân biệt đối xử hết sức khắt khe, khó lòng chui lọt vào được các trường lớp cao hoặc ngành nghề chuyên môn. Hằng Nga không mấy vừa ý về sự phân biệt đối xử đó vì như vậy có thể vô tình đánh mất bao nhiêu tài năng của đất nước, nhưng lại là chính sách của Đảng thì không biết phải làm sao hơn.

Dù chuyện gì là chuyện, chỉ là thế sự nhân tình, Hằng Nga không quan tâm nhiều bằng bản thân, gia đình và khối tài sản mà mấy năm gần đây tạo mối lo lắng ưu tư hàng đầu cho hai vợ chồng Hằng Nga cũng như biết bao nhiêu giới chức lãnh đạo trước tình thế diễn biến dồn dập ngày càng bất lợi cho chế độ. Chế độ đang bị lung lay đến gốc rễ, rạn nứt toàn thân và nhất định phải sụp nhanh chóng. Từ

trong nước ra hải ngoại người dân bất luận thuộc thành phần nào cũng đang kết tội nặng nề chế độ này là bán nước, độc tài, bất công, tham nhũng, hủ hóa, lạc hậu, thối nát. Từ thượng tầng lãnh đạo đến hạ tầng cơ sở trong từng phút từng giờ đang liên tục diễn ra những màn theo dõi, ám sát, bắt cóc, đầu độc, hăm dọa, thủ tiêu hoặc tru giập cũng chỉ vì mục đích tranh giành quyền lực, địa vị, tiền bạc thủ lợi cho cá nhân và phe cánh.

Trước thực trạng chế độ sắp phải tan đàn rã gánh, cũng như mọi người, vợ chồng Hằng Nga đã dự liệu những tính toán, những chuẩn bị. Nếu thực sự biến cố xảy ra, chế độ xã hội chủ nghĩa sụp thì chỉ còn cách duy nhất tìm đường bôn tẩu ra nước ngoài để tránh những thảm cảnh trả thù khốc liệt phải có xảy ra mà chế độ này trước đây đã nhấn chìm nhúng tay tắm máu. Vài năm gần đây Hằng Nga lo thu vén tài sản có được bao nhiêu đều chuyển đổi ra đô la và thu mua hộ xoàn cát dầu. Hai loại này có giá trị khắp mọi nơi, vừa gọn nhẹ, dễ di chuyển. Hằng Nga bác bỏ ý định của ông chồng già khú đế là nên chuyển ngân đến các ngân hàng ngoại quốc, bằng không nếu mai một có chuyện sẽ bị truy lùng, phong tỏa chương mục là tiêu tòng mất sạch.

Sau thời gian suy tính, con đường bôn tẩu mà vợ chồng Hằng Nga đã chọn là xuyên qua Trung quốc, sau đó bằng mọi cách vận động để xin được dung thân tại Mỹ. Hằng Nga liền lo giấy tờ cho Trần Hé được du học tại Hoa kỳ vừa lúc cậu ấm cứng tròn 21 tuổi được Nhà Nước cấp chứng chỉ tốt nghiệp lớp 12, và hoàn tất lễ tuyên thệ gia nhập đảng Cộng sản. Nhiệm vụ chính của Trần Hé đến Hoa kỳ thực hiện công tác của một cán bộ văn hóa vận nằm trong Mặt trận văn hóa vận do mười Lung, Trưởng Ban Văn hóa vận miền Đông Nam

Hoa kỳ lãnh đạo. Mười Lung là đệ tử ruột của tám Thiệt, chồng của Hằng Nga trong thời xẻ dọc Trường Sơn đánh Mỹ cứu nước và những năm tiếp quản miền Nam, còn là người tình hờ của Hằng Nga, khi cần thiết thì cứ đến với nhau theo nhu cầu đòi hỏi. Mười Lung được sự tin cậy của vợ chồng Hằng Nga và cũng để gởi gắm Trần Hề trên đất Mỹ.

Trần Hề đến Hoa kỳ với tư cách một sinh viên du học, một cán bộ văn hóa vận nằm vùng trong mạng lưới sinh viên học sinh, nên tất cả chi phí học hành, ăn ở, công tác do Nhà nước Cộng sản Việt Nam đài thọ dưới sự bảo trợ của Tòa Đại sứ Việt Nam tại Mỹ.

Năm rồi, Hằng Nga đã chuyển ngân nhờ Mười Lung đứng tên mua giúp một ngôi biệt thự trị giá nhiều triệu đô la trả dứt, khởi đầu tạo dựng chốn dung thân xứ người mai hậu, giao cho Mười Lung và Trần Hề trông nom và sử dụng, vừa dùng làm cơ quan Mặt trận văn hóa vận miền Đông Nam. Hằng Nga vô cùng thích thú sượng rạn người lên khi được xem qua toàn bộ ngôi biệt thự quay thành phim do mười Lung gởi về. Chắc gì ở Việt Nam có được ngôi biệt thự nào sánh bằng kể cả ngôi biệt thự Hằng Nga đồ sộ nằm giữa trung tâm Saigon coi như hạng bét. Mỹ chúng nó giàu sang, văn minh, tiến bộ vượt bậc quá. Hằng Nga dự tính tìm một cái tên thật đẹp để đặt tên cho nó như đã đặt cho ngôi biệt thự Hằng Nga. Nhưng phải là tên bằng tiếng Mỹ kia. Có lẽ khi gặp mười Lung để nhờ anh ấy mới được và đặt cả tên nông trại sắp mua. Mục đích chuyến đi Hằng Nga dự tính tìm hiểu đời sống quê hương thứ hai và hoàn tất việc mua một nông trại mà mười Lung đã khảo sát sơ khởi một số với giá cả phải chăng.

Hằng Nga cũng dự tính tìm cho mình một tên Mỹ thật đẹp, thật kêu

mà tiếng Mỹ của mình lại mù tịt, âm u như khu rừng rậm vây kín, khó học, khó nói, khó nghe. Cô thôn nữ Trần thị Hó quê mùa lam lũ của xóm Bầu Lác năm xưa, được sinh ra lớn lên trong tuổi thơ chưa đọc thông viết thạo tiếng mẹ đẻ, thì năm mười sáu đã nhập cuộc chiến. Môi trường lớn khôn trong khói lửa bom đạn, trong tư tưởng chủ thuyết Mác Lê, vây hãm gò bó trong hận thù giai cấp, hận thù ý thức hệ đã đánh mất lứa tuổi cấp sách đến trường. Giờ thì học làm sao cho vô được đây ?! Tiền bạc thừa thãi thì lo gì, khi ra nước ngoài có cậu ấm cưng, có mụ Lưng, có những người khác. Me Tây, me Mỹ dốt nát, đàn độn, ngu si mà nói tiếng Anh, tiếng Pháp không chê vào đâu được. Nói mà không viết được ra chữ. Có sống gần nhau lâu ngày thì nói được có khó khăn gì, thì mình sau này có ở Mỹ cũng thế thôi.

Nói là nói vậy chứ mấy tháng trước Hằng Nga cũng ham hố giục giã học tiếng Anh dành cho chuyến xuất ngoại. Nhà có con sen giỏi tiếng Anh. Nghe nói chế độ trước nó là sinh viên đại học sắp ra trường. Khi miền Nam mất, cha nó là ngụy quân đi tù cải tạo bị đánh đập tra khảo chết trong tù. Mẹ nó ở nhà bị lão bí thư Tỉnh ủy cưỡng hiếp rồi ép làm vợ bé bỏ đàn con dại bơ vơ phải về sống nương tựa bên nội. Nó bỏ quê, ra Saigon tìm việc làm. Vậy mà nó không xin làm công nhân viên, hăng xướng cơ quan Nhà nước lại nhờ người xin làm con sen giúp việc cho nhà này. Cái cũng lạ ! Con nhỏ hiền, dễ thương, có học, lễ phép, khiến Hằng Nga có cảm tình và thương cho nó thêm tiền hằng tháng gởi về nuôi em.

Hằng Nga được con sen tận tình chỉ dạy tiếng Anh và chỉ cần học những câu thông thường chào hỏi, đi đứng, ăn uống...Vậy mà, hơn sáu tháng vẫn chưa nhập tâm được câu nói nào ra hồn. Học trước

quên sau, học đầu quên đuôi, uốn giọng, líu lợ, mím môi ...đủ cách đủ kiểu mà không nên trò trống gì ! Mệt mỏi, bần thần đâm ra thấy chán, nhét được chữ nào cứ nhét, nói đến nói đại, Mỹ nó nghe được hay không, không cần biết.

Nghĩ thế, bất chợt Hằng Nga phát cười rộ, đứng bật dậy, đi đi lại lại trong phòng khách rồi soi mình vào gương, dáng vẻ thích thú trong tâm trạng thêm khát ước ao tốt độ mọi thứ chuyện. Rồi đây ta sẽ ở nhà Mỹ, ăn cơm Mỹ, xài tiền Mỹ, nói tiếng Mỹ, sống chết trên đất Mỹ và rất có thể lấy chồng Mỹ nữa là cái chắc ! Hà ! Hà ! Sự đời là thế đấy ! Lắm cái buồn cười ! Tráo trở ! Mặt chai mày đá ! Ngày trước toàn quân toàn dân hy sinh xương máu, sôi sục căm hờn, một lòng quyết tâm đánh cho Mỹ cút , kết án chế độ miền Nam ô nhục để quốc Mỹ. Bây giờ thì ai ai cũng thích đi Mỹ, thích chơi với Mỹ, sống với Mỹ, xin tiền Mỹ, thích xài tiền đô, chê giấy bạc “cụ Hồ” lạc hậu, mất giá, giấy lộn đáng vứt vào sọt rác. Mình cũng như mọi người, như hầu hết các chức quyền lãnh đạo từ trên xuống dưới, bên ngoài thì rất thản nhiên, nhưng trong lòng sôi sục biết bao nhiêu sự thèm khát, ước ao và đang chú tâm tìm kiếm, moi móc những cơ hội có thể làm một cuộc đổi đời. Vậy là mọi người đã thừa nhận chế độ này lạc hậu, nghèo đói, thối nát, bất lực không đem lại no cơm ấm áo hạnh phúc cho toàn dân. Đã nghèo đói, thiếu thốn, xác xơ thì phải lạy lục van xin có gì là xấu hổ nhục nhã. Chứ không phải ngày trước giặc Mỹ thả bom càn quét đất Bắc, quân dân ta vây bắt cho bằng được những tên giặc lái máy bay bị bắn rơi nhảy dù xuống đất, rồi đua nhau chửi bới, sỉ vả làm nhục chúng, đem giam giữ tra tấn chúng bao nhiêu cực hình, bỏ đói, đầy ải lao động khổ sai chúng đến thân tàn ma dại. Rồi kết án chúng là kẻ thù không đội trời chung, không thể

sống chung hòa bình nhìn thấy mặt nhau trên quả địa cầu này, một còn một mất.

Vậy mà mấy năm sau này, những vị chóp bu quyền lực guồng máy lãnh đạo Đảng và Nhà nước ta đã trải thảm đỏ dài hàng trăm thước từ cầu thang máy bay vào phòng khách danh dự, toàn thể cúi rạp người xuống hân hoan nghênh đón tên giặc lái ngày đó bị ta hành hạ thừa chết hết sống trong nghi lễ ngoại giao vô cùng trang trọng kính nể được dành riêng cho vị quốc khách. Ngài đến không phải là để dâng mà phải nhất bộ nhất bài, cúi đầu phụng phục năn nỉ, ỉ ôi, kinh qua biết bao nhiêu phiên họp kín, họp mật, ngài Đại sứ nước cờ hoa mắt xanh mũi lõ ở tít xa nửa vòng trái đất mới để tâm chiếu cố đến vận mạng đất nước ta, đến cơ đồ sự nghiệp Đảng ta.

Ngày ấy, Ngài Đại Sứ đứng trên bục cao cờ hoa rực rỡ trông thật uy nghi lẫm liệt như một lãnh tụ, một vị cứu tinh. Ngài rảo mắt nhìn bao quát đám cựu thù đã một thời hành hạ sỉ nhục, đánh đập Ngài đang đứng rạp người cúi đầu im lặng lắng nghe từng lời vàng ngọc của Ngài.

Ngài đại Sứ mỉm cười thật đôn hậu, ánh mắt thật dịu hiền. Ngài nói :
- Tôi sẽ cho quý vị tiền để tái thiết đất nước của quý vị . Vừa nghe nói đến đô la mọi người đều hớn hở mở cờ trong bụng, mặt mày tươi rói, ngược mặt len lén nhìn lên ngài Đại sứ hào hoa phong nhã, giàu lòng bác ái vị tha, đồng loạt vỗ tay liên hồi tán thưởng và cảm tạ nghĩa tình chiếu cố ưu ái của xứ cờ hoa.

Ngài Đại Sứ nói tiếp : - Trước khi quý vị nhận tiền, tôi yêu cầu quý vị thực thi ngay vấn đề bảo vệ nhân quyền, bảo đảm đời sống ấm no hạnh phúc cho người dân. Quý vị hãy để cho nhân dân Việt Nam sống trong thể chế tự do, dân chủ và người dân phải được hưởng

đầy đủ các quyền tự do căn bản. Quý vị hãy quyết tâm diệt trừ cho bằng được nạn tham nhũng đang là quốc nạn hết thuốc chữa. Quý vị hãy trả tự do ngay cho toàn thể tù chính trị đang giam giữ trong các nhà tù từ nam ra bắc. Quý vị hãy hủy bỏ điều 4 hiến pháp của quý vị, chấp nhận đa đảng, và để cho người dân có tiếng nói đối lập. Nếu quý vị thực hiện đầy đủ những điều tôi vừa yêu cầu thì tôi hứa với quý vị rằng đồng đô la của tôi sẽ nằm vào tay của quý vị hằng tỉ, hằng tỉ, muốn lúc nào cũng có, tha hồ quý vị chi tiêu xả láng theo nhu cầu đất nước của quý vị. Tôi nhắc lại, quý vị là các cấp lãnh đạo đầu não tối cao của Đảng và Nhà nước của quý vị, hãy lắng nghe và nhớ cho thật rõ những điều tôi vừa chỉ thị rồi thực thi cho đầy đủ theo mong muốn của tôi. Lúc đó, quý vị sẽ bắt đầu nhận đô la. Sao ?...Quý vị có làm được không ? Ai có ý kiến gì thì cứ thẳng thắn dơ tay xin nói...

Ngài Đại Sứ dửng dờ, rảo mắt nhìn đám quần thần của Hồ Chủ tịch và chờ đợi. Mọi người có mặt trong đại lễ nghênh đón ngài Đại Sứ nước Cờ Hoa vẫn đứng cúi đầu im thin thít, nét mặt tiu nghỉu, buồn so và đang dần dần biến sắc. Không ai nói với ai một lời. Không ai nhìn ai để dò la ý kiến. Họ đang bồn chồn lo sợ, vừa nuôi tiếc vừa cân đo sự việc. Đồng đô la vô cùng hấp dẫn. Quyền lực, địa vị, giàu sang phú quý thật quyến rũ mê mẩn. Vài phút trôi qua, bỗng có tiếng nói lớn đầy vẻ trang trọng Yes sir ! Yes sir ! Rồi tất cả mọi người đồng thanh Yes sir ! Yes sir ! Tiếng vỗ tay lại tiếp tục nổ lên liên hồi.

Ngài Đại Sứ nở nụ cười tươi như hoa gật gật đầu tỏ dấu bằng lòng, giơ tay đón nhận lòng trung thành và sự vâng lời tuyệt đối của những người bạn đồng minh mới. Ngài Đại Sứ nói tiếp : - Nhân dịp này, tôi muốn quý vị dành cho tôi một cơ hội được đi thăm lại cảnh cũ nhà

xưa mà quý vị đã ưu ái dành riêng cho tôi và các bạn của tôi trong những năm về trước khi chúng tôi rút máy bay. Có lẽ nơi đó bây giờ vẫn đẹp, vẫn thơ mộng, vẫn hấp dẫn quyến rũ bao nhiêu khách vãng lai thăm viếng. Cũng nhờ lòng ưu ái chiếu cố của quý vị mà tôi cùng các bạn hữu tôi đã hiểu và nhìn thấy được thiên đàng Cộng sản và chỉ duy nhất được biết đến trên đất nước của quý vị, chưa nơi nào có trên quả đất này. Thật vinh hạnh nào bằng, phải không quý vị !!? Có đúng như vậy không hả quý vị ?!

Nghe Ngài Đại Sứ hỏi, mọi người cảm thấy toát mồ hôi lạnh, cúi gằm mặt không dám ngước nhìn Ngài Đại Sứ uy quyền tột đỉnh. Đồng đô la vô cùng quyến rũ nhưng nhiều gai nhọn, Trong nỗi bồn chồn lo lắng mọi người đồng loạt cúi rạp người xuống Yes sir ! Yes sir ! Ngài Đại Sứ thật anh minh ! anh minh !! Có điều gì sơ sót kính xin Ngài thứ lỗi. Chúng tôi đang rất cần tiền. Rất cần đồng đô la yêu quý của Ngài. Kính xin Ngài Đại sứ mở lượng hải hà, giữ lời hứa và ban ân huệ...!

Ngài Đại Sứ dài giọng : -... Đ..ư..ợ..c.....Đ..ư..ợ..c....!! miễn là quý vị ngoan ngoãn dễ bảo, biết nghe lời vâng phục thì muốn gì tôi đều thỏa mãn cho quý vị...Ồ..kê...!

Ngày ấy, trong đại lễ tiếp đón, Hằng Nga đã hân hạnh có mặt trong hàng ngũ lãnh đạo cấp cao. Khác với mọi người đang rạp người cúi đầu kính cẩn, im lặng, Hằng Nga vẫn đứng thẳng người, hướng ánh mắt nhìn thẳng vào Ngài Đại sứ với một tâm trạng thích thú ngưỡng mộ. Hằng Nga nhủ thầm, Ngài Đại sứ thật hào hoa, quá đẹp trai, da dẻ hồng hào, trắng trẻo, sức lực tràn trề đâu có thua gì thanh niên trai tráng đã gây cho Hằng Nga những cảm giác thêm khát ước ao. Ngài nói chuyện rất khiêm tốn, nhã nhặn, giọng nói hùng hồn, quyến

rũ khiến cho Hằng Nga cảm mến lạ lùng. Thế ra người Mỹ cũng thật dễ thương và hấp dẫn nhiều mặt đấy chứ ! Vậy mà ngày trước Đảng ta bảo là thằng Mỹ nó xí, nó ngu lắm, nó khờ lắm, nó lại keo kiệt vô cùng. Chuyện này là láo, láo không có sách.

Hằng Nga chợt thở dài chán nản khi nhìn về hướng ông chồng già nua lụ khụ của mình trong bộ quần áo đại lễ ka ki 4 túi rộng thùng thình đang đứng hàng phía trước cúi đầu vòng tay cung kính trông thật tội nghiệp. Hằng Nga muốn mon men đến gần Ngài Đại Sứ xin bắt tay chào hỏi làm quen với những câu tiếng Anh ảm ớ học được từ con sen. Nếu mà sau này có tháo chạy qua Mỹ ở, đã biết mặt nhau rồi thì cũng dễ dàng tìm đến nhà thăm hỏi và kết bạn làm thân với bà vợ của Ngài. Có lẽ phu nhân của Ngài trẻ và đẹp lắm, đẹp hơn mình là cái chắc, nhưng so ra thì ai đã hơn ai. Họ giàu có sang trọng. Ta cũng cao sang quyền quý kia mà.

Ngày xưa, Ngài Đại Sứ còn là tên giặc lái, Hằng Nga cũng đã có dịp được thấy và biết mặt Ngài. Cũng như mọi người, Hằng Nga cũng đã góp công sĩ vả, chửi bới, ném gạch đá vào Ngài cũng vì mang hận thù dân tộc đối với đế quốc xâm lăng. Bây giờ Ngài không còn là tên giặc lái mà là một vị Đại Sứ toàn quyền của một siêu cường quốc số 1.

Ngài đang có trong tay mọi uy quyền và vũ lực bao trùm cả địa cầu. Ngài bảo gì ai lại không nghe theo. Giả sử mà bác Hồ nhà ta có sống lại để tiếp tục làm chủ tịch nước thì cũng phải quy đầu phụng phục dưới chân Ngài. Những lời Ngài phũ phàng trong đại lễ tiếp đón quá mới lạ, mà trong chế độ xã hội chủ nghĩa chưa hề nghe nói hoặc nhắc đến, chưa hề thấy Đảng, Nhà nước ban bố cho toàn dân. Nhưng Hằng Nga thì đã hiểu, đã nhập tâm sau mấy năm tiếp quản miền Nam.

Cuối buổi đại lễ tiếp đón mọi người tan hàng ra về, bàn tán ồn ào.

Hằng Nga đi ngang qua một đám đông lãnh đạo đang chụm đầu to nhỏ : Nó bảo thì cứ làm đến làm đại, báo cáo một thành mười cho xôm tụ ...để hốt một mẻ lớn rồi ...dọt là thượng sách... Hằng Nga mỉm cười khôi hài, chắc chắn phải là như vậy đâu có gì nhục nhã, đề tiện đâu ! Tất cả đều do từ một gốc một rễ một cành mà ra cả đó mà. Thấy mà thật thảm thương cho chế độ xã hội chủ nghĩa siêu việt đang sắp phải tàn rụi. Đáng tiếc ! Đáng tiếc ! Mà có sụp thì sụp mẹ đi cho rồi để ta còn tìm đường sống ...! Mang tiền của qua xứ của Ngài Đại Sứ mà hưởng thụ cho trọn đời thỏa thích. Hằng Nga vô cùng phấn khởi với ý nghĩ vừa chợt đến.. !

Phi cơ đang lướt trên phi đạo và từ từ giảm dần tốc độ. Hằng Nga thở phào nhẹ nhõm trút bỏ được những lo sợ cho những trận nôn mửa xoáy ruột gan khi phi cơ cất cánh và đáp xuống. Lần đầu tiên trong đời Hằng Nga phải ngồi máy bay đi xa hàng bao nghìn dặm qua một ngày hai đêm ghé lại nhiều nơi, tuy có mệt nhưng lòng cảm thấy thích thú với mọi cảnh vật đều mới lạ chưa từng quen biết và nhìn thấy. Đi một ngày đang học một sàng khôn. Có ra ngoài đây đó mới nhìn thấy rõ những văn minh tiến bộ vượt bậc của con người. Có đi như vậy Hằng Nga cảm thấy con người của mình chẳng là gì cả và sự hiểu biết thực sự đời sống văn minh của con người đối với mình chỉ là con số không. Con người vẫn còn bưng bít, che đậy để dễ dàng đồng hóa và bóc lột. Gần trọn đời người, sống trong khuôn khổ thất lưng buộc bụng, thiếu thốn, kham khổ cùng cực của cái chế độ xã hội chủ nghĩa mà mọi thứ mọi vật lại được vinh danh như thần tượng, thật vĩ đại, siêu việt không gì so sánh bằng được trên thế gian này, nhưng thực tế nhìn lại so sánh thì quá ư là chậm tiến lạc hậu

của cái thời đại sử dụng con người thay trâu bò cày ruộng kéo xe. Càng liên tưởng đối chiếu càng tăng thêm bề dày ấn tượng oán ghét chế độ.

Trên suốt chặng đường Hằng Nga đã vấp phải và khờ khạo đủ mọi thứ chuyện, may mà có vài người Việt Nam đi cùng chuyến chỉ dẫn nên cũng không đến nỗi bỡ ngỡ lạc lõng. Giờ thì Hằng Nga có thể yên tâm vì chốc nữa đây sẽ gặp được cậu con trai yêu quý, gặp lại mười Lung, người tình hờ xấp xỉ tuổi tác của những năm tháng về trước. Hằng Nga yêu thích mười Lung vì vóc dáng vạm vỡ đẹp trai tràn trề sinh lực. Chỉ cần thế thôi. Tiền bạc, danh vọng, quyền lực đối với mình đã thừa thãi. Cũng cùng là ủy viên trung ương đảng như Hằng Nga, như những đồng chí khác, nhưng mười Lung thì bị chèn ép, trù giập vì phe mới cánh cũ nên đã bị đày ải ra khỏi nước gần mười năm trời với nhiệm vụ lãnh đạo công tác tuyên vận, rồi văn hóa vận chọc phá khối người Việt tỵ nạn Cộng sản ở hải ngoại. Đã không được quơ quào cào hốt đô la, của cải như người khác tại quốc nội, mà còn có thể bị ăn thối, ăn quả đắng u đầu sút trán mỗi khi thực hiện các phương sách phá hoại cộng đồng người Việt quốc gia do Đảng chỉ đạo. Trước đây một hai năm mười Lung về nước một lần, nhưng vài năm gần đây mười Lung vắng mặt và chỉ liên lạc điện thoại với Hằng Nga và càng lúc càng tỏ rõ tư tưởng bất mãn chống chế độ.

Hành khách lần lượt rời ghế ngồi và ra khỏi phi cơ. Hằng Nga tiếp nối sau cùng, lòng hồi hộp, lo lắng, bồn chồn. Không biết mười Lung và cậu con có ra đón không ? Hằng Nga nghĩ thầm nếu họ quên hoặc có trở ngại nào thì mình phải xử trí sao đây ? Tiếng Anh ầm ớ, địa hình, địa vật mù tịt, cái gì cũng mới lạ, Đất nước con người ở xứ lạ này như khu rừng rậm bao la biết đâu mà mò. Dù sao thì cũng

phải trấn an tinh thần, dè dặt, cảnh giác, nhìn mọi người làm sao ta làm như vậy. Bảo vệ an toàn tính mạng. Bảo vệ gìn giữ tiền bạc hột xoàn mang theo trong người với số lượng không phải là nhỏ. Rủi ro bị mất mát cướp giật thì trở thành ăn mày.

Qua suốt dãy hành lang dài đến phòng đợi. Mọi người lố nhố kẻ đón người đưa. Hằng Nga bước vội ra rảo mắt nhìn khắp nơi mong tìm Trần Hé và mười Lung. Bỗng có bàn tay ôm choàng vào phía sau lưng, Hằng Nga hơi run sợ quay lại, vui mừng la lên thật sung sướng :

- A ! anh Mười !! Em đang tìm anh đây..! anh Mười của em !

Mười Lung cười thật tươi :

- Anh đã thấy Nga từ xa. Sao ? đi máy bay có mệt không ?

Hằng Nga cười duyên nũng nịu :

- Mệt đừ anh ời ! Mệt mà vui. Nhớ anh muốn chết đó. Làm sao..? đừng để người ta bắt đền..!

- Không ngờ mới ba năm không gặp Nga, bây giờ nhìn Nga càng trẻ càng đẹp dễ sợ...anh cứ ngỡ là...

Hằng Nga cướp lời :

- Anh Mười cứ ngỡ là...hôm nay phải đi đón một cụ già nua lẩm cẩm ở Việt Nam qua.

Mười Lung nheo mắt tình tứ :

- Không. Không phải vậy, mà phải nói là đi đón một giai nhân tuyệt sắc và có ... nhiều tiền.

- Có thật vậy không ? nịnh dử ha !

- Đẹp và... vô cùng hấp dẫn chi lạ !

Hằng Nga cười rất tươi và tỏ lộ sự hãnh diện trước lời khen của tình nhân, rồi vụt hỏi :

- Thằng con trai của em đâu nó bận gì không ra đón em ?
- Cái thằng quỷ sứ hôm nay vẫn chưa thấy về.
- Nó đi đâu hả anh Mươi ?
- Đi Las Vegas.
- Là gì vậy ?
- Bạn bè chúng nó rủ đi đánh bạc. Nga muốn đi hôm nào anh dẫn đi ?

Hai người nắm chặt tay nhau nhìn nhau say đắm tỏ lộ sự thèm khát của nhau sau thời gian xa cách. Mươi Lung hỏi :

- Nga có hành lý nhiều không ?
- Chỉ có hai va ly.
- Được rồi, chúng mình đi làm vài thủ tục rồi nhận hành lý.

Hằng Nga nói :

- Từ nay anh Mươi phải chỉ dẫn em mọi việc trong cuộc sống ở xứ này, chứ em mù tịt chưa biết gì. Anh đừng để em quê một cục, xấu hổ lắm. Xấu em thì xấu cả anh nữa, nghe chưa.

- Bộ dự tính ở luôn không về lại hay sao ?

Hằng Nga trả lời lừng khừng :

- Không chừng là như vậy. Em cũng chưa biết tính sao, qua được đây là thích rồi, vả lại thời hạn chỉ có 6 tháng.

- Chuyện đó hạ hồi phân giải, mình sẽ bàn sau.

Đã 4 giờ chiều, sau khi nhận hành lý mươi Lung đi lấy xe và trở lại mang hành lý chất lên xe. Hằng Nga ngắm nghía xe của mươi Lung trầm trồ :

- Xe của anh Mươi đẹp và mới ghê. Phải đi xe như thế này mới thích.

- Nghe Nga sắp qua, anh liền đi mua xe mới và trả góp để chờ

người đẹp. Nga thích xe này không ?

- Ở Việt Nam làm gì có xe đẹp như thế này. Phải xài như vậy em mới chịu. Mai mốt có xe nào đẹp hơn ta đổi, em sẽ trả dứt cho anh, chịu hôn ? Mình còn quá nhiều thiếu thốn. Ngày trước với chiếc xe đạp thồ xẻ dọc Trường Sơn chuyển vận lương thực vũ khí đánh phá miền Nam trong muôn ngàn gian khổ, tàn phá tiêu hao sức lực con người đến kiệt quệ. Thật quá ư là tàn nhẫn phải không anh ? Bây giờ thì không phải nhịn thêm được nữa.

- Nga nhắc chi đến cái chế độ nghèo đói bần thỉu, lưu manh tráo trở ấy mà trên quả đất này từ xưa đến nay chỉ thấy ở bọn cộng sản Việt Nam.

Dứt lời Mươi Lung mở cửa xe :

- Nga lên xe đi, anh đưa về cho Nga biết ngôi biệt thự anh mua cho Nga.

- Anh Mươi nói chưa...được đúng lắm đó, anh không thể nói ngôi biệt thự của chúng mình được hay sao ?

- Nga định bỏ lão tám Thiệt cho ai mà dám bảo anh nói như vậy ? Lúc này lão có khoẻ mạnh không Nga ?

- Ôi giờ.... ời ! cái lão già khú đế ấy nay đau mai mạnh đâu còn sức lực nước non làm ăn được cái gì đâu ! Tính lão lúc này thường biến đổi, cáu kỉnh, gắt gỏng. Gần xuống lỗ không chịu nghỉ ngơi, cứ chung tiền cho mấy chóp bu để xin ngôi lý mãi chức vụ mà bòn rúc bóc lột dân đen, cào hốt quơ quào của Nhà nước. Em khuyên lão không nghe. Anh Mươi ời, lúc này em cảm thấy lo sợ ghê gớm không như thời gian trước nữa.

Mươi Lung gằn giọng :

- Sợ là cái chắc. Không những Nga sợ, mà chúng nó sắp chết đến

nơi rồi. Vậy mà mấy tên nguời đầu bắt bộ phủ chưa chịu ăn năn sám hối.

Xe ra khỏi phi trường hướng về thành phố. mười Lung đề nghị :

- Chúng mình đi ăn rồi hãy về được không Nga, Nga cảm thấy đói chưa ?

- Em muốn về để tắm cho khoẻ khoắn, mấy hôm nay ngồi máy bay có được tắm rửa gì đâu.

- Cũng hay đấy, hôm qua anh đã mua sẵn một số thực phẩm để dành cho Nga. Anh sẽ nấu các món ăn Mỹ cho Nga thưởng thức. Từ nay, anh và cháu Hé không còn phải cơm hàng cháo chợ nữa vì đã có Nga quản lý bếp núc.

Hằng Nga nhìn say đắm mười Lung cười thích thú :

- Anh Mười có biết không, có lẽ em đang thực hiện giấc mơ. Em đã đi Mỹ, sắp ở nhà Mỹ, ăn thức ăn Mỹ, đi xe Mỹ, nói tiếng Mỹ và còn nhiều...thứ Mỹ khác vây quanh cuộc sống, điều mà em thường ao ước cũng như mọi người đang dày công thực hiện giấc mơ. Có hợp tình hợp lý vậy không hả anh Mười ?

- Được lắm ! Được lắm ! Tiến bộ rồi, anh không ngờ ! Xin chúc mừng Nga trong sự đổi đời..!mà tư tưởng phải dứt khoát trọn vẹn nhé. Những lần trước trong điện thoại Nga cứ lập lờ lập lững...Bây giờ thì...chúng ta sắp tới nhà rồi.

Hằng Nga bỏ lửng câu chuyện, chăm chú nhìn con đường rộng lớn trải nhựa láng rợp bóng cây râm mát. Hai bên đường tiếp nối nhau những ngôi biệt thự đồ sộ có vòng thành vây quanh, có cổng sắt, Xe chạy qua quãng nữa rồi rẽ vào một lối nhỏ phía trước có cổng sắt chắn ngang. Mười Lung ngừng xe bước xuống mở khóa cổng :

- Nhà của Hằng Nga đây, anh hy vọng Nga sẽ vừa lòng, nhìn thực tế mới thấy rõ ràng hơn trong cuốn băng video mà anh đã gửi cho Nga.

Hằng Nga không chú ý lời nói của mười Lung, trệt vội xuống xe, đẩy mạnh cánh cửa sắt bước nhanh vào :

- Ố..là..là..! đẹp...!...đẹp... .quá ! Hằng Nga trố mắt nhìn, lòng rạo rỡ khôn xiết với sự tự mãn bằng lòng.

Ngôi biệt thự đồ sộ rộng lớn, hai tầng lầu, rất dài, sơn màu trắng chẽm chẻ nổi bật giữa khu vườn cây rậm mát. Phía trước là thảm cỏ xanh mượt bao trùm được cắt xén chăm sóc rất đẹp mắt. Có lối đi lớn từ cổng sắt vào cho hai làn xe chạy ngược chiều nhau. Những thảm hoa nhiều hình thể trải dài hai bên lối đi vào đến sân rộng tráng nhựa và vòng quanh trước cửa chính.

Rộng lớn, đồ xộ, đẹp, yên tĩnh, em thích quá anh Mười ơi !

Mười Lung đưa tay chỉ bao quát ngôi biệt thự nói :

- Khu đất hơn một mẫu tây đây Nga ạ. Còn nhiều đất trống, chúng ta có thể trồng nhiều cây ăn trái sau này. Hằng tháng anh thuê bao hai người cắt cỏ, chăm sóc cây cảnh bên ngoài, hai người chăm nom thường trực vệ sinh sạch sẽ trong nhà như Nga đã dặn anh năm ngoái. Bông hoa cây cảnh này thỉnh thoảng anh cũng ra tay để cho vừa ý mình.

- Cám ơn anh Mười. Ngôi biệt thự 5 triệu đô la cũng không đắt lắm đâu. Quan trọng là có chỗ cho chúng mình dung thân trong cuối đời phải không anh ?

- Nga nói không sai. Những lần anh tâm sự với Nga qua điện thoại cũng vì vậy. Anh quyết tâm tái tạo những gì đã mất mát cũng như phải làm gì để chuộc những lỗi lầm sai trái.

Hai người cùng bước vào nhà. Bên trong ngôi biệt thự Hằng Nga gần như thuộc lòng qua cuốn băng video bây giờ mới nhìn thấy tận mắt. Đây là phòng khách rộng, cao, thoáng kiến trúc thật mới lạ vừa nhìn là ưng ý ngay. Mười Lung đưa Hằng Nga đi qua các phòng tầng dưới và trên hai tầng lầu. Rất nhiều phòng, nhiều lớp cửa và cầu thang phải cần nhiều ngày mới thuộc hết ngõ ngách. Các phòng hầu hết đều trống, trải thảm và máy điều hòa không khí.

- Những ngày sắp tới anh Mười giúp em mua sắm trang trí các phòng. Em muốn chúng ta có một ngôi nhà ấm cúng, đầy đủ tiện nghi trong một xã hội văn minh và tự do để bù lại những mất mát và thua thiệt trước đây.

- OK. Thật dễ dàng. Anh tuân lệnh và làm bất cứ việc gì để vừa lòng người đẹp, chịu không ?

Hằng Nga cười hóm hỉnh :

- Hơn mười năm sống ở Mỹ, độc thân, không có em bên cạnh, anh Mười đã nhìn được bao nhiêu người đẹp như vậy rồi, thành thật khai báo cho em nghe có được không ? Không có gì phải e ngại hả anh Mười ?

Mười Lung chối dài :

- Chưa bao giờ Nga ời. Nếu có thì chỉ là làm việc nghĩa, giúp đỡ kẻ tay yếu chân mềm trong tinh thần bất vụ lợi. Anh vẫn nghĩ có Nga bên cạnh, tuy cách xa, nhưng chúng ta vẫn gặp gỡ trên điện thoại, vả lại, vẫn đang được sự giúp đỡ của Nga về tiền bạc. Như vậy thì còn nhìn ai nữa chứ ? Mười Lung này vẫn trung thành với Nga mãi mà.

- Ôi, chao ôi, ai mà tin cho được, có bao giờ các ông nói sự thật.

- Tin hay không tùy Nga, nhưng ở cạnh anh lâu ngày rồi sẽ hiểu.

Hai người bước vào một phòng lớn, mười Lung nói :

- Đây là phòng ngủ chính. Chúng ta sẽ trang trí thật lộng lẫy để cùng chung hưởng hạnh phúc mà anh biết Nga đang thèm khát mong đợi.

Nghe mười Lung nói, mặt Hằng Nga ửng hồng, man dại, đôi mắt chớp chớp lườm yêu người tình trong nụ cười chúm chím :

- Anh giỏi bắt mạch lắm đấy...mà có thật lòng không chứ..?

- Sẵn sàng dành trọn cho Nga và...chưa bao giờ biết nói dối. Chịu chưa ?

Ngắm nhìn căn phòng rộng rãi chưa có đồ đạc tâm trí Hằng Nga đang tô vẽ bao thèm khát khoái lạc. Căn phòng được sơn màu xanh nhạt có dãy cửa sổ nhìn xuống vườn cây ăn trái. Phía dưới có hồ tắm lớn. Bên ngoài thành rào phía xa là một hồ thiên nhiên rộng mênh mông xa tít, gió thoảng nhẹ từ mặt nước hồ đưa lên mát rượi. Quang cảnh xung quanh và ra xa thật im vắng không ồn ào náo nhiệt đầy bon chen như đất Saigon.

Mười Lung nói :

- Nga đã đi qua các phòng trong ngôi biệt thự còn lại phòng của anh và cậu Hé bên kia, mình qua đó nghỉ một chút, Nga có thể đi tắm, rồi chúng ta dùng bữa, anh đi lo các thức ăn.

Sau khi tắm và thay quần áo Hằng Nga thấy trong người thật sảng khoái và yêu đời. Hằng Nga trở lại phòng của mười Lung. Phòng rất rộng nhưng đồ đạc cũng rất nhiều dùng cho chỗ ngủ và làm việc. Không có bàn tay đàn bà chăm sóc mọi thứ bề bộn, ngổn ngang. Sách vở, báo chí, giấy tờ tràn ngập trên các kệ kê sát vách, trên bàn viết, trên salon. Đủ các loại máy móc để từng dọc dài, có những loại máy mà Hằng Nga chưa hề biết và nhìn thấy. Trong khung cảnh ấy Hằng Nga cảm thấy một cảm giác thân thương của mái ấm gia đình mà từ lâu Hằng Nga như đã thiếu thốn ngoài tầm tay trong suốt đời

người..

Bây giờ thềm được nằm trên giường nghỉ lưng một lát và chiếc giường trước mặt là mục tiêu hấp dẫn nhất. Mình có thể nằm trên chiếc giường này ngay bây giờ và những ngày tháng kế tiếp thật hợp tình hợp lý và trọn quyền sử dụng không phải lo ngại một ai. Tuy không hẳn là vợ chồng chính thức nhưng hai người đã yêu thương quấn quít ăn nằm với nhau thật cuồng nhiệt đam mê trong những năm về trước. Bây giờ chuyện ái ân gần gũi chung đụng lẽ tất nhiên phải có và càng cuồng nhiệt say đắm đam mê hơn thuở xưa. Hằng Nga mỉm cười thú vị với những ý nghĩ bộc phát cuồng nhiệt xoáy mạnh lòng ham muốn.

Nằm dài trên chiếc giường nệm êm ấm mang hơi hướm người tình đầu óc Hằng Nga lâng lâng chơi vơi. Bao uất hận, hiềm thù tan biến. Những uy quyền thế lực đều vô hiệu. Của cải vật chất như phù du gió cuốn. Giờ chỉ là hạnh phúc, là hưởng thụ ngự trị, đòi hỏi, thôi thúc trong man dại tàn bạo bù đắp lại quãng đời tăm tối ngày xưa hơn nửa đời người..!

Mười Lung mở cửa phòng bước vào với hai tách cà phê nóng, lên tiếng :

- Nga ngủ đây à ? Uống cà phê với anh nhé, cà phê Mỹ, ngon tuyệt..!

Hằng Nga mở mắt nhìn mười Lung trong thềm khát dục vọng và đã bắt gặp đôi mắt của anh chàng nhìn hau háu vào thân thể mình trong đắm đuối cuồng nhiệt.

- Sao anh nhìn em dữ dằn vậy anh Mười ? Thích lắm phải không ?

- Trong bộ quần áo mỏng Nga thật tuyệt vời và vô cùng quyến rũ lắm Nga ơ !! Anh không ngờ...và chịu không nổi trước thân hình bốc

lửa của Nga, anh chết mê chết mệt rồi đây...!!

- Em đang thích mà...! Có chết thì cùng chết với em trên giường này nhen anh ! Đang chờ đây...và anh Mười cứ tự nhiên...sao còn chần chờ nữa...!!

Mười Lung đặt hai tách cà phê trên chiếc bàn nhỏ, rồi ngồi xuống ghế salon đối diện, khoác tay :

- Khoan đã, chưa vội gì Nga ạ. Anh sẵn sàng dành cho Nga trọn vẹn. Nga hãy trả lời thực sự cho anh câu hỏi. Nga đã dứt khoát từ bỏ một cách trọn vẹn rồi chứ ?

Im lặng, mơ màng trong giây phút, Hằng Nga mới cất tiếng nói :

- Dứt khoát hẳn sau mấy năm tiếp quản miền Nam. Không chỉ riêng em, mà hiện thời ở trong nước từ trên xuống dưới, bên ngoài và trong Đảng vô cùng bất mãn và căm hờn chế độ chỉ trừ mấy tên chớp bu quyền lực đang cố ôm chặt chế độ để tranh dành nhau dẫm đạp lẫn nhau. Chế độ xã hội chủ nghĩa nhất định tiêu vong trong nay mai. Mọi người đang cố quơ quào cào hốt ào ạt được bao nhiêu hay bấy nhiêu để mà ...dột. Em dự tính nếu chế độ sụp, em đông qua Trung quốc rồi xin đi Mỹ là chắc ăn. Được không anh ?

Mười Lung nói nhanh :

- Tàu thoát như vậy e khó thành lắm.

Ngừng vài giây mười Lung nói tiếp :

- Hôm nay Nga xuất ngoại du lịch qua đây là may mắn lắm đấy. Anh muốn Nga không nên về Việt Nam nữa, cứ ở đây, vì mỗi lần nhập cảnh là chuyện khó, và sau này anh tìm mọi cách hợp thức hóa Nga trở thành thường trú dân. Anh đã được nhập quốc tịch Mỹ và anh tin chắc sẽ lo cho Nga kết quả. Nga đừng lo sợ, Hãy tin vào anh.

Hằng Nga vui mừng ra mặt, bật ngồi dậy hỏi dồn :

- Được hả anh ? Em cũng đã có những suy nghĩ, dự tính như vậy từ khi bước lên máy bay, nhưng chưa nói ra. Này nhé, nếu anh lo cho em được như vậy thì em mừng lắm và không còn muốn về lại Việt Nam. Anh biết không, đô la, hột xoàn em mang theo cũng đã trên 10 triệu, chúng ta có đủ khả năng kinh doanh sinh sống. Em sẽ viết thư đồng thời gọi điện thoại cho lão tám Thiệt chuyển sang cho em thêm chục triệu nữa, lấy có trả tiền mua nông trại như đã bàn thảo lúc ở nhà với lão ấy.

- Tài sản của Nga ở Việt Nam còn nhiều không ?

- Nhiều đấy anh. Nhưng em nghĩ còn nhiều ít gì đó giao cho lão già tám Thiệt làm đám tẩm liệm thầy ma cộng sản.

Mười Lung bật cười rộ :

- Suy nghĩ của Nga hay và cũng ngộ nghĩnh thật. Anh nhắc lại, ở Mỹ cũng khá lâu anh rảnh nhiều việc, Nga yên tâm. Kể từ lúc anh bị chúng đày ra nước ngoài với nhiệm vụ đã giao chỉ trong mấy năm đầu anh tích cực công tác, nhưng sau đó anh chán nản, thất vọng ê chề và buông xuôi. Chúng sử dụng mình như đem con bỏ chợ.

Lương bổng, phụ cấp, công tác phí tháng có, tháng không. Mãi rồi họ quỵt luôn. Đã không chi tiền bạc mà đề án công tác này đến công tác khác gởi đến dồn dập. Báo cáo hằng tháng hằng năm đòi hỏi lắt lia.

Thật là chán chê và buồn cười. Nga biết không, cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản ở hải ngoại thật vững chắc như thành đồng, nơi nào cũng vậy khó lòng len lỏi, lung lạc, phá rối họ được. Hễ hở ra là họ bóp chết ngay, còn có thể ăn thoi, ăn gạch đá, thật vô cùng nguy hiểm. Đến nước cùng anh chả cần quan hệ với cái Tòa Đại Sứ cộng sản, với mấy chóp bu ở Hà Nội. Anh quyết định đổi đời. Anh tìm mọi cách xin cho được thường trú dân, rồi xin thi nhập quốc tịch Mỹ, tìm

công việc làm để sống. Anh đã tìm hiểu và đọc rất nhiều sách báo do người Việt tỵ nạn ở hải ngoại viết, sách báo của người Mỹ nói về Việt Nam, sách báo trong nước, và sách báo ở thư viện đã giúp sức cho anh một nhận định đúng về cuộc chiến Việt Nam, về chủ nghĩa cộng sản quốc tế và chế độ cộng sản Việt Nam, nhất là về thân phận con người giữa hận thù Quốc Cộng. Không ngờ anh và Nga, tất cả mọi người, toàn dân Việt Nam đã và đang bị Đảng cộng sản độc tài phỉnh gạt, lừa dối, và trắng trợn cướp mất của chúng ta cái quyền tự do của con người, đồng thời tàn nhẫn sát hại hàng triệu sinh linh vô tội trong hận thù ý thức hệ.

Hằng Nga lo lắng :

- Anh Mười, mình đối nghịch thì an ninh cuộc sống khó an toàn.

Chúng sẽ trả thù. Có thể như thế không anh ?

Mười Lung quả quyết :

- Đừng lo sợ viễn vong. Anh thách thức mấy tên cầm đầu ở Hà Nội, cả cái Tòa Đại sứ cộng sản ở đây và ngay cả lão tám Thiệt không thể làm gì được chúng ta trên đất nước tự do này.

Mười Lung chuyển tách cà phê cho Hằng Nga , nói tiếp :

- Chúng ta đã có Trần Độ, Nguyễn Thanh Giang, Hoàng Minh Chính, Phạm Quế Dương. Dương Thu Hương...và nhiều người nữa đã đi trước chúng ta một bước, trên ba triệu người Việt Nam tỵ nạn cộng sản khắp thế giới, thành phần đảng viên, viên chức bất mãn chống đối và người dân trong nước đang từng giờ từng phút quyết triệt tiêu chế độ bằng mọi giá, mọi cách...thì có gì phải lo sợ hả Nga. Nga ổn định tinh thần được chưa ? Nga ở bên anh sẽ khỏi lo chuyện gì.

Hằng Nga ngồi im trong suy tư, trong lúc mười Lung dẫn giải tiếp :

- Điều quan trọng chúng ta phải làm gì để chuộc lỗi lầm, để chứng

minh và đồng thời xác nhận lập trường của chúng ta. Anh đã mất hơn ba năm để hoàn thành tập hồi ký gần một ngàn trang, trong đó anh trình bày những tội ác của đảng Cộng sản, bẻ trái, mặt dày của chế độ, những nhóp nhúa, bần thiêu, my dân của thành phần lãnh đạo chớp bu, và nhất là của bác Hồ kính yêu do từ mắt thấy tai nghe, hoặc được kể lại và những sưu tập tổng hợp sách báo trong và ngoài nước... Trong đó, anh vẫn nêu những lỗi lầm sai trái của mình đã làm suốt thời gian bị phỉnh gạt để trở thành công cụ cho chế độ. Tập hồi ký đã viết xong, anh dự tính sẽ in ra một số lượng lớn gửi biểu mọi người khắp bốn phương trời ngay cả trong nước, góp tiếng nói đấu tranh chung. Anh đang lo sở phí ấn loát nhưng thật may mắn đang có em ngồi trước mặt anh.

Mười Lung đứng dậy đến bàn viết bê tập bản thảo dày cộm đến để trước mặt Nga :

- Đây, tội ác Cộng sản quá nặng, cao hơn núi, rộng hơn biển trong đó có cả anh và Nga đồng góp tay. Việc kế tiếp anh sẽ phát hành một tờ báo. Anh đã quy tụ được một đội ngũ biên tập hùng hậu, đa số gồm các anh chị người Việt tỵ nạn tại Hoa Kỳ và các nước khác, cùng một số các bạn trong mạng lưới văn hóa vận miền Đông Nam Hoa Kỳ do anh lãnh đạo trước đây. Họ đã kiên định lại lập trường, dứt khoát tư tưởng, hiện đang ở rải rác các tiểu bang và đang đóng góp công sức hỗ trợ các cộng đồng người Việt quốc gia, phát hiện điểm mặt những tên gia nô Việt cộng nằm vùng ẩn nấp phá hoại. Tờ báo không nhận đăng quảng cáo mà dành trang báo đăng những bài vở hữu ích trong hướng đấu tranh để lật đổ và tiêu diệt toàn khối Cộng sản Việt Nam. Báo biểu, không bán. Vì vậy để nuôi dưỡng tờ báo, anh đề nghị Nga chi ra một số tiền kinh doanh một cơ sở

thương mại lấy thu nhập nuôi sống tờ báo. Trong hướng làm việc, anh sử dụng mạng lưới internet phóng những tin tức về nội địa Việt Nam. Đồng thời sử dụng địa chỉ các cơ quan chính quyền Việt cộng, những viên chức lãnh đạo và tư nhân chuyển tin tức tài liệu cho họ qua hệ thống bưu điện. Chúng ta sử dụng ngôi biệt thự này thành địa điểm khởi xướng chuyển dịch công việc làm trong nhiệm vụ tiếp tay đóng góp chung sức với các cộng đồng người Việt quốc gia hải ngoại giải thể chế độ cộng sản Việt Nam. Chúng ta cũng cần người có tinh thần thiện chí giúp chúng ta ngoài giờ rảnh của họ và trả thù lao.

Ngừng vài giây, hóp một ngụm cà phê, mười Lung tâm sự :

- Thật hết sức may mắn Nga đến Hoa kỳ đúng lúc cho anh. Chúng ta quyết tâm thực hiện thành công công việc. Có làm được thì lòng mới yên, tâm mới ổn, cuộc sống có ý nghĩa, để nói lên lập trường và quan điểm của chúng ta. Nga suy nghĩ thế nào những điều anh vừa nói ?

Hằng Nga cười vui, nét mặt rạng rỡ :

- Thật là tuyệt diệu. Tuyệt diệu. Em không có một suy nghĩ nào khác hơn cả. Em cũng có những toan tính nhưng anh đã nói hết. Quyết tâm của anh là quyết tâm của em. Chúng ta phải tiến hành và em sẽ yểm trợ anh hết mình, anh đừng ngần ngại gì cả. Riêng em, em đang lo nghĩ về đứa con trai của em. Nó có là rào cản cho công việc như anh vừa nói ? Và như anh đã biết, nó là con ruột của anh đó, anh nhớ chứ ?

- Anh biết. Đã đến với em những lần ấy, anh đã biết nhưng anh để bụng không nói ra, vì danh dự và sự an toàn của bản thân mỗi người. Em chớ quá bận tâm, anh đã lo hết cho nó. Trần Hé khi vừa

đặt chân lên đất Hoa kỳ, trong tay của anh, nó đã khác hẳn với Trần Hé khi còn ở Việt Nam. Hé không còn là đảng viên cộng sản, nó đã đốt thẻ đảng, ly khai dứt khoát, không còn là cán bộ văn hóa vận, như bọn chúng đã phân công cho nó. Trần Hé đang là sinh viên đại học, chăm chỉ học hành, nhận thức sâu rộng với một lập trường chống cộng rõ rệt dưới sự chăm sóc của anh. Mai mốt con nó về, em sẽ nhìn thấy rõ ràng hơn. Nhất định Trần Hé sẽ giúp chúng ta nhiều việc sau này.

Những gì Mươi Lung nói đã giải tỏa trọn vẹn bao ước mơ và sự khắc khoải lo âu mà Hằng Nga cứ mang từ bấy lâu nay. Ta có đủ điều kiện để thực hiện dự tính trên đất nước tự do Hoa kỳ trong khuôn khổ luật pháp nước bản xứ cho phép. Làm vì bản thân mình, vì mọi người, vì đất nước Việt Nam phải có tự do, dân chủ và nhân quyền.

Trời đã tối sẫm. Đêm đầu tiên trên xứ lạ trong ngôi biệt thự sang trọng nguy nga của chính mình, bên cạnh người tình dễ thương đầy khí phách nghị lực và đứa con trai yêu quý sắp thành nhân, Hằng Nga cảm thấy tinh thần của mình thật vững vàng, đang nắm bắt trong tay cuộc đời của mình chuyển hướng có mục tiêu rõ nét và xác thực. Cô thôn nữ Trần thị Hó quê mùa dốt nát, vô danh tiểu tốt của xóm Bàu Lác nghèo khổ tận hang cùng ngõ hẻm năm xưa trên đất nước Việt Nam, giờ đây lưu lạc đến xứ này đang với tay đón nhận quyền sống chính đáng của con người. Một cuộc đổi đời trọn vẹn và êm dịu.

Hằng Nga âu yếm nói :

- Anh Mươi, anh đưa em ra bên ngoài một lát cho thoải mái, luôn tiện nhìn xem quang cảnh ban đêm của ngôi biệt thự của chúng mình.

Hai người dìu tay nhau xuống thang lầu ra cửa chính. Bên ngoài đèn sáng rực rỡ. Hằng Nga ngắm nhìn cảnh vật say sưa. Mươi Lung giải thích :

- Xung quanh nhà mình là địa điểm lý tưởng tổ chức picnic. Một hôm nào đó, anh sẽ làm một cuộc họp mặt mời tất cả bạn bè tham dự để anh giới thiệu Nga và cho Nga được quen biết nhiều người. Chỉ là tất cả các bạn đang trong cuộc của chúng ta. Em thích không ?

Mười Lung dìu Nga đi vào một lối nhỏ ra sau vườn. Cây cối rậm rạp, đậm đặc. Khu vườn mênh mông bóng tối. Hằng Nga ôm cứng cánh tay người tình thật hạnh phúc, nói trong hơi thở :

- Anh Mười của em, kể từ giờ phút này em là vợ chính thức của anh. Chúng ta cùng chấp nhận cho nhau nhé.

- Chứ còn gì nữa. Anh đã ước mong chuyện này bao nhiêu năm rồi, em biết không ? Bao nhiêu năm rồi, anh vẫn chờ cái ngày hôm nay. Bây giờ anh mới có được Nga trọn vẹn. Từ đó, công việc của chúng mình sẽ đồng hành theo mục tiêu đã chọn.

Thật vui sướng, Hằng Nga ôm chặt người yêu thỏ thẻ :

- Đi dưới tàn cây dày đặc bóng tối hôm nay, em nhớ lại những đêm tối mịt mù lửa đạn xác người ngã gục trong rừng rậm Trường Sơn năm xưa vượt ngàn nguy khó mà chúng mình vẫn dang hiến cho nhau những đam mê ân ái. Anh vẫn còn nhớ đấy chứ ?

- Vâng, anh nhớ. Nhưng chúng ta đừng suy nghĩ và nhắc đến cái quá khứ chiến tranh tồi tệ bẩn thỉu ấy. Kia kìa...Nga nhìn xem...Mười Lung chỉ tay về hướng biệt thự có đèn sáng và nói. Đấy, con đường chúng ta đang đi tới...đầy kỳ hoa dị thảo và thuận ý Trời đang chờ đợi chúng mình phải nỗ lực hoàn thành trách nhiệm đấy Nga...!

Florida 2002

Nguyễn Thế Hoàng

Nguyễn Thế Hoàng

Mất Trắng

Đêm về sáng thật yên tĩnh. Hồng trở mình thức giấc. Nàng cảm thấy trong người ê ẩm mệt nhừ. Căn phòng vắng, chìm sâu. Chiếc quạt trần chạy vù vù, đều đặn trên trần nhà nhìn như muốn chóng mặt. Đồng hồ trên tường phía trước mặt đã hơn 4 giờ sáng. Hồng kéo chiếc mền lên lên kín toàn thân. Trong giây phút nàng thoáng chút ngỡ ngàng. Toàn cơ thể không một mảnh vải che thân. Bên cạnh Hồng, gã đàn ông đang ngủ vùi, cơ thể co quắp, trần truồng phát tởm. Giấc ngủ của gã hồn nhiên, say sưa, thỏa mãn. Bất giác Hồng rung mình khi ngỡ rằng gã đàn ông này là chồng ! Chồng à !!? Sao lại là chồng được nhỉ ? Trông gã già đáng tuổi cha chú mà ! Gương mặt gã béo phệ, chảy dài. Các bắp thịt trên cơ thể gã un lên, cùng cái bụng to tròn lẫn đang rung rinh theo hơi thở đều đặn. Trông thật gớm ghiếc trước đồng thịt ung úc biết cử động đã chiếm đoạt hồn xác của nàng thật thô bỉ. Hồng nhớ rất rõ đã hai lần gã làm tình với nàng trên chiếc giường ngủ này trong căn phòng của khách sạn lúc đầu hôm và giữa khuya. Hàng rào ngôn ngữ đã làm tê liệt những

cảm giác ân ái. Gã chỉ hành động theo lớp lang, theo dự vọng sôi sục từng cơn trong cơ thể úc núc của gã. Gã hung hãn, táo bạo và ào ạt như con hổ vồ mồi khiến cho Hồng hết sức đau đớn vừa tủi nhục, chỉ biết chịu đựng và chết lịm từng hồi trong bất buộc và chấp nhận lần đầu tiên trong đời bên cạnh một người đàn ông xa lạ.

Hồng như muốn khóc và cảm thấy ghê tởm, uất hận. Nàng xoay mình ra phía ngoài không còn đủ can đảm nhìn gã. Hồng cần một sự yên tĩnh. Sự thật rất phũ phàng không như Hồng tưởng, đã được những gì khi đã mất hết. Những gì đã diễn tiến quá nhanh, không báo trước, không có sự chuẩn bị cũng vì sự nghèo hèn cơ cực. Gia đình Hồng rất nghèo, nghèo lắm. Mảnh vườn nhỏ là nguồn sống duy nhất của gia đình cũng đã bán. Hai công đất trồng hoa màu đã được cầm thế hai tháng nay để lấy tiền chạy thuốc cho mẹ đang mang căn bệnh ung thư đến hồi nguy kịch. Giờ chỉ còn mái nhà nhỏ nằm sâu trong vùng quê Tiền Giang và cũng có thể sẽ mang đi cầm thế để lo cho mẹ.

Hồng may mắn vừa tốt nghiệp trung học phổ thông, không tiền học thêm, đành ở nhà kiếm việc làm. Nàng đã mất một số tiền lớn để có được một chân thư ký ngân hàng trong thành phố. Với đồng lương khiêm tốn ít ỏi vẫn chưa đủ hai bữa ăn no trong gia đình.

Ông Năm, cha Hồng đã lớn tuổi già nua, đất, vườn đã không còn, hằng ngày phải đi làm thuê cho người dân trong vùng, ngày có, ngày không. Đứa em gái của Hồng đã phải nghỉ học để làm đủ mọi thứ việc phụ giúp. Hai đứa em trai cấp sách đến trường, tiền sách vở, đóng góp này nọ cho nhà trường không tìm đâu ra nên việc học dở dang, đành ở nhà hái rau, bắt ốc, hoặc rong chơi lêu lổng đầu thôn đến cuối xóm.

Mẹ Hồng nằm liệt giường đã hơn năm nay, mỗi ngày một gầy yếu, xanh xao. Tiền thuốc, tiền bác sĩ là một vấn nạn, nên bà nằm đó hàng ngày để chờ đợi cái chết từ từ đến.

Hồng may mắn có được nhan sắc khả ái, cơ thể tròn lẳn, đầy đặn của tuổi xuân. Nàng vẫn đang có những ước mơ của người con gái đang trưởng thành. Hằng ngày nàng phải gò lưng trên chiếc xe đạp từ trong quê ra thành phố để làm việc. Giấc mơ có được một chiếc xe gắn máy như bạn bè để làm phương tiện di chuyển cho đỡ vất vả, nhưng thật xa vời ngoài tầm tay. Giờ rảnh, Hồng nhận may gia công, thuê máy và cặm cùi hằng đêm để thêm thu nhập cũng chẳng thấy khá hơn. Căn bệnh của người mẹ ngày thêm trầm trọng. Trước những khó khăn trong gia đình, Hồng vẫn đang có một niềm tin mãnh liệt bằng công sức mình và tin tưởng số mệnh và cơ trời có thể một lúc nào đó sẽ khá hơn. Hồng nghĩ rằng cuộc đời không có gì là khổ mà cũng chẳng có gì là sướng, tất cả, con người phải gánh vác để hoàn thành trách nhiệm trong danh dự. Hồng suy nghĩ để tạo một niềm tin và sức mạnh nghị lực hầu chịu đựng trước hoàn cảnh gia đình trong lúc khó khăn.

Nhưng ông Năm, cha nàng lại nghĩ khác. Ông quá đau khổ nhìn người vợ đã bao năm chung sống đang nằm thoi thóp trên giường bệnh. Ông ước ao có được một số tiền lớn để đưa vợ đi Saigon chữa trị. Làm thế nào và bằng mọi cách để có tiền là điều ray rứt triền miên trong tâm trí ông.

Một hôm sau bữa cơm chiều, ông tỏ bày suy nghĩ của mình với con gái :

- Hồng à ! Mẹ mày không được đưa đi Saigon chữa bệnh, tao nghĩ bà sẽ chết mất. Mẹ mày chết tao làm sao sống nổi hả Hồng ?

Hồng buồn rầu khi nghe cha than vắn thở dài :

- Biết làm sao bây giờ ?! Con nghĩ ai thương cho mình vay một số tiền rồi mình làm kiếm trả lại. Nghĩ cũng khó..

Ông Năm hậm hực :

- Không dễ gì...ai mà cho mượn. Bệnh của mẹ mày cần một số tiền lớn mới mong được con ơi !

- Vậy thì đào đâu ra. Con nghĩ chẳng còn cách nào nữa cả.

Ông Năm lại thở dài thườn thượt, nét mặt đăm chiêu tư lự. Hồi lâu ông đã thấy như đã đến lúc bày tỏ ý định với con. Ông Năm nhìn Hồng đang ngồi, hai tay ôm mặt gục trên đầu gối trông đáng vẻ bất lực thảm hại.

- Hồng à, mày nên lấy chồng để có tiền chữa bệnh cho mẹ mày.

Mày biết không ?

- Lấy chồng là sao ba ?- Hồng ngạc nhiên - Con lấy chồng gia đình bỏ cho ai. Má con đang bệnh nặng cần phải có con trong gia đình.

- Lấy chồng Đại hàn - Ông Năm nói nhanh - Lấy tụi nó sung sướng, giàu sang. Đầu trên, xóm dưới cũng đã có mấy gia đình có con gái lấy chồng Đại hàn, Đài loan, mày không thấy sao ? Nghe lời tao để cho mẹ mày được sống thêm vài năm nữa. Mày phải lấy chồng. Mọi việc tao đã suy tính đầu vào đó rồi.

Hồng lắc đầu từ chối, van xin nhiều lần, nhưng ông Năm gằn giọng ra lệnh :

- Mày không được cãi lời cha mẹ. Mày có thấy mẹ mày đang rên la và đau đớn từng cơn hằng ngày đó không ? Làm con phải thương cha thương mẹ chứ. Gia bản tri hiếu tử. Quốc loạn thức trung thân. Mày hiểu chưa ? Tao đã quyết định phải cứu nguy gia đình này. Mày ừ một tiếng là tao có hai ngàn đô la trong tay để đưa mẹ mày đi chữa

bệnh. Nghe chưa con ?

Hồng chẳng biết phải làm thế nào trước quyết định tối hậu của gia đình đã làm cho nàng hụt hẫng chới với. Dịch lấy chồng Đài loan, Đại hàn, Miên, Lèo, Tàu, Nhật, Ma cao, Hón kóng gì đó... mà Hồng đã từng nghe thấy đâu có tốt lành gì đâu. Mười người hết chín người phải chuốc lấy ân hận, nhục nhã, thân tàn ma dại. Nàng cảm thấy gớm ghiếc, chua xót và xấu hổ cho thân phận người phụ nữ Việt Nam trong cái xã hội nhiễu nhương đảo điên hôm nay. Hồng cố tránh không muốn nghe, không muốn biết, không muốn nhìn thấy hiện trạng đòai bại của thời đại. Vậy mà bây giờ Hồng lại không tránh khỏi. Căn bệnh trầm trọng đang sắp kết thúc cuộc sống của người mẹ già thân yêu, cảnh nghèo khó của gia đình và quyết định tối hậu của người cha đang làm cho Hồng phân vân không còn lối thoát. Không muốn cũng không được. Mà muốn thì...ôi thôi...!! mười hai bến nước chẳng trong trẻo gì, đều vẫn đục, dập vùi tan nát những ước mơ của tuổi xuân.

Hôm sau, ông Năm giục Hồng làm đơn xin nghỉ việc để chuẩn bị lấy chồng, cho dù Hồng vẫn van xin nhưng ông Năm không lay chuyển ý định. Cuối cùng thì Hồng đành chấp nhận trước sự cưỡng bách không một lý giải của gia đình đang trên đà suy sụp.

Vài ngày sau đó, một buổi trưa bà Tuyết chẳng ai xa lạ cũng là dân trong thành phố này chuyên nghề môi giới dịch vụ lấy chồng nước ngoài đã đến nhà Hồng dẫn theo một lão đàn ông Đại hàn lớn tuổi, béo phệ xưng Yoonun Sacomoki. Cùng đi còn có thêm một người đàn bà Hàn quốc lớn tuổi Misano Hoon. Ông Năm vui vẻ tiếp ba người khách đến nhà với mục đích xem mặt "cô dâu". Hồng được gọi ra trình diện với mọi người. Vừa thấy nàng, Yoonun Sacomoki cười

đắc ý và chấp nhận ngay.

Bà Tuyết xin gia đình cho Hồng đi Saigon chơi với mọi người ngay buổi chiều nay. Bà hứa với ông Năm chừng vài hôm sau công việc xong xuôi là sẽ giao tiền cho ông như đã bàn tính tháng trước. Mọi việc để bà lo, gia đình phải an tâm và tin tưởng ở bà. Bà Tuyết lại khuyên dụ Hồng là nàng hết sức may mắn gặp được chồng giàu. Ông Yoonun là một đại thương gia Hàn quốc độc thân đang có những dịch vụ làm ăn lớn giữa Việt Nam và Hàn quốc. Rồi con sẽ có một cuộc sống hạnh phúc, nhà cao cửa rộng, tiền vào tiền ra, gia đình nở mày nở mặt. Kể từ giờ phút này dì nói điều gì là con phải nghe và làm theo dì, đừng có cãi lại.

Đến Saigon ngay buổi chiều trong ngày, Hồng được đưa đi mua sắm một số quần áo hợp thời trang, giày dép, son phấn, và cởi bỏ ngay lớp y phục quê mùa dân dã, để khoác vào lớp trang phục, trang sức rực rỡ. Hồng đẹp lòng lòng quyến rũ. Sau đó Hồng được đưa đi ăn tối tại một nhà hàng sang trọng. Lúc này Hồng có vẻ như bớt lo sợ, dù sao họ cũng đối xử tốt và bên cạnh còn có bà Tuyết người cùng quê quen biết.

Sau bữa cơm tối thịnh soạn và ngon miệng, lão Yoonun biến mất.

Bà Tuyết và Misano đưa Hồng đến một khách sạn và bảo nàng :

- Đêm nay con phải ngủ với Yoonun Sacomoki, chồng con, vì ông ấy đã bằng lòng lấy con làm vợ rồi đó. Con thấy không ? Ông Yoonun rất tốt bụng, chưa chi đã lo cho con từng thứ. Rồi con sẽ sung sướng bản thân. Dì và bà Misano ở phòng bên này, không sao cả, đừng sợ. Con hãy tập làm vợ với đại thương gia giàu có Yoonun ngay bây giờ đi.

Hồng dầy nẩy van xin :

- Con không chịu đâu...Chưa gì mà...nhanh vậy ?...ai lại làm như thế. Tôi nghiệp con mà dì. Con xin dì thương...con van dì...

Bà Tuyết bỗng đổi sắc mặt, quắc mắt ra lệnh :

- Con phải ngủ với Yoonun ngay đêm nay. Ông ấy cần biết con có còn trinh hay không rồi ông ta mới quyết định làm đám cưới. Không được cãi lời.

Hồng tiếp tục van xin nhưng vô vọng.Cuối cùng bà Tuyết đẩy Hồng vào phòng ngủ :

- Mày đừng ươn ngạnh cứng đầu con à ! Muốn sung sướng tấm thân phải nghe lời bà. Cứ cố giữ cái "ngàn vàng" để được ích gì hả con..?

Vừa lúc ấy lão Yoonun xuất hiện bước vào phòng và khóa cửa lại. Gã vênh vác nhìn Hồng trong ánh mắt sòng sọc một cách thêm khát trước cơ thể no tròn đầy khiêu gợi của Hồng.và rất thản nhiên, gã khởi sự trình diễn tấn tuồng nham nhữ đang băng hoại giữa một xã hội đảo điên biến loạn. Hồng cảm thấy nhức nhối tinh thần tột độ.Thể xác trinh trắng giờ sắp phải bị hoen ố trước nỗi bất lực của cuộc sống. Lúc đầu Hồng đã có những cử chỉ từ chối, thoái thác, tránh né, nhưng trước sức cưỡng bức thô bạo của lão già Đại hàn, Hồng đã không còn đủ sức, đành phải xuôi tay... Thôi hết rồi ! Hết rồi ! Tấm thân trong trắng ngọc ngà đời con gái...đang phải bị vùi dập, phó thác theo định mệnh. Cuộc đời là một thử thách không ngừng trong nhiều ngõ ngách không ai lường trước được. Hãy buông xuôi và tìm quên để được sinh tồn vì bản thân và cho gia đình người thân.

Tiệc cưới đơn giản gấp rút được tổ chức tại nhà hàng sau một tuần lễ Hồng phải ép mình ăn nằm với Yoonun từng mỗi đêm tại khách sạn. Lão già Đại hàn dữ dội và táo bạo kinh quá. Từng đêm Hồng

đến phải ngất ngư với lão. Cơ thể mệt như ê ẩm, có hôm Hồng không còn ngồi dậy nổi. Lúc nào lão ta cũng huênh hoang với bà Tuyết rằng lão đã chiếm được chữ trinh của Hồng thật trọn vẹn. Chính đó là điều hên cho cuộc đời làm ăn của lão. Lão khoác lác hứa hẹn đủ điều.

Bà Tuyết và Misano tổ chức tiệc cưới theo qui định của Yoonun. Thực khách tham dự hạn chế, vốn vẹn chưa tới ba mươi người. Gia đình Hồng gồm có ông Năm, mấy đứa em và vài người thân thuộc. Hồng được trang điểm lộng lẫy trong y phục cô dâu trẻ măng bên cạnh chú rể già nua, béo phệ để được quay phim chụp hình. Mọi người ăn uống cười nói trong tiệc cưới vô cùng thỏa thích trước nỗi chua xót của Hồng để chúc mừng lão già Đại hàn chiếm được gái tơ Việt Nam.

Yoonoon cười híp mắt sau khi đã đeo vào cổ Hồng sợi dây chuyền bằng vàng tây có mặt hột xoàn lớn, chiếc nhẫn nam bốn hột xoàn óng ánh, đôi bông tai cũng hột xoàn và một đồng hồ mạ vàng sáng bóng. Lão ghì chặt và hôn Hồng say đắm trước tiếng vỗ tay ào ạt của thực khách. Hồng như biến mất trong vòng tay và cơ thể phì nộm của Yoonun phủ lên người.

Ông Năm tỏ ra rất vui và bằng lòng việc con gái của ông lấy chồng ngoại quốc. Ông thầm cảm ơn bà Tuyết và ông con rể cũng bằng tuổi ông sẽ mang hạnh phúc đến cho gia đình ông. Ông cảm thấy phần khởi cho sự thành công mà gần tháng nay ông đã dự tính. Thỉnh thoảng ông nói chuyện lia thia với bà môi giới đã giúp cho con gái ông từ chỗ nghèo khó trở thành giàu sang trong nháy mắt. Con gái ông rồi sẽ cai quản tài sản của chồng, thế nào gia đình ông cũng được chia chát chút ít. Mai một lão chàng rể già nua kia qua đời, con

gái ông sẽ sở hữu khối tài sản của chồng để lại. Rồi ông thầm suy tính số nữ trang Hồng đang có trên người cũng đã là một số tiền rất lớn, mà cuộc đời ông chưa bao giờ nghĩ đến để có được. Rồi sau tiệc cưới ông sẽ có trong tay hai ngàn đô la nữa, hơn ba mươi triệu đồng Việt Nam theo như lời hứa của bà Tuyết. Ông nghĩ rằng bà Tuyết cũng sẽ có một số tiền mà ông con rể của ông trả công. Có tiền ngày mai ngày mốt ông sẽ đưa vợ đi chữa bệnh. Cuộc sống gia đình nghèo khó vất vả sẽ không còn. Ông không phải còn đi làm thuê cơ cực ngày có ngày không. Mấy đứa nhỏ tiếp tục đi học. Nhất định là con gái của ông sẽ cung cấp tiền bạc, sẽ xây nhà, sẽ mua lại ruộng vườn và còn nhiều thứ nữa một khi nó là vợ của đại thương gia Yoonun. Ông Năm mỉm cười mãn nguyện nhìn mọi người trong giữa bữa tiệc với ánh mắt rạng rỡ tràn trề niềm vui trước viễn tượng cuộc đời đang chuyển hướng tốt.

Ông vẫy Hồng đến bên cạnh :

- Mà thấy chưa hả Hồng ? Tao tính đâu là ra đó. Trước đây mày cứ khăng khăng từ chối. Bây giờ thì có ai bằng được như mày lúc này hả con ?

- Hồng lại phân trần :

- Ba chỉ nhìn thấy đó rồi nói đó. Chứ con thấy thế nào đây. Ông ấy già bằng tuổi ba, ông ấy ghê lắm ba à ! Trời ơi ! con tởm ổng quá.

Ông Năm thâm hiểu ý con gái muốn nói gì rồi và tỏ ý thương xót :

- Thôi, thì mày cứ ráng đi, có chết chóc gì đâu mà sợ, già với trẻ. Có tiền là có hạnh phúc, có được tất cả. Cả nhà đang trông vào mày đó Hồng ơi. Mày nghĩ coi, tụi trai tráng ở dưới quê làm gì cho ra hột xoàn để mày đeo. Nghìn đời cũng chưa có nổi. Lúc còn con gái má mày cũng ước hột xoàn làm gì có mà đeo. Tao đâu có tiền sắm cho

bả.

Hồng chống chế :

- Con là con gái mới lớn lên mà ba, con chỉ thích lấy chồng đồng trang lứa. Hơn nữa, con không thích lấy chồng nước ngoài, lại quá lớn tuổi. Thanh niên Việt Nam đâu có thiếu gì, bạn bè rồi chúng cười chê con là ế chồng, đi đâu đâu lấy Đại hàn, Đài loan, Trung quốc, Hồng Kông, Campuchia...toàn là bọn già nua, đui, què, mẽ, sút, bất lực, ngu dốt, nghèo hèn, đàn độn, cụt tay, cụt chân, mất năng lực...

Ông Năm nạt ngang :

- Mà có im cái mồm không Hồng ? Ông Yoonun là đại thương gia đâu phải dân nghèo. Đại thương gia nhất định là giàu có. Cứ lải nhải mãi chuyện gì đâu không. Người ta khác, mình khác con ạ.

Vừa lúc Yoonun bước đến nắm tay Hồng kéo đi. Ông Năm muốn nói một điều gì đó với ông con rể mà nói không được, ngôn ngữ bất đồng. Thôi thì cứ ngậm miệng ăn tiền. Ông chỉ cười, nụ cười vừa gượng gạo vừa sượng sùng. Hồng cũng không nói được gì, quay mặt đi như muốn tránh những ánh mắt soi mói nhìn nàng. Yoonun cười lớn nhìn ông Năm với ánh mắt khinh miệt, lão ta xỏ một tràng tiếng Hàn dài ngoằn ngoèo nghe chói tai rồi lại ôm choàng lấy Hồng hôn say sưa trước mặt những người trong gia đình ông Năm. Ông Năm quay mặt đi trước cảnh lộ liễu ấy. Thực khách lại vỗ tay âm ỉ lẫn tiếng dô ! dô ! nham nhỡ. Bàn tiệc đậm đặc mùi rượu, thuốc lá, pha trộn những giọng cười hô hố của những tên Đại hàn, Đài loan xa lạ. Hồng nghe rờn rợn cả người. Thật ghê tởm, như muốn nôn mửa...!

Tiệc cưới tàn dần sau những ngày tháng kế tiếp Hồng bị giam hãm trong một ngôi nhà ở ngoại ô Saigon. Ngôi nhà có nhiều phòng riêng

biệt. Ngoài căn phòng mà Hồng bị nhốt trong đó, bà Tuyết và Misano có một phòng khác. Họ thực sự không ăn ở tại đây, nhưng họ luân phiên có mặt để coi ngó và canh chừng những cô gái lấy chồng Đại hàn, Đài loan cũng đang bị nhốt tại đây.

Hằng ngày Hồng bị bắt buộc học tiếng Hàn do Misano hướng dẫn. CƠM nước ăn ở ngay trong phòng. Hồng cũng như các cô gái ở đây không được ra khỏi nhà, không được tiếp xúc với nhau. Cần điều gì chỉ được hỏi Misano hoặc bà Tuyết, không được tự ý làm bất cứ điều gì mà không xin phép. Lão chồng già Yoonun thường đến ban đêm chỉ để thỏa mãn dục vọng với Hồng cho đến sáng hoặc đến nửa đêm rồi chuồn mất. Có khi lão đến bất ngờ ban ngày nồng nặc mùi rượu và Hồng phải chịu đựng những giờ phút làm tình của lão. Những lúc kề cận bên nhau, chồng nói chồng nghe, vợ nói vợ nghe vì hàng rào ngôn ngữ bất đồng. Hồng thường bị ăn đòn vì những thái độ không vừa ý với Yoonun. Càng ngày Hồng càng bị đối xử tồi tệ.

Hằng tuần Hồng chỉ được nói chuyện điện thoại với gia đình ở quê năm mười phút dưới sự giám sát của bà Tuyết. Những lần đó ông Năm nhắc Hồng nhờ bà Tuyết hỏi số tiền mà Yoonun hứa sau tiệc cưới để đưa mẹ đi chữa bệnh. Bà Tuyết trả lời là ông Yoonun đang kẹt tiền, chịu khó chờ. Chờ rồi chờ mà thôi. Có những lúc Hồng phân vân suy nghĩ về thực tại trước mặt. Trước sau là điều duy nhất nàng đã phải cam tâm bán rẻ tấm thân để mong cứu vớt gia đình, cứu mạng người mẹ. Không lẽ họ lừa dối, dàn cảnh để dụ dỗ chiếm đoạt nàng. Không lẽ họ chia nhau hưởng thụ không những trên thân xác mình mà ngay cả người thân trong gia đình đang trở thành những nạn nhân nghèo đói bần cùng.

Một tháng trôi qua, đột nhiên lão chồng già không đến với Hồng như

thường lệ. Hồng cảm thấy có điều gì bất thường đang xảy đến. Hồng lo sợ, quyết gặp bà Tuyết hỏi cho ra lẽ :

- Ông Yoonun bận việc gì mà không thấy đến hả dì ?

- Ông ấy về nước được tuần rồi. Mà con hỏi làm gì, nhớ ông ấy rồi hả ?

- Chừng nào chồng con trở lại Việt Nam để đưa con về bên ấy ? Sao dì không nhắc ông ấy về dưới quê ký giấy kết hôn mà trong tiệc cưới ông ấy đã hứa, dì còn nhớ chứ ?

Bà Tuyết giọng đanh đá :

- Mày ngu lắm Hồng ơi ! Lấy thì lấy, mà bỏ thì cứ bỏ. Có ký mười lăm hai mươi giấy kết hôn cũng bằng thừa con ạ. Mày chẳng có quyền đòi hỏi điều gì. Đúng là mày đồ ngu.

Hồng sửng sốt trước lối nói hàng hai, phách lối :

- Dì nói thế nghĩa là thế nào hả dì ?

Bà Tuyết quát mắng, sùng sộ :

- Đồ ngu ! Vậy mà cũng hỏi. Chờ lão chồng già qua mà hỏi.

- Chừng nào ông ấy qua hả dì ?

- Không biết.

- Còn số tiền hai ngàn đô la ông ấy hứa chừng nào mới có hả dì ?

Má con đang bệnh nặng cần tiền chữa bệnh, dì biết chứ ?

Bà Tuyết nổi nóng, gầm lên :

- Mẹ mày bệnh thì mẹ mày bệnh đâu can dự gì đến tao hả con kia.

Còn chuyện gì thì hãy chờ lão chồng già của mày trở qua mà hỏi.

Công việc làm ăn của bọn tao coi như đã trọn gói với mày rồi theo hợp đồng với Yoonun.

Hồng cảm thấy choáng váng chóng mặt. Nàng muốn bật khóc trước sự gian ác của người đời. Hồng bậm môi cố dằn cơn tức giận và

nước mắt đang trào ra. Vừa lúc ấy bà Misano bước vào phòng nói nhỏ điều gì với bà Tuyết. Chập sau, bà Tuyết dịu giọng với Hồng :

- Nay Hồng, dì nói con nghe nhé. Dì cho con trở về dưới quê tìm vài bạn gái dẫn lên giới thiệu cho dì. Thành công, dì sẽ lo cho con lấy số tiền hai ngàn đô la, lo giấy tờ kết hôn, và lo cho con về với chồng ở Hàn quốc.

Hồng nghĩ thầm, à ra chúng nó lại đang dụ khị mình đây. Giờ thì Hồng chẳng còn tin những lời hứa đầu môi chót lưỡi của mấy mụ môi giới này nữa. Nàng uất người nói xối xả :

- Bà đừng có hòng tôi làm điều đó. Chẳng bao giờ và không bao giờ tôi để cho một người con gái nào khác sẽ phải đau khổ lọt vào cái ổ nhèn nhện này. Xã hội này đang băng hoại và đảo điên tột cùng bởi những bàn tay nhơ nhớp bẩn thỉu của các bà. Tôi sẽ đi thưa để công lý xét xử.

Bà Tuyết trề môi, kênh kiệu :

- Đừng con ạ, thưa với kiện mà làm gì. Ai cũng như ai, ăn thì ăn đồng loạt, có trên có dưới, lấy ai mà xét xử. Tiền mà, ai lại không ham. Đụng đến là tan xương nát thịt đó con ạ.

- Được rồi, bà không thách tôi cũng làm cho bà coi.

Hồng vừa dứt tiếng nói liền bị bề hội đồng, đám, đá, tát vào mặt mày nàng liên hồi. Hồng không kịp chống đỡ. Nàng ngã quy xuống sàn nhà bất tỉnh. Văng vẳng bên tai tiếng nói của bà Tuyết :

- Bà sẽ nhốt mày trong phòng này cho mày chết rục xương để xem mày làm gì cho biết. Đồ phản chủ !

Tiếp theo là giọng cười chát chúa nghe thật rùng rợn. Tiếng khóa cửa bên ngoài lắc cắc và im lặng.

Suốt buổi chiều và đêm hôm qua Hồng tỉnh dậy và cảm thấy nhức nhối ê ẩm toàn thân. Bụng đói, đôi môi khô cứng. Lại thêm một ngày nữa đi qua, không được ăn uống, không được làm vệ sinh, không ai hỏi han, tứ bề vắng lặng thật ghê rợn. Hồng như đang bị cách ly với đời sống bên ngoài. Trước thực tế này không lẽ nằm chờ chết, và nàng đang suy tính tìm cách trốn thoát. Nhìn quanh quần chung quanh phòng để tìm một tia hy vọng nhỏ nhoi tự cứu bản thân nhưng vô phương. Kêu la, cầu cứu chẳng ai nghe mà còn có thể bị đòn roi, đấm đá. Chắc chắn họ không còn đối xử tình người với nàng trước món đồ mua bán, trực lợi và hưởng thụ.

Hồng quyết liệt liều mạng bằng tất cả sức lực để trốn thoát khi có cơ hội. Phải rời khỏi nơi này ngay để đem số nữ trang mà Yoonun đã đeo vào người Hồng trong tiệc cưới để bán đi chữa bệnh cho mẹ. Số nữ trang đem bán, gia đình sẽ có một số tiền lớn giải quyết mọi chuyện cần thiết. Sau đêm tiệc cưới Hồng đã cẩn thận gói tất cả số nữ trang vào một mảnh vải nhỏ và luôn luôn cất giữ trong người. Nàng biết rằng đó là của riêng mà Yoonun đã tặng cho mình.

Thường lệ những lần kề cận với lão già Đại hàn, Hồng chỉ lo ngại Yoonun để ý hỏi đến số nữ trang trong tiệc cưới. Nhưng tuyệt nhiên chuyện ấy không bao giờ xảy ra kể cả hai bà môi giới đang canh chừng kiểm kẹp Hồng. Họ không mấy may chú ý hỏi han, Hồng càng an tâm và vững tin số của có được đã như đánh đổi cuộc đời con gái trong trắng thật rẻ mạt. Thôi thì được gì, mất gì đều do sắp đặt của định mệnh. Thoát khỏi nơi này rồi tìm cách liên lạc với chồng, dù sao một ngày gần nhau cũng là tình nghĩa.

Bảy giờ tối. Hồng miên man trong những suy nghĩ chập chờn thì cơ hội đã đến. Tiếng mở khóa lách cách bên ngoài cửa phòng. Hồng vụt

ngồi dậy tiến nhanh tới cửa vừa lúc bà Tuyết bước vào phòng. Hồng vận dụng tất cả sức mạnh bất ngờ xô mạnh bà ta té ngã chúi nhủi vào góc phòng, rồi thoát nhanh ra ngoài, đóng mạnh cánh cửa và khóa lại. Tiếng thét gầm của bà Tuyết vọng ra nghe thật khủng khiếp. Hồng chạy vút ra đường lộ và lẩn nhanh vào đêm tối ẩn mình, lẩn mò tìm phương tiện về Saigon.

Sau hai ngày Hồng mới về đến quê. Ông Năm và cả nhà mừng rỡ khi thấy Hồng trở về sau gần hai tháng xa nhà. Đến lúc nhìn sắc diện tiêu tụy của con gái, người gầy rạc, quần áo thốc thếch cả nhà đâm ra lo lắng, xót xa hỏi nàng tới tấp. Những người hàng xóm tò mò kéo đến, ông Năm đóng cửa ngõ và xua đuổi họ về nhà.

Hồng nằm vật xuống giường khóc thảm thiết. Nàng lần lượt kể rõ mọi chuyện. Cuối cùng nàng đưa sổ nữ trang cho ông Năm và tức tưởi nói trong tiếng khóc:

- Cuộc đời của con chỉ còn có bao nhiêu đó. Ngày mai ba đem bán chữa bệnh cho má con. Nếu dư ra thì lo cho gia đình.

Ông Năm buồn buồn cầm gói nữ trang từ tay Hồng và mở ra. Đôi mắt ông sáng lên khi thấy sợi dây chuyền có mặt hột xoàn, chiếc nhẫn nam bốn hột xoàn nhỏ óng ánh, đôi bông tai cũng hột xoàn mà trong buổi tiệc cưới hơn hai tháng qua ông đã nhìn thấy. Ông cũng đã ước tính nếu bán đi sẽ có được một số tiền lớn ngoài sức tưởng tượng mà suốt cuộc đời ông chưa bao giờ nhìn thấy. Ông Năm đang có suy nghĩ rất nhanh cho những gì sẽ phải làm.

Trên chiếc giường tre ọp ẹp phía bên trong, bà Năm với thân hình gầy đét, vừa nghe nói đến hột xoàn bà cũng ráng gượng ngồi dậy lê từng bước mệt mỏi đến bên cạnh chồng chộp lấy sổ nữ trang trong tay chồng rồi đưa lên tận mắt để quan sát, nhìn cho rõ.

Tiếng Hồng nghe mệt mỏi :

- Ba à, bây giờ con cảm thấy lo sợ. Bà Tuyết dám đến đây làm giặc với gia đình mình. Chắc chắn như vậy,

Nghe con gái than thở, ông Năm trấn an :

- Có gì phải sợ con mẹ đó. Bà ấy mà đến đây hả, tao báo công an xã đến còng đầu nó về tội hành hung và lường gạt.

Bà Năm ngập ngợ nhìn ông Năm và Hồng :

- Sao tui thấy hột xoàn...kỳ cục quá nè ! Dám hột xoàn giả lắm ông ơi ! Cả sợi dây chuyền, chiếc nhẫn và đôi bông nữa.

Ông Năm hứ một tiếng trấn áp vợ :

- Bà biết gì giả với thiệt. Cả đời bà có nhìn thấy nó đâu mà dám cho nó là giả. Không lẽ ông ấy lại đi lường gạt...mình.

Nghe cha mẹ phân bua hột xoàn giả, thiệt, Hồng giựt mình phân vân. Thật ra thì cả nhà chẳng có ai cả đời nhìn thấy được hột xoàn bao giờ. Hồng như chợt nhớ ra điều gì, nàng nói nhanh :

- Chính bà Tuyết đã nói với con trong tiệc cưới là ông Yoonun đã nhờ bà và Misano đi mua sổ nữ trang này.

Ông Năm bật ngửa người hốt hoảng :

- Thôi rồi !...mà chắc gì...có thể họ dở trò ma giáo....mà không biết ai đây.

Ông Năm vội lấy chiếc lá đội lên đầu, réo Hồng :

- Đi ! đi với tao để rõ thiệt hư. Tao nóng lòng muốn biết ngay.

Tại tiệm kim hoàn, người chủ tiệm sau khi xem xét kỹ đã bảo với cha con ông Năm sổ nữ trang này là đồ giả. Bây giờ ông Năm mới cảm thấy choáng váng. Miệng ông há hốc, đôi môi run run, mắt nhìn trân trân vào sổ nữ trang mà ông đã đặt hết kỳ vọng. Ông lão đảo bước ra khỏi tiệm như người mất hồn bên cạnh đứa con gái đáng thương

đang khủng hoảng tinh thần không còn nói được lời nào. Trước mặt hai người cảnh vật mờ ảo, lung linh...

Những ngày sau đó, bầu không khí trong gia đình hết sức nặng nề và ảm đạm. Hồng bắt đầu oẹ mửa, triệu chứng có thai, kết quả của một chịu đựng miệt mài từng đêm với lão già Hàn quốc chỉ cố mong sao có được tiền cứu vãn gia đình. Trước thăm cảnh gia đình đen tối suy sụp, Hồng hoàn toàn bất lực. Ông Năm mỗi ngày càng ít nói, lầm lì. Hằng ngày ông lặn lội làng trên xóm dưới tìm việc làm. Những lúc rảnh rỗi ông uống rượu liên miên giải sầu. Ông tự cảm thấy bất lực trước gian khổ tinh vi của người đời. Ông mặc cảm tội lỗi đã trót tiếp tay hãm hại đời con gái của ông cũng chỉ vì cái nghèo, vì luân lý suy đồi của xã hội nhiều nhưng, điên đảo đã nảy sinh những tệ trạng hư hỏng chỉ có dân nghèo hứng chịu triền miên.

Cái thai mỗi ngày mỗi lớn dần làm cho Hồng càng mệt mỏi. Hằng ngày Hồng đạp xe đi khắp các vườn mua góp trái cây chở ra chợ bán. Hồng cố gắng dành dụm tiền để lo sinh nở. Đôi lúc Hồng có suy nghĩ lên Saigon tìm hai bà môi giới hỏi thăm tin tức của chồng xin họ giúp đỡ vài điều cần thiết, nhưng chỉ suy nghĩ mà không dám thực hiện.

Hồng mượn người gọi điện thoại bằng tiếng Hàn, mượn người dịch thư ra tiếng Hàn gửi cho chồng yêu cầu Yoonun qua Việt Nam ký giấy kết hôn, lo đưa con sắp sanh và đưa vợ con về Hàn quốc. Thế nhưng đã mấy lần gọi điện thoại, đã mấy lá thư gửi đi nhưng không được hồi âm. Đã không kết quả gì mà còn phải chi mất một số tiền lớn Hồng phải vay mượn người khác. Có người chỉ dẫn ông Năm và Hồng làm đơn tố cáo, nhưng đơn gửi đi nhiều tháng cũng chưa thấy Nhà Nước hồi han cứu xét.

Trước cảnh khốn cùng mắt trắng của gia đình và bệnh tật trầm trọng không thuốc men, bà Năm qua đời khi Hồng gần đến ngày sanh.

Quá đau đớn cho những cơn uất hận dồn dập phũ chụp xuống gia đình đã không kiềm chế được, vừa nghe tin bà Tuyết từ Saigon về, ông Năm tức tốc tìm đến nhà để vấn tội bà dụ dỗ rồi đánh đập Hồng, vụ nữ trang giả, và nhất là số tiền hai ngàn đô la mà Yoonun hứa cho gia đình ông có thể bà ta cuỐm mất để tất cả đã làm cho gia đình ông mắt trắng.

Thấy cha đi một mình, Hồng tất tả chạy theo. Vì sức yếu thế cô, ông Năm đã bị bọn lâu la của bà Tuyết bề hội đồng một trận ngã sấp xuống đất bất tỉnh, mặt mày bẽ bết máu, thương tích đầy người. Hồng nóng lòng bệnh cha, cũng bị bọn chúng đánh đến sẩy thai phải đi nằm bệnh viện.

Kết quả giấc mơ đổi đời đã hoàn toàn mất trắng. Giờ đây giữa khu xóm nghèo tăm tối, cứ vào khoảng nửa đêm, dáng ông Năm như một bóng ma trôi, ông ngồi bệch giữa sân nhà gào thét chửi bới. Ông chửi lũ quan to quan bé chần dốt dân chỉ biết ăn trên ngồi trốc vợ vét đầy túi tham mà không bao giờ đếm xỉa giải quyết những khiếu cáo, khiếu kiện của người dân thấp cổ bé miệng, không ngăn chặn trừng trị và không can thiệp khi người dân bị áp bức khủng bố. Ông chửi cái chế độ mục nát đã dung túng bao che những tệ nạn xã hội, bán trôn nuôi miệng đang tràn lan cùng khắp như một dịch bệnh. Ông chửi lũ cai trị bất lực không ngăn chặn, nghiêm trị và còn toa rập tệ trạng buôn bán, dụ dỗ phụ nữ Việt Nam đi làm nô lệ tình dục ở nước ngoài. Ông chửivà ông chửi....một cách vô vọng, vô tội vạ....tiếng chửi bới, gào thét của ông vang vọng trong màn đêm tăm tối, rồi chìm sâu vào bóng đêm, nào ai có biết. Chỉ có Trời biết mà thôi !

Nguyễn Thế Hoàng

Nguyễn Thế Hoàng

Một Lần Đi Xa

Tân và Thảo quen nhau từ thời trung học. Tình bạn tuổi đôi mươi thảnh thỏa hai người thường hẹn hò nhau đi ăn kem, uống nước hoặc đi rong qua từng đường phố, vào hiệu sách, chứ chưa dám bước chân vào rạp ciné. Đôi khi giữa hai người bạn thường có những món quà nho nhỏ tặng nhau vào dịp sinh nhật, tết nguyên đán, giáng sinh... như cuốn sách, cây bút máy, tập lưu bút... để lưu niệm. Dù thân mật nhưng vẫn cứ giữ kẽ chưa ai dám ngỏ tình yêu, chỉ xem trọng tình bạn. Thường hai người thích nói chuyện văn chương chữ nghĩa, đôi khi viết lưu bút, sáng tác một bài thơ, viết những truyện ngắn thật ngắn trao cho nhau xem thật tâm đắc, cười hỉ hả tạo với nhau nguồn vui tinh thần trong quãng đời cấp sách đến trường.

Rồi Tân theo gia đình ra đi định cư nước ngoài. Đôi bạn chẳng hứa hẹn gì, chỉ nói lời chúc bình an, chúc may mắn. Bẵng đi nhiều năm, đôi bạn không liên lạc thư từ, Thảo như lãng quên người bạn xưa, miệt mài trong đời sống trước mặt. Thảo đi dạy học cấp 2, chật chiu

tiền bạc nuôi mẹ già, cha mất sớm. Cuộc sống khép kín, an phận trong ngôi nhà nhỏ ở con hẻm của thành phố Saigon.

Từng năm tháng đời Thảo đi qua trong êm đềm nhỏ nhoi, chưa có một ước mơ con con nào, cũng chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình vì còn phải chăm lo mẹ. Những lúc im ắng Thảo lại hay suy nghĩ đến một phương trời xa nào đó, mong cuộc sống tốt đẹp hơn như đa số người đang có cùng mơ ước. Suy nghĩ để chỉ suy nghĩ Thảo cảm thấy khó có thể thành sự thật vì đâu có cơ may nào để Thảo thực hiện ước mơ của mình. Dịch lấy chồng Đài loan, Đại hàn... rầm rộ khắp nước đã làm cho Thảo có những suy nghĩ nhiều từng đêm. Có chồng ngoại quốc đem lại giàu sang cho gia đình mà thực ra chỉ là những nạn nhân khốn đốn tòi tẽ mất hết nhân phẩm. Nhân cách nhà giáo tuy đồng lương chỉ đủ cơm rau từng bữa, Thảo không thể nào đi vào con đường nghiệt ngã ấy.

Sáng hôm nay bất ngờ Tân đến thăm Thảo. Nàng sững sờ nhìn người bạn thân ngày nào đang từ Mỹ trở về. Hơi e thẹn, Thảo đáp ứng :

-Ồ ! anh Tân...anh mới về...về lúc nào vậy ?

- Anh về hôm qua, liền đến thăm em. Thảo à, mình ở xa về có chút quà nhỏ.

Tân vừa nói vừa đặt thùng quà lên bàn, kèm theo chiếc hộp nhỏ :

- Anh có cái đồng hồ này tặng em, Thảo nhận cho anh nhé.

Thảo mỉm cười :

- Cám ơn anh. Anh tặng thì Thảo nhận và không bao giờ từ chối. Nếu từ chối nhất định là phủ nhận lòng tốt của anh và có thể anh ...ghét Thảo.

- Anh không ghét mà...còn thương, rồi còn nhớ nữa chứ...Thảo ạ !

nhất là nhớ những cuộc vui chúng mình ngày trước.

- Cám ơn anh đã nghĩ đến. Trông anh lúc này trắng trẻo, mập hơn, hồng hào chừng chạc hơn, ở Mỹ có khác.

Được khen, Tân tươi cười, nhìn Thảo không chớp mắt. Thảo hỏi :

- Nghe nói anh đã lập gia đình rồi, sao không dẫn chị đến để Thảo biết mặt và làm quen.

- Ai bảo em thế. Anh vẫn ở vậy. Bạn học thêm, còn phải đi làm. Lúc này, Thảo ra sao rồi ?

- Thảo ấy à ! chẳng khác gì ngày xưa. Nói thiệt nghèo như Thảo chẳng có ma nào dám bước tới. Lương cô giáo chỉ đủ cơm áo hai bữa. Ai dại mang Thảo về để thêm gánh nặng. Với lại còn lo mẹ già không bỏ đi lấy chồng được.

Tân ra vẻ bí mật :

- Đừng bí quan ! Đang có người nghĩ đến em, không chừng em còn có thể bị bắt cóc đó...anh biết rõ ràng như thế.

Thảo lườm Tân :

- Úi chà ! ghê vậy sao ? Ai mà dám bắt cóc Thảo ! Ở Mỹ mới về anh rành ghê.

Tân không trả lời, lại hỏi :

- Dì sáu đi đâu vắng ? Dì vẫn khỏe chứ em ?

- Mẹ em vừa ra chợ. Bà vẫn khỏe. Hai bác và gia đình bên ấy vẫn bình an chứ ? Khi nào về lại cho Thảo gửi lời kính thăm hai bác.

Thảo rót trà mời Tân :

- Anh về chơi hay có gì, chừng nào qua lại ?

Tân nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen long lanh của người bạn :

- Không phải về chơi, mà về có việc...đại sự.

Thảo trở mặt tò mò :

- Chuyện gì quan trọng có thể anh cho Thảo biết được không ?

Tân hớn hờ nói :

- Không những cho em biết mà còn chờ ý kiến quyết định của em...Em đoán thử chuyện gì.

Thảo ồm ờ :

- Chịu thôi, Thảo không thể đoán nổi anh Tân ạ.

Tân đến cạnh Thảo nói nhỏ vừa đủ nghe :

- Anh về...xin phép dì sáu và hỏi ý kiến em...để anh xin cưới em đưa em về Mỹ. Em bằng lòng với anh chứ ?

Nghe Tân nói, Thảo cảm thấy bồn chồn nôn nao. Nỗi ước mơ về một phương trời xa nào đó những lúc Thảo nghĩ đến giờ quay cuồng rạo rực. Tình bạn ngày nào gắn bó trong đó mỗi người như đã nhen nhúm một chút hương vị tình yêu, nhưng chưa bộc phát. Thảo cúi mặt như che dấu nét e thẹn lẫn niềm vui rộn rã trong lòng. Hồi lâu Thảo ngược nhìn người bạn trai trong ánh mắt dịu dàng :

- Anh không nói đùa đó chứ ? Anh chớ có chọc quê một cô giáo nghèo như em, tội chết anh ạ !

- Có bao giờ anh nói đùa, em biết chứ ! Em bằng lòng lời đề nghị của anh nhé. Chúng ta thưa với dì sáu xin tổ chức đám cưới, làm giấy kết hôn để anh lập hồ sơ bảo lãnh em qua Mỹ.

Hơn năm sau Thảo mới được xuất ngoại. Trong lúc chờ ra đi, đôi khi Thảo nghe đồn Tân thường có bạn gái. Cha mẹ Tân thì đang dòm ngó một vài nơi nhờ người mai mối. Thế mà không biết tại sao Tân từ Mỹ về xin cưới Thảo. Không lẽ bên đó anh ấy lại không tìm được người đàn bà tâm đầu ý hiệp. Thảo chẳng có gì hơn ai. Nhà nghèo cuộc sống chật vật. Thảo chẳng sắc nước hương trời. Học hành chỉ đủ cho Thảo làm cô giáo. Một cô giáo thích viết truyện ngắn, viết

nhiều để đó lâu lâu lấy ra đọc cảm thấy vui vui. Còn Tân, anh ấy có học, qua Mỹ học thêm lấy bằng kỹ sư. Tân đẹp trai, có tài, vậy mà về đòi cưới một cô giáo nghèo.

Mẹ thì nói con có phước mới được đi Mỹ. Những kẻ giàu tiền muốn đi chẳng được. Ai cũng thích đi Mỹ, đi bất cứ nước nào để đổi đời, ở đây mà chết đói. Mẹ mừng cho con. Khi qua đó, con ráng ăn ở với cha mẹ chồng có nghĩa có tình và yêu thương chồng con. Cha mẹ hoặc chồng bảo làm gì, con vui vẻ mà làm, không cau có. Con nhớ làm dâu thì công việc nhà phải đảm đang trong ngoài, kẻ họ chê cười là con gái của mẹ không được dạy dỗ uốn nắn.

Lời mẹ thường căn dặn, Thảo nhớ trong đầu nhưng không biết mình có theo được không ? Lúc chưa cơ hội, thì mơ ước ngày đêm, khi được rồi thì ngẩn ngơ trăm chiều. Ra đi để mẹ ở lại ai chăm sóc đây. Ngôi trường, bục giảng, đám học trò dễ thương là những hình ảnh, những kỷ niệm khó lòng quên được. Bỏ làng nước xa quê hương chắc sẽ buồn nhớ thấm thía. Còn phải làm gì để sống. Nghề giáo của mình đâu đắc dụng nơi xứ người. Thảo chẳng muốn dựa vào người khác. Phải lo làm có tiền dư ra gửi về giúp mẹ. Thỉnh thoảng về thăm mẹ. Lo bảo lãnh mẹ sang với mình. Mẹ vẫn hợp ý như vậy. Trong thâm tâm mẹ chỉ mong con gái của mẹ ra đi để mở mày mở mặt với thiên hạ. Mẹ chỉ mong con gái của mẹ có cuộc sống hạnh phúc, đầy đủ là mẹ mừng rồi. Mẹ không ước muốn gì hơn. Mẹ nói đó chính là hạnh phúc của mẹ. Mẹ lo từng thứ lặt vặt, chai dầu gió, ống thuốc chống nôn mửa, bàn chải, kem đánh răng, lọ kem chống nắng... Những suy nghĩ của Thảo là hành trang trên bước đường ra đi tạo một nghị lực, một niềm tin cho cuộc sống tương lai đang mời gọi vẫy chào Thảo phía trước. Ngày đi, hành lý chẳng có gì Thảo chỉ mang

theo ít quần áo, và bài vở đã viết. Đó là niềm vui riêng tư, qua bên ấy có cơ hội sẽ tiếp tục.

Ngày lên máy bay lúc tạm biệt mẹ, Thảo khóc suốt không muốn rời xa mẹ. Tân vỗ về Thảo, đưa vợ vào phòng cách ly :

- Em phải bình tĩnh để mẹ vui. Đến nơi, em gọi điện thoại về cho mẹ liền. Em khóc mẹ càng buồn thêm.

Lúc ngồi trong máy bay, Thảo vẫn còn thút thít. Mới chỉ bao nhiêu phút đi qua thôi Thảo đã nhớ mẹ vô cùng. Ngôi nhà nhỏ thân thương, cảnh vật quen thuộc, cuộc sống hằng ngày đã in đậm nét trong lòng giờ đã mất mát xa cách nghìn trùng. Thảo chặm nước mắt nói tức tưởi :

- Em biết như thế này em không bao giờ theo anh. Sống bên mẹ thích hơn.

Thảo ngồi co ro dựa lưng vào ghế máy bay, mắt lim dim mơ màng. Nàng giữ im lặng để lòng dịu lại. Thảo cảm thấy ghét Tân hơn lúc nào hết. Khi không ở Mỹ về gạ gẫm làm đám cưới rồi bắt cóc người ta, bỏ mẹ, nhà cửa, quê hương. Cuộc đời sắp tới sẽ đi về đâu ? Không biết cha mẹ chồng họ có quý mình không ? Thảo biết mặt cha mẹ Tân, nhưng không có dịp đến gần. Suy nghĩ đến chuyện làm dâu nhà chồng Thảo rung mình lo sợ . Đọc sách báo và nghe thấy ngoài xã hội, mẹ chồng nàng dâu ít có sự thông cảm. Giữa hai thế hệ vẫn có chanh chua, đay nghiến. Đối với nàng dâu thường ỷ lại chồng yêu chiều để lên mặt với mẹ chồng. Có chồng phải lụy cùng chồng. Gẫm tui với mẹ có bà con chi. Giờ Thảo đang trên đường về nhà chồng, phải sống với cha mẹ chồng, phải gánh vác giang san nhà chồng, có lẽ cơ cực lắm đây !

Về sống trong gia đình Tân hơn hai năm Thảo trải qua cuộc sống vất vả khốn đốn vô cùng. Đối với cha mẹ chồng, Thảo cư xử hết sức khôn khéo tròn nghĩa tròn tình theo lời mẹ dặn trong lúc ra đi. Cha mẹ chồng cũng chẳng cưng chẳng yêu gì Thảo và cũng chẳng ghét dơ gì nàng dâu. Có lẽ ông bà được Thảo hầu hạ sớm tối nên họ có thể coi Thảo như người ăn kẻ ở trong nhà. Đứa con dâu không được cha mẹ chồng đứng ra cưới hỏi mà do con trai mang từ Việt Nam sang để hầu hạ công việc nên họ xem thường. Lỗi ở Tân trước đó tổ chức đám cưới không mời được cha mẹ về chứng kiến, để bây giờ cuộc sống không được thân mật.

Cha chồng là một công nhân của một hãng xưởng nào đó, sáng đi làm chiều về. Thỉnh thoảng ông thích ăn nhậu với vài bạn bè tại nhà cho mãi đến khuya mới mãn cuộc. Mỗi lần ăn nhậu là say xỉn vật vờ vật vờ, ối mưa tùm lum, Thảo phải cực nhọc dọn dẹp chùi rửa. Mẹ chồng không đi làm, ở nhà ăn tiền già và chuyên giữ trẻ. Mỗi ngày từ mười đến mười hai đứa, tuổi từ bốn năm tháng đến mười, mười hai, tập hợp tại nhà từ sáng đến tối. Đứa nhỏ khóc lóc ỉn ỏi, ỉa đái vung vãi lung tung. Đứa lớn chạy nhảy, đánh lộn la khóc ầm ĩ, Thảo hết sức cực nhọc dọn dẹp lau chùi chần dặt chúng. Lúc trước chưa có Thảo, mẹ chồng lo toan việc nhà, việc giữ trẻ. Bây giờ hình như bà khoán trắng cho Thảo. Bà nằm dài trên sofa trong phòng khách để xem phim chưởng ngày này qua ngày khác. Cơ cực lắm mẹ chồng mới tiếp tay chốc lát rồi đầu lại vào đó. Tiền giữ trẻ thu được và tiền già hằng tháng mẹ chồng đi mall, đi shop mua áo này quần nọ, mua nữ trang vòng vàng, hột xoàn để chưng diện khi đi đám cưới, tham dự tiệc, đi lễ chùa, đại nhạ hội...và đến những nơi cần được chăm sóc để được người ta trọng nể.

Khi mới Việt Nam qua Thảo bảo Tân kiếm việc làm cho mình và học lái xe. Tân bảo không cần thiết phải đi làm chi cho cực nhọc, chỉ cần học lái xe thôi. Khi đậu được bằng lái, Tân mua một chiếc xe cũ cho Thảo chỉ để sử dụng đi chợ và đưa rước em gái mười ba tuổi của Tân đi học, thay vì đi xe bus nhà trường phải chờ đợi có thể nhiễm nắng dầm mưa.

Không cho Thảo đi làm, Tân khuyến khích Thảo lãnh hàng về nhà may gia công vì Thảo cũng đã biết nghề may tại Việt Nam, biết để sử dụng trong nhà khi cần đến. Tân đưa Thảo đến tiệm may giới thiệu lãnh hàng. Mỗi tuần Thảo nhận hàng may chất đầy xe của mình chở về nhà may đêm may ngày. May xong chở trả cho chủ. May thật nhiều nhưng công quá rẻ không được bao nhiêu. Khi làm ra tiền, mẹ chồng giao Thảo phải chi tiền chợ hằng tuần, tiêu xài vặt trong nhà nên không mấy dư.

Đồng lương kỹ sư hằng tháng của Tân đủ trả tiền nhà, các loại bill điện, nước, điện thoại...tiền xài riêng ngoài đường, có dư chút ít gởi vào chương mục tiết kiệm. Vì vậy Thảo chưa bao giờ hay biết hoặc cầm nắm được đồng tiền lương của chồng trong tay. Tiền cha chồng làm ra phải giao trọn cho mẹ chồng để bỏ vào bank không mất một cắc, cần gì thì viết check. Lúc nào cha chồng cần tiền phải khai rõ món chi tiêu để năn nỉ ngửa tay xin vợ. Thấy thật buồn và cũng thật khôi hài.

Hằng ngày Thảo phải dậy thật sớm trước những người trong nhà, dọn dẹp, nấu thức ăn, làm cà phê cho Tân và cha chồng thức dậy điểm tâm để đi làm. Mẹ chồng thức dậy trễ hơn, bà ăn sáng, đi dòm trong ngõ ngoài công việc nhà và nhắc chừng Thảo chuyện này chuyện nọ để con dâu nhớ mà làm. Sau đó bà tiếp tục luyện phim

chưỡng, hoặc làm những việc riêng tư của bà. Trong lúc Thảo phải chở em chồng đến trường học. Về lại nhà Thảo đón nhận những đứa trẻ do gia đình đem đến gởi. Đứa phải cho bú sữa, đứa phải cho ăn bột, Thảo mệt nhoài. Vừa trông chừng lũ trẻ, vừa ngồi vào máy may với khối vải chưa may trước mặt. Trưa, Thảo rời công việc may, lại cũng vừa trông chừng lũ trẻ vừa lo cơm nước, đi chở em chồng về, rồi lại may. Chiều lại lo cơm nước dọn ra cho cả nhà, dọn dẹp, rửa ráy, tiếp tục may cho đến nửa đêm mới đi ngủ. Từng đêm, Thảo chỉ yên giấc trên giường độ bốn hoặc năm giờ. Người Thảo rạc đi vì mất ngủ cho công việc hằng ngày từ sáng sớm cho đến khuya chạy đều như một cái máy.

Nhiều lúc Thảo cảm thấy tủi phận, cuộc sống dở khóc dở cười cho số phận sao quá cơ cực. Lúc còn ở quê nhà nghe thiên hạ nói ở Mỹ là thiên đàng trần thế, sướng lắm. Vậy là ai cũng cứ tưởng qua Mỹ là sướng. Bây giờ Thảo mới ngã ngửa giấc mộng của mình không như lòng mong muốn. Người ta bảo rằng đàn bà ở Mỹ được coi trọng và có giá lắm, nhưng là ai kia, chứ Thảo cảm thấy hụt hẫng từng mỗi ngày đi qua. Hai mươi bốn giờ Thảo như một tôi đòi trong ngôi nhà của Tân. Có lẽ những người trong gia đình này không ai suy nghĩ Thảo là một tôi đòi của họ, và họ cho rằng cái trách nhiệm nàng dâu là phải gánh vác giang sơn nhà chồng nghe có vẻ quan trọng và tốt đẹp, mà thực chất là đắng cay cực nhọc không tưởng. Thảo vẫn biết vậy nhưng chưa thể làm gì được, có phải mình nhu nhược không, hay là đang nghiêm chỉnh làm tròn những lời dặn dò của mẹ trước khi ra đi ?

Nếu ở lại với mẹ trong cuộc sống đạm bạc chắc không đến nỗi gì, điều mà Thảo đã trải qua. Bây giờ mẹ đâu có hiểu gì về con gái của

mẹ. Mẹ cứ ngỡ rằng con gái của mẹ được sung sướng trên đất nước giàu có phồn vinh. Thảo chưa dám kể cho mẹ nghe những lần nói chuyện điện thoại. Thảo nói con vẫn mạnh khoẻ hạnh phúc trong gia đình chồng, mẹ yên tâm. Mẹ chưa một lần đòi hỏi Thảo tiền bạc trong hơn hai năm qua, trái lại Thảo chẳng có dư ra để gởi về giúp mẹ. Cứ nghĩ Thảo buồn tủi đứt ruột trong bốn phận của mình.

Cùng cực quá, Thảo than thở với chồng :

- Anh đưa em qua đây để cầm tù em trong nhà này, đầu tắt mặt tối, quần quật suốt ngày, chẳng được đi đâu, anh có thấy không ? Em chẳng chịu thấu nữa.

Tân chỉ đáp hờ hững :

- Cả nhà ai cũng cực, mọi người qua đây đều cực, đâu phải mình em mà em than.

Nghe chồng nói, Thảo ứa nước mắt :

- Anh cho em về lại Việt Nam với mẹ. Anh đâu có yêu quý vợ của anh.

Tâm lợm giọng :

- Đã đi rồi mà về không sợ thiên hạ cười chê chịu sao cho nổi mà em đòi về.

Thảo nằn nặc :

- Thà anh cho em đi kiếm việc làm. Em không muốn làm tôi trong ngôi nhà này nữa. Nếu không em bỏ đi cho anh xem. Anh coi em như đứa ở anh bỏ tiền ra mua đem về, phải vậy không ?

Tân lại vỗ về :

- Em ráng lên, anh sẽ lo mà.

Thảo dụi giọng :

- Anh lo điều gì, nói em nghe. Anh không thể kiếm nhà để vợ chồng

ở riêng không được sao ?

Nói chuyện ra riêng Tân ngậm tằm, bỏ đi không nói lời nào. Tình nghĩa vợ chồng không còn mặn nồng như trước. Tân cứ đòi có đứa con cho ông bà nội vui cửa vui nhà, Thảo cự tuyệt. Hằng đêm may vá mệt nhừ đến nửa đêm về sáng, Thảo nhất quyết không để chồng theo ý muốn. Cuộc sống như tù, quần quật suốt ngày thờ không ra hơi, thêm đứa con nữa chết sớm.

Đi làm Tân thường về trễ có khi nửa đêm, lấy cớ họp hành, làm thêm giờ hoặc gặp bạn bè vui chơi. Thảo không tin nhưng chẳng biết làm sao hơn. Từ lúc còn ở Việt Nam và bây giờ Thảo thường nghe Tân có bạn gái. Thảo không nói năng hạch hỏi, vì chưa thấy chứng cứ cụ thể và cũng chẳng còn cảm thấy hứng thú để ghen tương.. Rồi công việc hằng ngày bù đầu, Thảo không còn thì giờ để ý. Thảo là nạn nhân đáng thương trong ngôi nhà này. Tại sao hồi trước Tân không ưng mấy cô bên này có sướng không ? Cũng là vì mình ham muốn đi Mỹ mới nghe Tân đề nghị là lăn xả vào liền.

Than thở tức giận, đâu lại vào đó. Đôi lần Thảo muốn trốn đi ra ngoài, nhưng bản tính nhịn nhục kiềm hãm Thảo dậm chân tại chỗ. Chuyện xảy ra khi Thảo đem quần áo dơ cho vào máy giặt. Đột nhiên một mảnh giấy nhỏ xếp làm tư trong túi áo của Tân rơi ra ngoài.

Thảo hơi tò mò, nhặt lên mở ra đọc :

Anh Tân yêu quý của em,

Hẹn anh tối nay tại nhà hàng Lam Garden lúc 8 giờ. Chúng mình ăn xong, sau đó mình đi chơi và cùng làm chuyện đó nhen cưng.

Hôn anh

Vũ Thị Vàng Mơ

Thảo biến sắc, tay chân bủn rủn. Thảo muốn hét lên, đồ khốn nạn

!đồ lường gạt ! Còn gì mà tin tưởng để chần chờ ! Phải đi ra khỏi nơi này sớm. Tuy nhiên sau đó Thảo vẫn tiếp tục công việc, giữ thái độ bình tĩnh chờ Tân. Chiều tới, Tân về. Sau khi cơm nước, Thảo lấy có một không tiếp tục may. Thảo gọi chồng vào phòng ngủ để gạn hỏi cái mảnh giấy yêu ma đó. Khi Tân bước vào, Thảo chỉ ghế :

- Anh ngồi xuống đây, tôi muốn nói chuyện với anh.

Nghe vợ nói, Tân ngơ ngác. Thảo nói gần từng tiếng :

- Hôm nay sao anh về sớm thế ? Không đi ăn nhà hàng, không đi làm cái chuyện gì đó hay sao ?

Tân càng ngơ ngác, sắc mặt biến đổi :

- Hả ! Em nói cái gì nghe sao lạ quá ! Anh đi làm về nhà ăn cơm. Khi nào ăn nhà hàng phải có em cùng đi. Anh đâu muốn đi một mình.

Thảo bấu môi khinh bỉ gần giọng :

- Cảm ơn anh đã nghĩ đến tôi. Sống trong gia đình anh hơn hai năm rồi chưa khi nào anh đưa tôi đi nhà hàng ăn uống. Anh biết chưa ? Vì tôi không phải là...Vũ Thị Vàng Mơ nên tôi không được hân hạnh đó.

Tân chống chế :

- Em nói cái gì vậy ? Em đừng bày vẽ kiếm chuyện. Vũ Thị Vàng Mơ là ai mà em nói ? Anh không biết, không quen. Anh xin thề.

- Tôi thấy anh đóng kịch khéo lắm. Đáng khen cho anh. Từ lúc tôi còn ở Việt Nam cho đến hôm nay, nghe nói anh có nhiều đào lắm mà. Này nhé, Vàng Mơ, Vàng Ửng, Vàng Chín, Vàng Hờm, Vàng Lồm, Vàng Ươm...sao mà nhiều Vàng thế ! Anh đều giả, sự thật có chứng cứ mà anh chối leo lẻo.

Tân càng chối bừa :

- Anh không có, không biết. Em bịa chuyện rồi nhieéc anh. Anh nào có biết Vàng Mơ, Vàng Ửng là ai.

Nổi tức giận tràn ngập, Thảo lấy mảnh giấy nhỏ ra đọc, sắc mặt giận dữ :

- Anh Tân, anh nghe đây : Anh Tân yêu quý của em.,Hẹn anh tối nay tại nhà hàng Lam Garden lúc 8 giờ. Chúng mình ăn xong, sau đó mình đi chơi và cùng làm chuyện đó nhen cưng. Hôn anh. Vũ Thị Vàng Mơ." Thảo ngừng đọc, kéo dài giọng - Tình tứ lắm nghe chưa ? Chúng mình làm chuyện đó là chuyện gì thế, nói nghe thử có được không ? Đã bao nhiêu lần rồi ? Không còn cớ gì mà chối cãi. Thảo rít lên, nghiêng răng nói như hét.Tôi mời anh ra khỏi phòng và im lặng đi ngủ đi. Anh mà gây sự tôi không nhin, để cho ba mẹ anh biết cái bộ mặt đều cáng lừa dối của anh. Chuyện rành rành anh chối bừa chối bay. Tại sao không đủ can đảm nhận. Đêm nay anh ra sofa ngủ, cấm không được nằm trên giường này từ nay trở đi cho đến lúc tôi rời khỏi nhà này...

Trong đêm Thảo không ngủ được. Nàng thu tóm quần áo vật dụng cho vào xe sáng mai đi khỏi nơi này sớm. Khi trời còn tối, cả nhà đang yên giấc, Thảo lái xe ra đường, lòng buồn rười rượi nghĩ đến thân phận bấp bênh, Thảo ứa nước mắt trên đường đến nhà trọ lấy phòng ở tạm.

Thảo khởi đầu cuộc sống tự lập. Có lẽ mẹ không tưởng tượng được chuyện đau buồn xảy đến cho con gái của mẹ. Mẹ cứ ngỡ rằng con gái của mẹ giờ này ở Mỹ đang hạnh phúc trong chăn ấm nệm êm bên cạnh chồng. Thảo quyết tâm làm bất cứ việc gì người ta thuê để dành tiền trở về sống bên mẹ. Công việc dễ tìm nhất là chạy bàn, phụ việc các chợ, giữ trẻ...Chỉ cần làm có đủ tiền vé máy bay và dư chút ít để chi tiêu trên đường trở về lại quê hương. Cho dù cơ cực vẫn thoải mái, có thì giờ nghỉ ngơi, có thời gian viết lách mà hơn hai

năm Thảo đã lãng quên.

Một tuần sau, Thảo tìm được việc làm. Nàng trả phòng ngủ về ở tạm trong một căn phòng nhỏ vừa thuê được của một gia đình người Việt Nam trong Khu Pine Hills. Chỉ vài ngày sau đó, thì Tân lù lù tìm đến. Tân mở cửa bước vào, sắc mặt vui tươi :

- Thảo à, anh đi tìm em mấy hôm nay mất ăn mất ngủ. Em về với anh. Anh không muốn mất em.

Thảo nhìn lơ đãng ra phía khác, nét mặt thản nhiên :

- Anh còn tìm em làm gì, không muốn để cho em yên sao ? Tình nghĩa gì với anh. Tân tỏ vẻ hối hận :

- Anh xin lỗi em. Ba mẹ anh chì chiết anh mấy ngày nay ghê gớm còn bảo anh là thằng ngu.

Được dịp, Thảo nói xối xả cho vơi bớt cơn tức :

- Ba mẹ nói đúng, em cũng nghĩ như thế. Anh đem em qua đây rồi nhấn tâm bỏ bê em.. Anh giam cầm em trong nhà anh để trở thành một con ở phục dịch từ sáng sớm đến khuya, đầu tắt mặt tối trong vai trò một nàng dâu, anh đâu có biết. Anh có vợ, không giữ nhân cách còn bỏ bịch hện hò...anh thật quá đáng. Em xin lỗi không còn lời gì để nói với anh nữa, anh hãy về đi.

Tân tiu ngửu nét mặt :

- Em tha thứ, khoan dung anh một lần. Tất cả anh nhận lỗi với em. Anh hứa sẽ lo cho em. Chúng mình thuê nhà ở riêng. Thảo ạ !

Thảo sừng sộ hung hăng chỉ được như thế rồi ngồi im, mặc cho Tân lải nhải van xin. Thấy cũng tội. Hồi lâu Thảo cảm thấy lòng như dịu lại. Tình bạn vui đùa bên nhau ngày xưa qua những năm tháng vẫn còn sâu đậm trong lòng. Tình bạn thật cao thượng, trong sáng, tuy rằng hôm nay tình vợ chồng chưa toàn hảo. Thảo nghĩ về mẹ. Chỉ có

mẹ là duy nhất. Tất cả là cho mẹ. Mẹ đang trông đợi, mẹ đang nhìn về đứa con gái của mẹ với nỗi niềm mong ước con gái của mẹ luôn hạnh phúc nơi xứ người. Tấm lòng của mẹ già luôn bùng sáng nỗi mong ước tốt đẹp cho con. Đã chấp nhận một lần đi xa xây dựng hạnh phúc cho bản thân, tạo nguồn vui cho mẹ, được về thăm mẹ, được giúp đỡ mẹ, bảo lãnh mẹ, để mẹ được an hưởng tuổi già bên con gái của mẹ cho đến ngày cuối. Đó là nguồn vui, lòng hiếu thảo mà Thảo cần phải bù đắp cho mẹ. Phải như thế. Phải làm sao mẹ vui lòng khi mẹ còn sống..

Thảo nhìn Tân, diu dàng nói :

- Anh đến để bảo em trở về nhà ba mẹ, nếu thế nhất định là em không về.

Tân ngồi xuống cạnh vợ giải thích :

- Anh không đưa em trở về nhà ba mẹ. Anh đã tìm thuê được nhà rồi để chúng mình sống bên nhau như em đã có lần nhắc nhở anh.. Anh đang tìm việc làm cho em. Mọi sự anh đã nói với ba mẹ và ba mẹ đã đồng ý. Em bằng lòng với anh nhé.

Thảo xúc động, lòng cảm thấy vui. Cuộc sống ngay bây giờ của Thảo chỉ cần thế thôi, nhỏ nhoi lắm. Thảo không mong ước gì hơn, và trong đó duy nhất chỉ có mẹ là nguồn vui và hạnh phúc vô tận.

- Em chấp nhận. Từ nay anh phải sống với vợ cho đúng thiên chức của một người chồng thương yêu và quý trọng vợ mình.

Tân thì thảo bên tai vợ :

- Em a, anh hứa và anh chỉ cần em ! Anh chỉ cần em bên cạnh anh từ nay và mãi mãi, Thảo ạ !

Nguyễn Thế Hoàng

Nguyễn Thế Hoàng

Như nguồn vui cuối đời

Hôm nay ngày thứ bảy, không phải đi làm, Ngọc Hạnh miệt mài với chiếc máy computer liên tục mấy giờ liền để viết bài. Giờ cảm thấy mệt mỏi, rồi nằm thư giãn trên giường đọc mấy trang sách và ngủ thiếp đi. Vừa tỉnh dậy, đồng hồ mới chỉ 6 giờ mà trời đã tối hẳn. Thời tiết ở Mỹ gần cuối năm rất mau tối lại còn phải giảm xuống một giờ, nên sinh hoạt của mọi người luôn chạy đua theo kim đồng hồ mà quên đi mặt trời.

Ngọc Hạnh chợt nhớ lại hôm nay nàng đang có hẹn với người bạn cùng sở làm. Nàng đã nhận lời đi ciné với Tâm tối nay. Từ ngày đến Mỹ gần mười năm, lần đầu tiên Ngọc Hạnh nhận lời đi chơi với người bạn trai cùng sở.

Nhà thật vắng và lạnh chứng tỏ hôm nay bên ngoài trời lạnh lắm. Duy Thắng, đứa con trai yêu quý có lẽ bạn bè cũng đã đến rủ đi dự nhạc hội dạ vũ cuối năm nên cũng vắng. Từ ngày Ngọc Thu, Ngọc Trang hai cô con gái của nàng đã lập gia đình ra ở riêng, đã có nhà

cửa, công ăn việc làm vững vàng, Ngọc Hạnh có phần yên tâm, giờ chỉ còn lại cậu trai út duy nhất sống chung trong gia đình. Ngọc Hạnh rất cưng chiều con, dồn nỗ lực lo cho Duy Thắng ăn học thành tài. Hè rồi, Thắng ra trường với mảnh bằng kỹ sư điện toán và đang tìm việc làm. Nỗi mơ ước trong đời đang trở thành sự thật để sắp hoàn thành bổn phận nuôi dưỡng các con trong nhiệm vụ làm mẹ. Nhớ lại, những năm về trước lúc lập hồ sơ xuất cảnh theo diện H.O. có chồng cải tạo chết trong tù, qua từng đêm Ngọc Hạnh hết sức băn khoăn lo lắng trong hoàn cảnh góa bụa con cô. Nếu phải ở lại Việt Nam trong cuộc sống đói nghèo giữa một đất nước vừa thay người đổi chủ tràn lan những nhiễu loạn trong xã hội thì cuộc đời nàng và các con sớm muộn cũng sẽ phải đen tối, tương lai mù mịt cùng cực. Ở lại thì đã vậy, còn ra đi đến xứ người lại phải đương đầu mọi cái khó khăn trong thể cô sức yếu. Biết có khắc phục và vượt qua được không ? Nhưng dù sao cuộc sống xứ người được tự do, con cái có cơ hội học hành tiến thân. Ra đi vì tương lai các con là động lực mạnh mẽ hấp dẫn để tạo niềm tin phấn đấu trong từng thời gian. Bao kẻ giàu tiền muốn được cho con du học vẫn gặp nhiều trắc trở khó khăn hoặc chẳng bao giờ thực hiện được.

Nhờ có vốn kiến thức và nghe, nói được tiếng Anh lúc còn làm cho sở Mỹ, những ngày đầu tiên Ngọc Hạnh đã từng bước dễ dàng hội nhập vào cuộc sống mới. Ngày tháng đi qua, Ngọc Hạnh gần như quên bản thân mình và dồn mọi nỗ lực dạy dỗ nuôi nấng các con thành người, mong sao chu toàn thiên chức làm mẹ để khỏi phụ lòng người bạn đời thân thương đã không còn nữa.

Bây giờ gánh nặng gia đình có phần vơi đi. Nhà cửa, xe cộ, những nhu cầu vật chất trong đời sống cũng tạm có đủ cho cuộc sống vừa phải nơi xứ người. Những suy nghĩ về sự an cư lạc nghiệp cũng đã bớt nảy sinh. Từ ngày chồng chết trong lao tù Cộng sản, mặc dù còn rất trẻ, dáng sắc đậm đà, tuổi Xuân tràn đầy, Ngọc Hạnh vẫn chưa có suy nghĩ nào tiến thêm bước nữa. Vui sống bên các con thân yêu ngoan hiền là hạnh phúc nhất đời của người đàn bà trong thiên chức làm mẹ. Nếu may mắn còn chồng bên cạnh lại được thêm nguồn hạnh phúc tuyệt diệu trên đời, nhưng cũng có thể đôi lúc vẫn xảy ra những phiền phức không ai tránh khỏi. Sương, khổ, vui, buồn, tối lửa tắt đèn, dãi dầu mưa nắng có nhau khi tình nghĩa vợ chồng mặn nồng gắn bó. Nếu có phải tan đàn gảy gánh giữa dòng thì cũng âu là số phận không phiền trách buồn chán để được sống trong thanh nhàn tự chủ. Vậy thì lần đầu tiên Ngọc Hạnh nhận lời đi ciné với Tâm tới nay có phải là một sai trái cho những điều suy nghĩ hằng có kể từ lúc chồng qua đời. Nên sống với quá khứ ràng buộc vương tròn tiết hạnh của một góa phụ hoặc là để tự do cho định mệnh nắm bắt những rủi may phát sinh nguồn sinh khí mới cho tuổi đời còn lại ?

Những ngày lễ lớn, những dịp kỷ niệm riêng tư trong gia đình, các con Ngọc Thư, Ngọc Trang, Duy Thắng luôn có những món quà tặng nho nhỏ để thương cùng những lời chúc mừng mẹ thân yêu - Mẹ ạ ! Mẹ đã ngoài 50, Mẹ vẫn trẻ đẹp, duyên dáng. Mẹ là người Mẹ tuyệt vời trong suốt cuộc đời của chúng con. Chúng con kính chúc Mẹ luôn vui tươi trẻ đẹp để chúng con được trọn vẹn yêu đời trong tình thương bao la của Mẹ và trong nguồn hạnh phúc tươi mát của gia đình mình. - Lời chúc tụng được viết vào các tấm thiệp, được

tuyên xưng trước mọi người đồng hương và bản xứ đến tham dự chung vui cùng gia đình, khiến cho họ đã có lời cảm phục người Mẹ hiền gương mẫu đảm đang. Còn với Tâm thì :

- Em là người đàn bà tuyệt vời đối với anh. Em thông minh và tài hoa, em biết không ? Anh quý em và yêu em.

Ngọc Hạnh sung sướng trước những lời chúc mừng ngọt ngào thân thương đó và lòng tràn ngập niềm vui yêu đời như đang lứa tuổi thanh xuân. Đối với các con, tình cảm yêu thương của người mẹ phủ kín, nhưng với Tâm thì chỉ trong chừng mực giới hạn nào đó. Hơn ba năm rồi được chuyển về làm chung công việc bên cạnh Tâm từ quen đến thân tình trong ý hiệp tâm đầu, Tâm đã tỏ lộ tình yêu chân thành với Ngọc Hạnh. Riêng nàng vẫn kín đáo, hết sức tế nhị, dè dặt có thể như đang đắn đo suy xét để phân tách tim cho mình một giải đáp nơi con tim. Ngọc Hạnh vẫn có những giây phút riêng tư tự vấn lòng trước sự tấn công tình cảm ào ạt của Tâm, nhưng dù đã có giải đáp vẫn đang bị khối óc và con tim bất đồng thuận. Tiến thêm bước nữa hoặc phải sống trong quá khứ ràng buộc để đời sống tình cảm tàn úa theo thời gian ?! Với Tâm thì Ngọc Hạnh cảm thấy cũng tương đối có thể chấp nhận cho một chọn lựa hợp lý mà người phụ nữ cần phải tìm thấy được ở đối tượng mình yêu. Yêu không chỉ đơn giản để được nâng niu, chiều chuộng cho nhau hoặc để thỏa mãn cấp thời những ham muốn, mà từ lĩnh vực yêu để kết hợp hai tâm hồn đồng chấp nhận đến được với hôn nhân, trở thành vợ chồng, xây dựng hạnh phúc gia đình sao cho hợp bản năng đến tính tình. Người đàn bà vẫn thường có cái nhìn kín đáo cân nhắc và chọn lựa để đặt tình yêu vào vị trí hôn nhân đúng chỗ của nó. Tuổi tác của Tâm xấp xỉ. Thời gian Tâm bị giam cầm trong lao tù cải tạo của Cộng sản, vợ

Tâm ở nhà lấy bộ đội Việt cộng. Tâm đến Hoa kỳ theo diện H.O. với một đứa con gái. Tâm cũng như Ngọc Hạnh đã chăm sóc nuôi dưỡng con ăn học thành tài vừa tốt nghiệp bác sĩ y khoa. Ngọc Hạnh đã nhìn thấy được ở Tâm là người đàn ông đúng nghĩa mà nàng đã chọn, có đủ bản lĩnh, đức tính cương trực, học thức và chịu khó. Nhìn và biết và chỉ biết vậy, cũng không ngoài mục đích giao thiệp hằng ngày trong tình bạn đồng nghiệp cùng làm một công việc tại công ty và cũng hết sức giới hạn chừng mực không vượt ra ngoài khuôn khổ ấy.

Nhưng một khi con tim vươn lên thắng vượt lý trí thì coi như khó lòng cưỡng chế. Một người nào đó đã bảo Tình yêu là tình bạn đột nhiên bốc lửa dữ dội . Và bây giờ... ở thời điểm ngọn lửa đang bộc phát ào ạt giữa hai quả tim đang âm ỉ. Chính vì thế, tuần vừa rồi trước khi tan sở ra về vẫn lời nói tỏ tình cố hữu của Tâm thì thầm bên tai nàng, Ngọc Hạnh, anh yêu em, em biết không ? anh đang chờ tiếng nói thực lòng của em. Thì, trong giây phút cuồng nhiệt sôi sục lửa yêu đương sôi động kích hỏa từ con tim như một thôi thúc, Ngọc Hạnh đã viết vội lên mảnh giấy nhỏ hai câu thơ tỏ tình mà hình như nó đã hằn sâu trong tiềm thức : Nhắm mắt lại, nghe tiếng lòng thổn thức. Ôi ! anh ơi, em đã trót yêu rồi..!! - Lửa đang bốc cháy dữ dội thiêu đốt bao ý nghĩ đắn đo dè dặt đã có từ lâu lắng sâu tận đáy lòng ! Ngọc Hạnh vội vã bước nhanh ra bãi đậu xe sau khi chuyển vội thông điệp tình yêu bé nhỏ thay cho lời nói tỏ tình đến người bạn trai kính mến. Thế là không thể dối lòng, Ngọc Hạnh đột nhiên trở thành kẻ đồng lõa đã làm cho tình bạn giữa hai người bốc lửa dữ dội. Tình yêu đang trở thành hiện thực, đang chấp cánh lên cao. Khôn ba

năm rồi, mình sẽ phải chỉ đại có một giờ, hoặc ngược lại, Ngọc Hạnh khẳng định Đã đại ba năm rồi còn gì, giờ chỉ khôn có một giờ thôi. Một giờ đồng hồ thử thách, đồng lửa, cuồng nhiệt, dâng trọn. Một giờ để được tất cả, để cho tất cả, để lấp đầy khoảng trống nỗi lòng chờ đợi phập phồng, nỗi thèm khát cháy bỏng bao lâu rồi của hai người. Khôn trong một giờ để cho lửa yêu đương được bùng cháy ngùn ngụt trong quả tim cuồng nhiệt mà từ lâu rồi đã héo tàn nguội lạnh, cho cuộc đời thêm một lần nữa hồng hào ngọt ngào tươi mát và cho hôm nay...hôm nay Ngọc Hạnh rất hạnh phúc chấp nhận đi bên nhau với người bạn trai thật dễ thương vào rạp chiếu bóng...!

Ngọc Hạnh cho xe vào bãi đậu. Nàng đã nhìn thấy Tâm đang bước đến cạnh xe. Ngọc Hạnh vội mở cửa xe mỉm cười, lên tiếng :

- Anh đến chờ em có lâu không ?

Tâm suýt xoa :

- Anh cũng vừa đến, là em đến ngay. Hôm nay em ăn mặc trang điểm thật tuyệt, nhìn em càng trẻ càng duyên dáng, khiến anh ngất em không biết chán để anh được hãnh diện đi bên cạnh em tối nay và....đi mãi bên em suốt cuộc đời của anh...

Ngọc Hạnh lườm người yêu, cười chúm chím :

- Hôm nay và cũng là lần đầu tiên em đặc biệt dành cho anh. Nhưng mà này... anh Tâm, anh đừng nịnh đầm nhé, em ghét lắm. Lúc nào cũng phải trung thành và thật tình với con tim của mình, anh có biết như thế không ?

Tâm bông đùa :

- Vâng ! em nói đúng ý anh. Anh đã phát tâm trung thành và thật tình với con tim mình trong ba năm rồi, em cũng đã biết, và giờ đây

anh đang đạt thành chánh quả ,

Ngọc Hạnh cười khôi hài :

- Dữ dội như thế à ! có thật vậy không ? Chưa chắc đâu nhé ! Còn phải xét lại từ A đến Z đã...gì thì gì, cần đến thời gian nữa mới có thể giải đáp....

Vẫn nụ cười sung mãn, Tâm khẳng định :

- Sao lại không chắc mà còn chờ thời gian xét lại ! Này nhé ! Tâm đổi giọng ngâm khe khẽ Nhắm mắt lại, nghe tiếng lòng thổn thức. Ôi ! anh ơi, em đã trót yêu rồi..! Đấy ! em thấy chưa ? Bản án đã được quan Tòa đăng đường công bố trên giấy trắng mực đen, giờ thì phạm nhân có trách nhiệm phải thi hành bản án. Nếu phạm nhân cưỡng chế, hình phạt này sẽ gia tăng. Càng gia tăng hình phạt, phạm nhân càng cảm thấy hạnh phúc trong niềm vui chấp nhận để được thi hành với niềm hãnh diện tự hào đấy em. Chắc chắn như đinh đóng vào cột. Chắc lắm ! Gỡ không ra. Em biết không ? Không có vấn đề hồi tố để phải xét lại.

Ngọc Hạnh im lặng, nghe lòng nôn nao niềm vui rạo rực. Nàng thở thở :

- Anh tấn công...em tới tấp không một kẻ hở. Anh ghê gớm lắm ! anh có biết không ? Anh trấn áp em để không còn ngõ ngách phản ứng. Cuối cùng chẳng còn biết phải nói gì với anh, em chỉ còn biết nói... em đã yêu anh, chịu chưa ông tướng ?

Tâm phấn khởi đón nhận lời nói ngọt ngào của người yêu, choàng tay qua lưng nàng dìu đi từng bước từ parking lot về hướng Park Theatres. Tâm tiếp tục chiêm chọc vui đùa :

- Anh chỉ cần ở em nói với anh ba tiếng em yêu anh mà hơn ba năm

rồi anh đang chờ đợi để nghe em nói, thế đó em, không gì hơn và giá trị hơn nữa, em hiểu như thế, biết không ? Anh cũng muốn nói thêm em nghe, để thi hành bản án một cách nghiêm túc và có hiệu quả tức thời, phạm nhân phải từng bước chu toàn trách nhiệm mà quan Tòa đã phán : Hốt gọn hồn em vào gối mộng. Cho hồn man dại giữa vòng tay . để rồi phạm nhân cho dù có xỉu , cho dù có “ ngất đi trong men say, cũng không ân hận..!

Ngọc Hạnh quay nhìn Tâm trần trối không chớp mắt, khuôn mặt ửng hồng đại khờ hương yêu ...nói bông đùa không kém :

- Ghê thế nhỉ !? Ghét anh quá à, anh biết không ? Mà ai cho phép anh vậy ? Trong một chừng mực nào đó thôi. Nhưng mà... anh Tâm à, em nói anh nghe nhé, nếu thực tế đã phải xảy đến như thế, phạm nhân rất có thể sẽ phải gục ngã chết giắc, chết không kịp trối, sung sướng mà chết, hạnh phúc mà chết, chứ không xỉu, cũng không ngất như anh nói đâu. Chịu nổi không ? Không chịu nổi, thì tự thú nhận ngay, may ra quan Tòa châm chước, giảm bớt hình phạt, chỉ như thế đó anh.

Cả hai cùng cười thú vị trong sự bông đùa rất ư là yêu thương tình tứ, và đang ngất ngây trong men yêu đương ngào ngạt tràn ngập trong lòng.

Tối thứ bảy, trùng vào ngày lễ lớn, nhiều người đến xem phim đứng chật cả mặt tiền rạp hát chờ mua vé, chọn phim. Tâm dìu người yêu len lỏi qua đám đông để tiến gần đến chỗ ô cửa bán vé. Trời hôm nay lạnh buốt với những cơn gió bắc se da. Ngọc Hạnh nép sát vào người Tâm tim hơi ấm. Nàng nói nhỏ với Tâm :

- Anh à, ngày mai thằng con trai của em nó bảo sẽ chở em đến nhà

bạn gái của nó có chút việc cần.

- Việc gì, có hệ trọng lắm không ?

- Con em bảo là để biết mặt và làm quen gia đình bên đó.

Tâm nheo mắt cười giòn giã :

- Hà ! em lại sắp có thêm xui gia nữa rồi. Em đã biết gì về tông ti nhà họ chưa ?

Ngọc Hạnh thở dài :

- Em chưa biết gì cả, chỉ nghe Duy Thắng nói với em như vậy ngày hôm qua. Không biết nó đã yêu con nhỏ nào mà nó dấu kín không cho em biết thêm điều gì cả. Con cái ở xứ này đều là như thế.

Tâm phụ họa :

- Con cái bây giờ khác ngày xưa ở Việt Nam. Cha mẹ chỉ còn có trách nhiệm là lo làm tròn bổn phận theo ý kiến chúng nó. Vì ý kiến chúng nó bây giờ là quan trọng để quyết định mọi công việc. Chứ không như ngày xưa cha mẹ đặt đâu, con ngồi đó, con cái nghe lời cha mẹ làm theo ý kiến mình sắp đặt.

Ngọc Hạnh đồng tình :

- Tự do hôn nhân mà anh. Hễ thích thì yêu nhau không phải ràng buộc, gò bó trong khuôn phép nào, và như thế sau này có chuyện gì không ổn chúng nó không trách cứ cha mẹ phải không anh ?

Tâm mỉm cười phân trần dẫn chứng :

- Nếu trách con cái thì ai trách chúng mình đây ? Chúng ta bây giờ cũng chẳng khác nào... thích nhau, yêu nhau, được sống bên nhau thì thử hỏi ai trách ai ?

Ngọc Hạnh phụng phịu :

- Được nước là anh cứ...tấn công em tới tấp đó nhen. Ghét anh lắm. Anh nghe em hỏi nè, ngày mai anh có thể cùng đi với em đến nhà

bạn gái của con trai mình được không ? Em cần có anh đi cùng em cho vui.

Nét mặt Tâm rạng rỡ :

- Anh sẵn sàng đi với em...vợ chồng mình sẽ gặp mặt anh xui, chị xui bên kia tha hồ nói chuyện...chắc là vui lắm, cũng vì...anh chưa một lần làm xui với ai. Anh cũng muốn tập tành chuyện xui gia... mai mốt còn lo cho con gái mình nữa.

Chợt nhớ ra điều gì, Tâm vội nói tiếp :

- Nhưng có thể... có thể không đi được vì...vì Thiềm My con gái của anh nó bảo là ngày mai nhà có khách quý. Anh thấy con nhỏ tự động làm đẹp nhà cửa suốt ngày hôm qua, cắm bông cắm hoa tùm lum, mua sắm nhiều thức ăn, nước uống...Anh có hỏi thêm con anh bảo có khách quý, ngày mai ba nhất định phải có mặt để con giới thiệu. Anh nghĩ con nó nói bông đùa, nhưng có lẽ nó đang cai tổ chức một party nhỏ mời mấy cô mấy cậu bác sĩ tân khoa mới ra trường, còn có thể có cả người lớn đến ăn mừng vui nhộn sau bao nhiêu năm công lao đèn sách. Em không bận, anh mời em và cháu Duy Thắng đến chung vui với gia đình anh.

Hạnh xoay chuyển vấn đề :

- Anh Tâm đã dòm ngó cho Thiềm My nơi nào chưa nhỉ ?
- Con mới ra trường, đang thực tập ở các bệnh viện. Anh chưa có dự tính gì. Có lẽ cũng phải do Thiềm My định đoạt theo một cử của Duy Thắng, con em. Thời đại này, sống ở xứ sở văn minh, những quyết định của cha mẹ là thừa thãi và khó chấp nhận. Hay là...anh đề nghị với em...chúng ta cùng làm xui với nhau, xét ra cũng "môn đăng hộ đối". Bên kỹ sư, bên bác sĩ, cha mẹ đôi bên đều là công nhân, đồng dạng đồng cảnh với nhau, cùng màu da tiếng nói...biết ăn mắm ruốc,

cá kho tộ đâu đến nỗi gì, em chịu chứ ?

Ngọc Hạnh bật cười khan, trố mắt nhìn trừng trừng Tâm, tỏ dấu phản đối :

- Anh nói cái kiểu chi chi mà kỳ cục vậy hỉ ? Nghe dị ồm chẳng được tí nào. Làm xui với anh, nghe nghịch nhĩ ? Làm xui với anh...thì anh không được quyền yêu em nữa đâu, chịu như thế, thì em chấp nhận liền, anh phải gọi em bằng chị... chị xui, anh dám không ?

Tâm giật mình :

- Ủ ờ nhĩ ! à mà... không được ! không được ! nhưng mà...anh cũng cảm thấy có thể được...cả hai. Có ai bắt tội bắt vạ gì đâu. Luật pháp chẳng ngăn cấm, vì là tự do hôn nhân như anh và em vừa có ý kiến.

Ngọc Hạnh cười xòa, mắng yêu :

- Anh thật vô cùng tham lam thấy rõ..! Vừa yêu em, lại vừa đòi làm xui với em. anh hốt gọn hết. Em hỏi anh, thế thì con cái của chúng nó sẽ gọi anh và em bằng gì...có lẽ gọi...vừa bà Nội, vừa ông Ngoại, còn ông Nội và bà Ngoại biến đâu mất tiêu chẳng thấy. Sao tréo cẳng ngỗng thế. Em nhất định không chịu đâu. Anh hư thật đấy. Hư lắm. Ghét anh quá à !

Tâm bông đùa giải thích :

- Mình phải cỗi trối tình cảm chứ em. Này nhé, ban ngày anh sẽ gọi em là chị xui ơ...chị xui hời... còn ban đêm thì... anh gọi em là ...mình ơ... mình hời ! Anh thấy không có gì khó khăn, trở ngại. Cứ đúng phép tắc mà làm. Còn chuyện con cái chúng nó gọi Ông, gọi Bà gì đó mình tính sau. Chẳng mất mát gì đâu. Anh thấy cũng được lắm, đâu có gì trở ngại, em thử nghĩ xem.

Ngọc Hạnh hứ một tiếng, lườm Tâm thật đáng ghét và kéo tay chàng tiến đến ô cửa bán vé để lấy vé :

- Anh thật ba phải,..chịu không nổi. Em không muốn bàn đến chuyện đó nữa. Anh khéo tấn công lại vừa cố thuyết phục em. Giỏi lắm !

Sau khi chọn phim và lấy vé, hai người sánh đôi đi dọc theo hành lang tìm phòng chiếu xuất phim ghi trong vé. Giây phút này, Ngọc Hạnh thực sự cảm giác nguồn hạnh phúc tràn trề tươi mát đang thấm dần trong cơ thể mà qua bao nhiêu năm rồi đã ngủ yên tận sâu thẳm cõi lòng.

Ngọc Hạnh đang thực sự yêu Tâm cuồng nhiệt, yêu say đắm, yêu si mê quay quắt nóng bỏng, yêu như chưa từng bao giờ biết yêu, được yêu, mà bề ngoài cứ vẫn dè dặt kín đáo. Sự bông đùa của Tâm vừa rồi đòi làm xui, nếu chuyện thực sự xảy ra, thì cũng khó có thể quyết định. Ông bà ta đã bảo *-Xui gia chớ có tèm hem. Xui gia như thể anh em một nhà* . Dù sao chẳng nữa, Ngọc Hạnh không thể để mất Tâm nếu phải đánh đổi một điều gì đó bất khả kháng cũng không thể được. Nghĩ là nghĩ, nàng hy vọng chuyện chẳng bao giờ xảy ra như thế để chẳng biết tính sao.

Trong tối nay, niềm vui đã lớn lên, bùng phát phủ kín suốt xuất phim giữa hai người như một chuyển đổi nguồn hạnh phúc tươi tắn và rất an bình cuối đời của người đàn bà đã miệt mài chu toàn trách nhiệm làm mẹ trong hoàn cảnh tự lập mà Ngọc Hạnh đã nắm bắt được trong tầm tay bằng nghị lực và sự nhẫn nại của mình. Nàng chấp nhận như một định mệnh phó thác theo suy nghĩ và ước muốn...

Buổi sáng thật êm ả, vắng ngắt. Bên ngoài nhiệt độ dưới không độ, lạnh cóng. Ngọc Hạnh đã thức giấc từ lâu nhưng vẫn còn quần người thật chặt trong chăn ấm chưa muốn bước ra khỏi giường. Hằng ngày trong cuộc sống bẽ bộn Ngọc Hạnh luôn có sự sắp xếp công việc đâu vào đó, để tạo sự thoải mái tinh thần và nhịp nhàng trong từng công việc. nếp sống độc thân đã bao năm qua tạo cho nàng thói quen những suy tính và quyết định đơn phương mọi vấn đề vào mỗi buổi sáng khi nàng vừa thức giấc còn đang trong chăn ấm nệm êm. Sáng hôm nay trong im vắng phòng ngủ xinh xắn, ngoài những suy nghĩ thường lệ công việc hằng ngày, tâm hồn nàng xôn xao bởi những giây phút ở bên nhau với Tâm đêm hôm qua thật kỳ diệu, hạnh phúc. Cái hạnh phúc cuối đời của con người thật chững chạc, đậm đà hương vị yêu đương khi nàng chấp nhận nụ hôn đầu của Tâm trước khi chia tay ra về khiến cho Ngọc Hạnh tê dại toàn thân trong vòng tay cuồng nhiệt của người yêu. Nguồn khoái cảm tuyệt vời đã có lại được sau bao nhiêu năm phải sống trong cô đơn góa bụa. Chính đó là điều kỳ diệu nhất trên đời khi mình đã tìm được người mình yêu, và cũng thật thú vị trong tình yêu khi cả hai cùng gật đầu chấp nhận. Hương vị tình yêu đang bùng phát ngùn ngụt sôi sục trong tim. Nó đã được chọn lựa để nâng niu, gìn giữ và trân quý. Ngọc Hạnh khe khẽ gọi thầm tên người yêu. Anh Tâm ơi ! em yêu anh, em đang nghĩ về anh, anh có biết không, anh của em ? Có tiếng gõ cửa nhẹ bên ngoài, tiếng Duy Thắng hỏi vọng vào :

- Mẹ ơi, mẹ đã dậy chưa ?

Nghe tiếng con trai gọi, Ngọc Hạnh còn đang chơi vơi trong cảm giác hạnh phúc êm dịu, nàng trả lời với con :

- Mẹ vừa thức giấc, con chờ mẹ chút xíu nhé !

Ngọc Hạnh lẩm bẩm. Ấy chết, hôm nay phải lo công việc cho con lại quên khuấy đi mất. Sao mình hư quá ! Nàng mỉm cười, lại làm xui một lần nữa, nhưng không làm xui với anh Tâm của mình đâu nhé. Vậy là mình đã già rồi còn gì, đang trong cái tuổi có xui gia. Nhớ lại hai cuộc hôn nhân trước của Ngọc Thu, Ngọc Trang nàng đã có hai gia đình xui gia đều ở các tiểu bang xa. Họ đều có đủ vợ đủ chồng không phải góa bụa, cô cút như mình. Nghĩ đến mình lẩm lúc cũng tủi thân. Cưới hỏi xong rồi, hai bên xui gia ít khi gặp mặt thăm viếng chuyện trò như người xưa đã nói Bà con ngày càng xa, xui gia ngày càng gần . Thỉnh thoảng chỉ gặp nhau thăm hỏi sức khỏe trên điện thoại.

Ngọc Hạnh thầm ước ao phải chi anh Tâm của mình hôm nay không bận thì có thể mời anh ấy cùng đi cho có đủ vợ, đủ chồng với người ta. Biết đâu xui gia này lại cũng đủ cặp không như mình. Suy nghĩ rồi đâm ra e thẹn sợ sùng đến đỏ mặt làm sao ấy ! không biết mình có nên làm như vậy không ? con cái sẽ suy nghĩ thế nào về sự khác thường của mẹ, chiều theo ý mẹ hoặc phản đối. Ngọc Hạnh lại đang lo lo suy tính công việc. Con nàng chỉ nói ý định này trong sáng hôm qua, rồi nó biến mất tiêu, chẳng kịp hỏi han gì thêm. Thường thì bên nhà trai qua nhà gái làm quen tìm hiểu ít ra phải có chút lễ vật quà cáp theo tục lệ ông bà xưa truyền lại, chứ đi tay không như thế này coi sao được. Nàng vụt bung vội xuống giường bước ra khỏi phòng.

Ngọc Hạnh nhìn thấy con đã quần áo chỉnh tề, đang ngồi uống cà phê xem tivi chờ đợi tại phòng khách thật thản nhiên. Nhìn đồng hồ đã 9 giờ. Nàng ngồi xuống ghé đối diện với con :

- Duy Thắng, mẹ hỏi con. Nhà bạn gái của con gần hay xa ? Sao

con không cho mẹ biết trước công việc vài ngày để mẹ lo liệu.

- Thừa mẹ, nhà gần đây thôi mẹ ạ. Con đã đến vài lần rồi. Con nhận thấy chẳng có gì để mẹ phải bận tâm như mẹ nghĩ. Mình đến để nói chuyện, làm quen và biết nhau giữa hai gia đình mà mẹ.

Nghe con nói, Ngọc Hạnh mỉm cười về cái ý định của thằng con muốn ba bó vào một hủ đơn giản như nó suy nghĩ. Nàng hỏi :

- Vậy con quen với bạn gái con bao lâu rồi ?
- Thừa mẹ, đã hơn một năm rồi mẹ ạ.
- Nó làm nghề gì, và ở đâu vậy con ?
- Bạn con vừa tốt nghiệp ra bác sĩ đang còn trong thời gian thực tập.
- Nó tên gì vậy con ?
- Mini My Lee.
- Nó còn đủ cha đủ mẹ không con ?
- Thừa mẹ không. Chỉ còn cha.

Vừa nghe con nói, Ngọc Hạnh thoáng chút ngạc nhiên và thắc mắc. Sao gần giống gia cảnh của anh Tâm. Không lẽ...hừ ! Cũng có thể một vài sự trùng hợp. Ngọc Hạnh vội hỏi con :

- Vậy cha của bạn gái con làm gì, ở đâu, con biết không ?
- Thừa mẹ, con chưa được rõ. Con chưa bao giờ hỏi Mini My Lee và con cũng chưa biết mặt ông ấy.

Ngọc Hạnh lại hỏi :

- Bạn gái con đã đến nhà mình lần nào chưa con ?
- Dạ, đôi lần mẹ ạ, những lúc mẹ đi vắng.

Ngọc Hạnh nhìn Duy Thắng lòng cảm thấy thương con vô hạn. Tội nghiệp cho con, lớn rồi mà tính tình còn rất ngây thơ. Một ai đó đã nói, con trai ở với mẹ vẫn là con trai. Nhưng con trai ở với cha sẽ là người đàn ông đúng nghĩa. Duy Thắng lớn lên với vóc dáng, tâm tính đều giống hệt Nghĩa, người bạn đời yêu dấu ngày xưa đã mang đến cho nàng trọn vẹn hạnh phúc trong cuộc sống hôn nhân. Giờ đây anh không còn nữa, con cái của anh đã lớn khôn, nên người và đang yên bề gia thất. Anh phù hộ các con chúng mình, anh Nghĩa ơi. Ngọc Hạnh xúc động nhìn con trai qua hình ảnh thân thương của người chồng ngày trước, nàng bước đến cạnh gần con âu yếm hỏi :

- Con đang thực sự yêu thương Mini My Lee và dự định làm lễ cưới, hãy cho mẹ biết rõ ý định nhé.

Duy Thắng gật đầu :

- Thừa mẹ, đúng vậy ạ. Chúng con đã cùng dự định mọi việc đâu vào đó, chỉ còn chờ thời gian cùng sự chấp thuận của hai bên gia đình.

Ngọc Hạnh đặt hai tay lên vai con thoa nhẹ âu yếm. Nàng nói với con :

- Nếu con thấy hợp thì tiến đến hôn nhân theo ý chúng con muốn. Mẹ sẽ có trách nhiệm lo công việc cho con. Mẹ không có gì phản đối hai con yêu nhau. Con lập gia đình rồi sau này mẹ sẽ có cháu nội ẵm bồng. Nội ngoại mẹ có đầy đủ, mẹ đâu còn ước ao gì hơn nữa. Mẹ vui mừng các con. Đó là niềm vui và sự ước mơ cuối đời của mẹ.

Duy Thắng ôm chầm hai bàn tay mẹ kéo áp sát vào ngực mình :

- Con cảm ơn mẹ. Mẹ là người mẹ vô cùng tuyệt vời của ba chị em con. Ba con đã không còn nữa, chỉ còn mình mẹ và mẹ đã từng bước phấn đấu nuôi dưỡng chúng con. Nếu ba con còn sống, chắc

chấn ba con còn vui hơn nữa, phải không mẹ ?

Ngọc Hạnh càng xúc động trước những lời tỏ bày dịu dàng biết ơn của con. Nàng nhìn con say sưa với ý nghĩ bất chợt muốn nói thật cho con biết rằng con cũng đang có người cha kế cũng thật tuyệt vời như cha ruột của con ngày trước. Người cha ấy của các con hôm nay mẹ đã chọn lựa, mẹ đã quyết định theo tự do ý muốn. Ngọc Hạnh suy tính, đắn đo muốn nói cho con biết điều này nhưng lại e ngại, không biết con có phản đối việc làm của mình hay không ? Nàng bảo con :

- Con chờ mẹ chút nhé. Mẹ sửa soạn rồi chúng ta cùng đi.

Ngọc Hạnh bước vội vào phòng tắm, rồi trang điểm. Hôm nay, nàng chọn chiếc áo dài màu tím sẫm hoa cà có đính kim tuyến óng ánh để đến với xui gia mới. Sau khi trang điểm, nàng nhìn vào gương trong chiếc áo dài bó sát nổi bật làn da trắng mịn tươi mát với những đường nét khêu gợi lộ hắt lên. Khuôn mặt vẫn còn đầy đặn, căng thẳng, mịn màng, tươi trẻ. Mái tóc đen mượt bóng bênh đổ tràn qua đôi bờ vai thon nhỏ. Ngọc Hạnh sung sướng tự hào trước nhan sắc vẫn còn duyên dáng khả ái của mình khi tuổi đời ngày lên cao. Nàng tự mãn nhủ thầm không ngờ mình vẫn còn trẻ đẹp, vẫn còn hấp dẫn trong chiếc áo dài truyền thống quê hương muôn thuở này. Thì ra, Ngọc Hạnh không mấy ngạc nhiên mỗi lần bạn bè cùng lứa trầm trồ về nhan sắc của mình và dường như còn có vẻ ganh tỵ. Nàng nghĩ đến Tâm và ước muốn anh được ở ngay bên cạnh mình lúc này để nhìn ngắm, để được yêu và được nuông chiều. Niềm mơ ước trong thương nhớ người bạn trai yêu quý căng đầy từng giây

phút.

Khi bước ra khỏi phòng, Duy Thắng nhìn thấy mẹ, nó sững sờ ngạc nhiên rồi trầm trồ :

- Mẹ, con nhìn mẹ hôm nay...mẹ là...một giai nhân ! Con nghĩ rằng ba con bất hạnh thật đó. Nhưng mà mẹ à...Duy Thắng ngập ngừng bỏ lửng câu nói.

Ngọc Hạnh chợt thoáng buồn :

- Mẹ cảm ơn con đã nghĩ đến hạnh phúc của ba mẹ. Hình như con còn có gì như muốn nói ?

- Thừa mẹ, không có gì...có điều... Duy Thắng nhìn mẹ mỉm cười...Con nghĩ mẹ có thể làm người ta...điên đảo...cái ông...già...sắp có thể trở thành xui gia với mẹ đó. Con nghĩ cho vui vậy mà. Mẹ tha lỗi cho con.

Nghe con nói, Ngọc Hạnh mắng yêu :

- Tại sao con biết ông ấy điên đảo vì mẹ. Con chưa biết mặt ông ta mà. Mẹ thì chưa bao giờ nghĩ điều gì hết. Mẹ lúc nào cũng giữ lòng với ba con ngày trước.

- Con xin lỗi mẹ. Duy Thắng cười khúc khích. Con thấy mẹ còn trẻ đẹp, duyên dáng con nói đùa và nhất là con cũng có quyền...hy vọng cho mẹ.

Duy Thắng ngừng xe nói :

- Đây là nhà bạn gái của con đấy mẹ.

Hai mẹ con bước xuống xe, vừa lúc một cô gái dáng dấp dịu dàng, mảnh mai, nét đẹp ngây thơ trong trắng, mặc váy ngắn màu đen, tóc cắt chấm vai, da dẻ hồng hào, nét mặt tươi vui từ trong cửa nhà

bước ra, tươi cười gật đầu chào khách

- Hello...! anh Thắng..!Em đang chờ anh đến. How are you ?

Nhìn thấy Ngọc Hạnh, người con gái khựng lại vài giây. Duy Thắng chỉ mẹ mình giới thiệu. Anh giới thiệu em,...mẹ của anh. Thắng nói với mẹ. Thưa mẹ, đây là Mini My Lee bạn gái của con mà con đã thưa chuyện với mẹ vừa rồi.

Mini My Lee cúi đầu, lễ phép :

- Con kính chào bác. Con kính mời bác và anh Thắng vào nhà.

Dứt lời, Mini My Lee bước tới trước mở cửa mời khách đi vào. Tiếng nhạc từ phòng khách vọng ra êm ả, dịu dàng. Ngọc Hạnh kín đáo quan sát người con gái mà tương lai rất có thể sẽ trở thành đứa con dâu yêu quý của gia đình. Trong một thoáng, nàng cảm nhận được rằng Mini My Lee là cô gái có nét đẹp khả ái, lanh lợi, khôn ngoan và trí thức được thể hiện qua phong cách và sắc nét đôn hậu. Đã thế, Mini My Lee là một bác sĩ vừa mới ra trường. Một bác sĩ phải cần có lòng vị tha và bác ái, luôn yêu quý quan tâm bệnh nhân. Sơ khởi, Ngọc Hạnh cảm thấy có phần vừa ý cho sự lựa chọn của con trai mình.

- Thưa bác, kính mời bác ngồi nghỉ. Mini My Lee nhỏ nhẹ ngỏ lời mời khách, và đưa tay chỉ ghế mời Ngọc Hạnh ngồi. Con kính mời bác dùng trà nóng con vừa pha. Con cũng xin phép bác con lên lầu mời ba con xuống tiếp chuyện với bác. Xin bác vui lòng...chờ chút.

Ngọc Hạnh đáp lời mời của Mini My Lee trong ánh mắt và nụ cười vui tươi đầy thiện cảm :

- Bác cảm ơn Mini My Lee nhé. Cháu cứ để bác tự nhiên.

Mini My Lee bước vội lên cầu thang. Ngọc Hạnh vẫn tiếp tục kín

đáo quan sát nàng dâu tương lai Mini My Lee qua từng cử chỉ, dáng đi, lời nói. Phòng kế bên đang có sự hiện diện một số cô cậu cùng lứa tuổi với Mini My Lee, có lẽ là bạn bè của hai đứa nó. Duy Thắng cũng đang nhập bọn với chúng.

Phòng khách bày biện trang nhã, gọn gàng, xinh xắn. Bông hoa tươi thắm tăng thêm nét đẹp thanh nhã và sự ấm cúng của gian phòng. Nhìn chung, cảnh nhà sạch sẽ, ngăn nắp, và lịch sự từ trong ra ngoài. Không có vật gì thừa thãi trông chướng mắt và lố bịch. Ngọc Hạnh cảm thấy ưng ý và dễ dàng thích nghi vào cuộc sống của gia đình này qua hình thức bề ngoài. Nhà cửa sạch sẽ đẹp mắt như thế này phải có bàn tay khéo léo của người đàn bà. Nhưng con trai nàng bảo là Mini My Lee mồ côi mẹ. Nếu thế thì nàng dâu tương lai cũng khá đảm đang công việc nhà cửa, hoặc là người chủ nhà đã có vợ kế. Ý nghĩ khôi hài chợt hiện khiến Ngọc Hạnh bật cười cho cái lảm cẩm không đâu vào đâu của mình.

Gần năm phút vẫn chưa thấy chủ nhà xuống chào hỏi tiếp khách. Ngọc Hạnh cảm thấy hơi khó chịu. Duy Thắng trò chuyện vui với bạn bè dăm ba câu, rồi quay ra lại phòng khách đứng chờ bên cạnh mẹ. Duy Thắng hỏi nhỏ mẹ :

- Thừa mẹ, mẹ thấy Mini My Lee của con thế nào ?
- Bạn gái của con dễ thương, mẹ ưng ý đấy.
- Con cảm ơn mẹ. Này...mẹ à, bạn bè chúng con thì gọi là Mini My Lee nhưng trong gia đình thì gọi nàng là Thiềm My đó mẹ. Mẹ cứ gọi là Thiềm My cho thân mật mẹ ạ.

Nghe con nói, Ngọc Hạnh ngơ ngác, đột nhiên cảm thấy bối rối,

không lẽ....sao lại là Thiềm My nhỉ. Hay là...Chợt có tiếng chân người từ cầu thang bước nhanh xuống, hai mẹ con bỏ lửng câu chuyện.

Ngọc Hạnh còn đang trong nỗi hoài nghi về cái tên Thiềm My, nhưng nàng cũng vội đứng dậy kéo vạt áo thắt thóm, đưa tay vén gọn mái tóc bồng bênh ra phía sau, thì vừa lúc Ngọc Hạnh thấy Tâm đứng sững sờ ở cuối chân cầu thang nhìn nàng trân trối, bên cạnh là Mini My Lee...là Thiềm My, trong lúc Ngọc Hạnh cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn Tâm trong ngõ ngàng luống cuống. Cuộc gặp gỡ không sắp xếp, không dự định trước, lạc hướng, mất điểm tựa đang như chao đảo trước bối cảnh bất bình thường giữa hai người.

Tuy nhiên, chỉ thoáng vài giây cả Tâm lẫn Ngọc Hạnh như nhận ra được sự ngẫu nhiên cuộc gặp mặt hôm nay có thể phải chấp nhận trở thành chuyện đã rồi không thể nào từ chối mà đêm hôm qua hai người đã nói đùa bên nhau ở rạp chiếu phim. Giờ đây chỉ sau vài giây ngõ ngàng khó xử này, đành chấp nhận, và còn lại là niềm vui, những lý thú bất ngờ đang nồn nao trong lòng mỗi người.

Tâm cười rạng rỡ bước vội đến cạnh Ngọc Hạnh :

- Em, không hứa mà gặp, dù có từ chối thế nào cũng không được. Anh đâu ngờ hôm nay em đưa con em, cháu Duy Thắng đến nhà anh xin cầu hôn với con gái anh là Thiềm My. Thật vinh dự cho hai gia đình chúng ta. Chuyện như thế, mình chỉ còn phải đồng tình với các con, chứ biết tính sao ?

Ngọc Hạnh vẫn còn ngượng, nàng cúi mặt, hai tay bấu vào vạt áo, e thẹn :

- Em...cũng thế, chẳng biết nói sao. Thôi thì ...như anh nói. Em đâu có ngờ con cái chúng ta...đã quen biết nhau như thế này.

Hai người nhìn nhau trong nụ cười đồng tình, cùng cố giữ bình tĩnh

trước đám trẻ để giải quyết công việc cho con, trong lúc Thiềm My và Duy Thắng thì đang ngơ ngác trước sự thân mật của hai thân sinh mà trước đây chúng ngỡ rằng đang còn xa lạ. Thiềm My vội hỏi :

- Thưa ba, ba và bác đã quen nhau từ trước rồi sao ? Chúng con đâu hề hay biết.

Nghe con gái hỏi, Tâm chưa vội trả lời. Chàng chỉ ghé mời Ngọc Hạnh ngồi rồi cùng ngồi xuống ghế đối diện. Tâm bảo Duy Thắng, Thiềm My cùng ngồi xuống ghế kế bên. Tâm giải thích :

- Ba và mẹ của Duy Thắng đang cùng làm việc chung tại công ty, vì thế mới quen thân nhau. Thực ra, thì cả hai người không ngờ hai con yêu nhau và dự tính chuyện hôn nhân. Sáng hôm nay ba mới được nghe Thiềm My tỏ bày ý định ba cứ ngỡ rằng ba sẽ được làm xui với một gia đình nào đó. Nào ngờ đâu...lại là hai gia đình mình. Ba và mẹ Duy Thắng vẫn hiểu vấn đề hôn nhân của các con do tự các con lựa chọn, cha mẹ chỉ có trách nhiệm lo tròn mọi việc cho các con.

Ngọc Hạnh tiếp lời :

- Cháu Thiềm My cũng như Duy Thắng không chịu nói trước để gia đình hai bên biết và có sự chuẩn bị, cũng vì thế mới có cuộc gặp gỡ khá lý thú này..! Tất cả đều là bất ngờ.

Duy Thắng vui mừng :

- Thưa mẹ, thưa bác, chúng con được may mắn khi mẹ và bác là chỗ thân tình quen nhau, nên chúng con nghĩ rằng hôn nhân của chúng con không còn gì lo lắng cũng như chẳng có gì để mẹ và bác phải bận lòng.

Tâm nheo mắt nhìn Ngọc Hạnh như thăm cùng ý nghĩ, Tâm nói :

- Đúng vậy đó em ! Con nó nói đúng. Chúng ta không còn gì phải đắn đo nữa. Đã là một nhà rồi, hãy chấp nhận cuộc hôn nhân

này cho hai trẻ. Như thế, kể từ hôm nay anh và em đã là...xui gia với nhau rồi đấy.

Ánh mắt Ngọc Hạnh chớp chớp, liếc xéo Tâm trong ý nghĩ muốn nói với người yêu rằng anh lợi dụng vào tình yêu của hai con để anh áp đảo mà thắng cuộc với em. Anh quá tham lam, ghét anh ghê gớm rồi đó, vừa yêu, lại vừa làm xui với người ta. Anh "hốt gọn" hết không để em còn lối thoát, anh ghê lắm đấy anh Tâm. Anh cứ bảo phải "cối trối" những ràng buộc khắt khe gì đó nên giảm bớt đi để được tự do yêu, tự do hôn nhân mà không phải va chạm phiền phức đến đạo đức, luân lý. Vì các con, em phải chấp nhận cùng quan điểm với anh, chứ đừng tưởng.

Nghĩ được rồi để tự bằng lòng cho mình, Ngọc Hạnh tươi cười chúc mừng :

- Mẹ và ba các con hoàn toàn đồng ý hôn nhân hai con. Ba và mẹ chúc mừng hai con hạnh phúc trọn vẹn bên nhau suốt đời. Còn tiệc cưới, để ba và mẹ lo với các con sau nhé.

Thiêm My thưa :

- Chúng con cảm ơn ba và bác. Tiệc cưới chúng con đã dự tính hoàn tất. Xin ba và bác yên tâm.

Tâm khuyên bảo :

- Từ nay con gái yêu của ba, Thiêm My hãy gọi mẹ của Duy Thắng là mẹ, và Thắng gọi bác là ba cho đúng lễ nghi khuôn phép trong gia đình. Chúng ta đã là một nhà.

Tâm nhìn Ngọc Hạnh cười dí dỏm :

- Tôi vừa khuyên con như thế có đúng vậy không hả... chị xui..! Chị xui hãy cho phép các con được xưng hô như thế nhé !

Ngọc Hạnh hóm hỉnh trả đũa không kém :

-Dạ ...thưa ... anh xui ...đúng đấy ạ ! Tôi đã chấp nhận như điều mà...anh xui vừa nói thật chí lý. Vậy thì...anh xui còn điều gì chỉ bảo thêm cho hai con, anh xui cứ nói.

Hai người cùng cười trong gương ngùng đắc ý. Thiềm My và Duy Thắng nhìn thấy hai thân sinh nói chuyện vừa vui vừa pha trò, hai anh chị cũng đăm đuối liếc tình nhau say đắm.

Vài giây im lặng, Tâm bình tĩnh nhìn hai con chậm rãi nói :

- Thiềm My, Duy Thắng, chuyện của hai con như thế xem như đã tạm ổn. Hai gia đình chúng ta thật hạnh phúc khi có được dâu hiền, rể quý. Ba mẹ mong ước hai con sống bên nhau hạnh phúc trọn đời. Nhân dịp này, ba muốn nói với hai con một vấn đề, ba nghĩ có nên nói hay không ?

Cả Thiềm My và Duy Thắng cùng nói :

- Thưa ba, chúng con sẵn sàng nghe dù là chuyện gì.
- Nhưng ba nói rồi, hai con chớ buồn ba mẹ nhé.

Duy Thắng lễ phép thưa :

- Chúng con không dám nghĩ thế. Thưa ba, nếu có gì chúng con hỗ trợ hết mình.

Tâm quay nhìn người yêu như dọ ý. Ngọc Hạnh vẫn hồn nhiên, khề gật đầu như biểu đồng tình. Tâm nói :

- Ba và mẹ đã chính thức chấp nhận là xui gia với nhau như các con đã biết và luôn mong ước hai con hạnh phúc bên nhau. Còn phần ba mẹ thì trước đây khi cùng làm chung công việc tại sở làm, từ quen thân để rồi hai người đã yêu nhau đến nay và đang có dự tính sống chung bên nhau, nương tựa nhau trong tuổi già. Các con có lẽ cũng đã hiểu, con người càng về già càng thật cô đơn. Nỗi cô đơn ấy có thể là một trong những nguyên nhân buồn chán trong tuổi già, còn có

thể giảm thọ.. Điều mà ba mẹ muốn nói với hai con là như thế. Vậy thì hai con có vui vẻ và đồng ý ba mẹ được bước thêm bước nữa cùng bầu bạn bên nhau vui sống trong những ngày tháng cuối đời ? Tâm dứt lời, cả Duy Thắng, Thiềm My và các bạn trẻ ở phòng kế bên cũng đã đến tham dự từ đầu cùng đồng loạt vỗ tay hoan hô chúc mừng trong sự đồng tình tuyệt đối.

Thiềm My dịu dàng bọc bạch nỗi lòng trong niềm vui :

- Thừa ba mẹ, con xin bày tỏ lòng chân thành của con. Phần con, con hết sức hãnh diện có được người mẹ thật tuyệt vời như mẹ. Anh Duy Thắng đã có những lần nói với con về người mẹ tuyệt vời của anh. Con ngưỡng mộ và hết lòng cảm ơn mẹ. Được có mẹ, mẹ sẽ an ủi chăm lo cho ba mọi thứ, nên chúng con rất yên tâm về ba. Đối với ba, con xin chúc mừng và chia vui với ba thật diễm phúc có được người bạn đời khả ái. Con nói được điều này là do anh Thắng của con trước đây đôi khi anh ấy có nói với con về người mẹ khả kính của anh ấy khiến con đã có một suy nghĩ thật sâu sắc về mẹ, và đồng thời do sự cảm nhận của con khi con vừa gặp mẹ trong buổi sáng hôm nay. Con xin chúc mừng ba mẹ hạnh phúc mãi đến ngày cuối cùng.

Còn Duy Thắng thì hân hoan đề nghị :

- Thừa ba mẹ, chúng con mong muốn tổ chức đám cưới của hai chúng con xong, sau đó là đám cưới của ba mẹ. Công việc tổ chức chúng con sẽ lo liệu toàn bộ, ba mẹ chẳng bận tâm. Chúng con chỉ xin ba mẹ chấp nhận như thế để chúng con vui mừng. Đối với chuyện của ba mẹ hôm nay chúng con rất tán thành vì theo như chúng con nghĩ đó chính là nguồn vui và nỗi ước mơ hạnh phúc cuối đời mà ba mẹ cần được quyền hưởng.

Tâm đứng dậy, giọng nói xúc động :

- Bây giờ đến lượt ba mẹ cảm ơn các con đã bày tỏ tấm lòng hiếu thảo cùng sự hiểu biết và đồng một lòng hỗ trợ bằng lời nói, việc làm để cho ba mẹ được tìm thấy hạnh phúc yên ổn bên nhau trong những ngày tháng cuối đời. Vậy thì cuộc vui hôm nay chúng ta hãy bắt đầu...và không bao giờ biết mệt mỏi...Các con và các bạn con hãy tự nhiên trong niềm vui tự biên tự diễn hôm nay nhé !

Tâm quay lại trù mếu nhìn người bạn đời thân thương. Ngọc Hạnh cũng đang nhìn Tâm say đắm và đang thêm khát...vòng tay người yêu. Tâm ngâm khe khẽ vừa đủ nghe hai câu thơ mà ngày nào người yêu đã trao cho mình như một lời tỏ tình chân thật *“Nhắm mắt lại, nghe tiếng lòng thổn thức. Ôi ! anh ơi ! em đã trót yêu rồi ..!”*

Nguyễn Thế Hoàng

Trên nỗi đau

Tôi từ Anh quốc trở về Việt Nam sau mấy năm du học với mảnh bằng Master of Business Administration, nấc thang của đỉnh cao danh vọng. Tôi là con trai độc nhất trong gia đình nên được cha mẹ cưng chiều rất mực. Cha mẹ tôi là những viên chức cao cấp trong xã hội đương thời. Gia đình tôi giàu sang quyền thế nhờ bổng lộc của xã hội ưu đãi. Đời sống gia đình thuộc hàng thượng lưu bề thế ít ai bì. Do đó, đời sống cá nhân tôi thật đầy đủ, thoải mái, điều mà có bao kẻ ước muốn.

Trước đó, tôi cũng đã từng làm việc trong ngành Công thương Ngân hàng Quốc gia một thời gian dài bên cạnh nỗi đau của mỗi tình đầu trước khi cha mẹ cho du học Anh quốc. Giờ trở lại quê nhà trong tay với mảnh bằng MBA, được cha mẹ tôi đỡ đầu từ trên cao, nên chức Tổng giám đốc công ty hàng hải vận chuyển phía Nam đã lọt vào tay tôi. Bạn bè của tôi nhiều, nhưng xem ra chỉ được vài đứa thân, Thịnh, Nhân, Lạc, Thứ, Duyên, vài người khác. Duyên là cô bạn gái rất thân nhau ngày trước từ thời cấp 3 lên đại học. Duyên là

giám đốc công ty tài trợ địa ốc đang kinh doanh nhà đất tại thành phố với một số vốn rất lớn. Khi tôi về nước, Duyên rủ tôi góp vốn thêm vào công ty của nàng để tăng thêm nguồn tài chánh phát triển công ty. Chúng tôi kết thân làm ăn. Công việc kinh doanh xây cất và buôn bán nhà, đất ngày một phát lên nhờ vào tài năng và kinh nghiệm của nàng. Do đó, tôi lại có thêm nhiều lợi nhuận trong công việc hùn hạp. Việc công, việc tư hằng tháng nhập vào tôi có được một một số tiền lớn cho cuộc sống cá nhân và gửi ngân hàng, chưa kể cha mẹ thường hỗ trợ thêm thật quá đầy đủ. Đây chính là nguồn thu nhập hợp tình, hợp lý để tôi có được đời sống có thể nói là vương giả mà không ai có thể suy bì dòm ngó.

Từ lâu rồi, Duyên đối với tôi chỉ là tình bạn thuần khiết. Nàng là phụ nữ có cá tính mạnh mẽ, xông xáo, dám nói dám làm thêm vài ưu điểm đặc biệt ít có ở phụ nữ khác cùng trang lứa. Cuộc sống của Duyên dành tất cả cho kinh doanh sự nghiệp. Duyên giao tiếp thường ngày với nhiều khách hàng và các cơ quan nhà nước trong mục đích làm ra tiền, chưa bao giờ tạo sự thân mật cá biệt về tình cảm với ai.

Hằng ngày tôi sử dụng giờ giấc cho hầu hết công việc ở công ty Hàng hải và công ty tài trợ địa ốc của Duyên. Giờ rảnh, tôi thích tập thể dục, cử tạ, chạy dai sức, ngồi thiền cho tinh thần thư giãn. Tôi thường đi bơi ở Metropol Club, đi đánh golf, chơi tennis trong những chiều rảnh rỗi. Tôi cũng gia nhập vài câu lạc bộ trong chức vụ hội viên danh dự của thành phố. Tôi sống độc lập trong một ngôi biệt thự xinh xắn đầy đủ mọi sở thích và tiện nghi do cha mẹ mua dành riêng

cho tôi giữa thành phố Saigon. Tôi có một đội ngũ người giúp việc trong nhà. Thường thì tôi ít khi ăn cơm nhà, thích ăn tại nhà hàng sau những giờ miệt mài công việc. Những bữa ăn thường kéo dài hàng giờ để tự thưởng thức từng món ăn ngon, nhâm nhi từng ly rượu mạnh đắt tiền và đầu óc thì suy nghĩ bao vấn đề trong xã hội, công việc làm, đến bạn bè người thân và những mảnh tình cảm nhập nhòa chớp nhoáng vừa bắt gặp.

Tôi thích vui chơi với bạn bè nơi này nơi khác những lúc rảnh cho đời bớt cô đơn. Tôi sử dụng chiếc Hummer đắt tiền, sang trọng mà cả nước mới về vài chiếc gọi là thời thượng để làm phương tiện đi lại cho dù tôi vẫn có xe và tài xế riêng của công ty Hàng hải cấp nhưng ít sử dụng đến.

Tôi có cuộc sống cũng nghiêm túc, không đam mê cờ bạc, rượu chè say xỉn, trai gái bỏ bịch kể cả những nhảy nhót đàn đúm ở các vũ trường mặc dù tôi rất sành trong những chốn ăn chơi. Ăn chơi vẫn là lối sống để tìm nguồn vui và lạc thú nhưng không đam mê, không quá đà vẫn biết dừng lại đúng lúc. Điểm nổi bật này cha mẹ tôi rất ưng ý, hãnh diện về tôi. Do đó, tôi ước muốn thứ gì dù khó khăn, cha mẹ vẫn làm vừa lòng cho tôi.

Ngoại hình của tôi cũng không đến nổi tệ. Dạng người cao ráo, vóc dáng lực sĩ, luôn khỏe mạnh tráng kiện, các bắp thịt nở nang, dồi dào sinh lực. Khuôn mặt tôi đầy nam tính, yêu đời, luôn tươi cười và mọi người đối với tôi rất dễ gần gũi, gây cảm tình, lại có được đời sống hào hoa vương giả, giàu tiền lắm bạc. Tôi tự nhủ rằng tôi cũng

là mẫu người thích hợp cho sự lựa chọn nhất là phái nữ. Ấy thế, về mặt tình cảm của tôi luôn không được như ý muốn, và ông Trời chẳng lúc nào chiều ý.

Thời gian theo đại học tôi đã có mối tình đầu rất thơ mộng với Tâm Anh, người con gái miền sông nước Hậu giang có nước da trắng nõn nà, dáng sắc rực rỡ, khả ái đang theo học bên Quản trị kinh doanh. Chúng tôi yêu nhau, hứa hẹn làm lễ cưới khi ra trường. Kể từ lúc yêu nhau, tôi đã sử dụng tiền bạc của gia đình dành cho tôi để giúp đỡ Tâm Anh trong cuộc đời sinh viên của nàng vì gia đình nàng cũng khó khăn. Ngày ấy, Tâm Anh đã cho tôi một tình yêu thật ngọt ngào của tuổi vừa trưởng thành. Tình yêu giữa hai người trong sáng, thánh thiện cũng chỉ vì đồng chấp nhận gìn giữ để dành cho nhau sau ngày cưới. Nhưng hết sức đau vì Tâm Anh đến với tôi thật nhanh và từ giã tôi cũng vội vàng chỉ vì một vài đối xử nào đó mà nàng cho rằng không mấy thích hợp để xa tôi với kết luận đơn giản, tình yêu không mua được bằng vật chất tiền bạc. Có lẽ Tâm Anh vì tự ái hoặc mặc cảm trước tính hào phóng của tôi mà tôi nghiệm thấy rằng đôi lúc mình không kiểm soát được cử chỉ và lời nói của mình. Nỗi đau mất người yêu đã dần vặt ray rút con tim, tôi ngẩn ngơ như kẻ mất hồn suốt năm cuối đại học và tiếp những năm sau đó. Tuy thế, tôi vẫn yêu Tâm Anh, tìm mọi cách giữ được nàng, nhưng cuối cùng đành bất lực vì sau khi ra trường vài năm, nàng đã chấp nhận hôn lễ với một nhà văn mà tôi biết rằng tuổi tác có chênh lệch, đang có cuộc sống khó khăn.

Mất mát mối tình đầu khi vừa yêu và được yêu, lần đầu tiên tôi đã đến để hiểu thế nào là hương vị ngọt ngào của tình yêu và lòng dạ

người đàn bà. Họ là một thế giới rất riêng, đầy mâu thuẫn, khó hiểu. Sự hiểu biết này càng sâu sắc hơn về sau khi tiếp xúc với những đối tượng khác.

Nhóm bạn thân Thịnh, Nhân, Lạc, Thứ và vài đứa khác cũng đã ít nhất một lần yêu, cũng đồng cảm nghĩ với tôi. Chúng tôi mỗi người mỗi vẻ về tài năng và sự nghiệp. Nhưng, chúng tôi có một điểm chung của mẫu người đàn ông được gọi là hấp dẫn vượt trội, nhìn cũng thích hợp trong sự lựa chọn đối với những ai thích. Từ lúc mất Tâm Anh trong vòng tay, tình cảm trong tôi như kết băng khiến tôi mất đi cái hứng thú, đâm ra không còn cảm thấy đam mê bóng sắc đàn bà cho lắm. Tuy nhiên, chúng tôi vốn dĩ tự tin nơi mình, đồng thời có được niềm tự hào trong việc chinh phục nữ giới bằng lối sống và phong cách của chính mình. Để rồi từng ngày chúng tôi quá quen thuộc bao kiểu nữ xinh đẹp bao vây quanh chúng tôi để được yêu, nhưng họ vẫn không gây ấn tượng đam mê sâu đậm, đôi lúc tôi vẫn coi thường họ trước mặt mình cho dù là sắc nước hương trời, chim sa cá lặn.

Người ta nói tình đầu là tình đẹp, thơ mộng khó phai theo thời gian dù sau đó có đổ vỡ để thay thế một tình yêu khác. Tôi như đang trong tâm trạng đó. Trong niềm đau bải hoải cho mối tình đầu vượt khỏi tầm tay suốt thời gian dài, cha mẹ tôi tìm cách sắp xếp lo cho tôi được đi du học nước ngoài cũng chỉ mục đích duy nhất giúp tôi vơi đi sự buồn phiền. Ngày đi tôi đánh bạo nhắn Tâm Anh qua điện thoại, cho dù nàng đã có chồng để cho tôi được gặp mặt lần cuối trước khi lên đường, chỉ để có thể phân trần xoa dịu bớt nỗi đau nhưng nàng

từ chối. Cũng vì nàng đang vui bên duyên mới. Họ yêu nhau say đắm dù tuổi tác có chênh lệch và cuộc sống có khó khăn. Tôi không còn hiểu nổi lòng dạ người đàn bà nếu có một sự so sánh. Những lý lẽ cho rằng tuổi tác chênh lệch, hoặc đời sống khó khăn, hoặc một vài đối xử nào chưa vừa ý...cho dù là gì đi nữa bên cạnh tình yêu đang thăng hoa, chỉ là điều suy diễn hoang tưởng, những biện minh vô cảm, lời từ chối khéo léo để chạy tội, đánh mất đi điều cơ may cho người trong cuộc. Với tôi, yêu là cho để không nhận. Tôi yêu để tìm kiếm nét đẹp trang điểm cho cuộc đời thêm hương vị khi hai người đồng gặt đầu chấp nhận. Tâm Anh đã không hiểu nổi từ nơi tôi.

Thấy tôi u sầu về một chuyện tình, bạn bè nhỏ to tâm sự. Thịnh an ủi :

- Cậu hãy hiểu tình yêu chỉ là một trò chơi phải có sự hiến dâng tự nguyện. Đến với tình yêu là chấp nhận một cuộc chơi đầy thú vị, hấp dẫn. Cậu hiểu chứ ? Tuy nhiên trong cuộc chơi nếu có từ chối, hoặc phản bội...tốt nhất là nên chuyển hướng đừng bao giờ ngoan cố níu giữ, để không bao giờ cho mình toàn vẹn niềm mơ ước, vì biết đâu trong đó hẳn có sự lợi dụng. Cậu mạnh dạn lên đường để ngày trở về...tiếp tục cuộc chơi. Đời còn nhiều cuộc chơi khác lý thú hơn.

Lạc góp ý :

- Bạn nên hiểu tình yêu là nguồn vui ngọt ngào để được hạnh diện cho chính mình, nhưng thực chất cũng là niềm thống khổ dã man và càng cay đắng nếu ta không khéo cư xử, vậy mà không ai nỡ từ chối nó. Cái cho và cái được cho thường đặt trên bàn cân để lượng định. Ráng lên, đừng bao giờ bi lụy.

Riêng Nhân cho tôi một lời khuyên :

- Trong cuộc sống không có gì cao quý hơn tình yêu. Chính đó là từ ngữ thiêng liêng, là đỉnh cao sáng tạo của con người. Công danh, tiền bạc, sự giàu sang, thế lực, nói chung chỉ là hư ảo. Tâm Anh và ông nhà văn nào đó, hai người yêu nhau không ngoài định lệ ấy. Họ yêu say đắm vì họ cảm nhận được giai điệu tình cảm hòa hợp giữa đôi quả tim đủ sức mạnh san bằng tất cả, không ràng buộc vướng bận những hệ lụy giai cấp, tuổi tác, danh vọng, sự giàu sang, quyền lực.

Ý kiến của Nhân là kết quả nỗi đau của tôi đang có. Tiền bạc danh vọng giúp con người tồn tại trong đời sống, chứ chưa thể đổi được tình yêu chân thật như ta mong muốn. Tôi thấu hiểu. Vì trong tình yêu con người tự khám phá ra bao điều thú vị nơi người mình yêu gọi là mới lạ, để tự cảm thấy được mình cao thượng với lòng chung thủy. Chinh phục được nó khó khăn, và gìn giữ lại càng khó khăn hơn.

Còn Duyên, rất thực tế, nàng bảo :

- Duyên nói anh nghe. Nếu cô nào yêu anh thì anh thẳng thắn hỏi cô ấy rằng, em yêu anh vì danh vọng, sự nghiệp giàu sang của anh, hay em yêu anh với một tình yêu chân thật từ con tim nồng nàn phát xuất để đáp trả. Nếu nàng nói cả hai thì cứ tạm chấp nhận để có đủ thời gian thử thách và gạn lọc. Còn nếu nàng yêu mà không chấp nhận gì, yêu chỉ biết yêu thì Duyên đề nghị anh cũng tiếp nhận để có cơ hội chuyển hóa như ý anh mong muốn. Sau này Duyên sẽ còn có cơ hội giúp anh khi anh trở về.

Những tâm sự của những người bạn chỉ là những định lệ qua

biểu hiện những sắc thái đẹp và lý tưởng trong tình yêu, mà bản thân cùng lối sống của tôi như cố hữu cứ mãi gặm nhấm trong từng thời gian lúc còn ở nhà sau khi tôi mất Tâm Anh và những ngày xa nhà du học.

Giờ trở lại quê nhà, bạn bè thân còn đó, tình bạn đậm đà như ngày nào. Đời sống vật chất ở tôi càng sung túc vương giả, nhưng chân dung mối tình đầu với Tâm Anh chưa nhạt phai. Tôi chẳng còn muốn tìm kiếm lựa chọn cho riêng mình cuộc tình mới mặc dầu chung quanh hằng ngày tôi vẫn thường tiếp xúc những kiều nữ trí thức duyên dáng xinh đẹp thường đến với tôi. Tiếp xúc vì lịch sự, vì công việc hoặc gặp gỡ trong các hội hè đám tiệc, dạ vũ. Họ đến rồi đi, nhưng trong ánh mắt, cử chỉ, lời nói của họ ẩn dấu niềm hy vọng. Thực sự đôi lúc tôi còn coi thường họ và cũng có thể dễ dàng quên họ ngay, vì tôi sợ, đã một lần vấp ngã nỗi đau.. Bạn bè nhắc chừng, hoặc giới thiệu người này người khác. Nhất là Duyên thì càng sốt sắng hơn, nàng mong tôi có bạn gái, người yêu, người vợ để xoa dịu an ủi và chăm lo cho tôi cuộc sống đa đoan công việc ở hai công ty tôi đang trách nhiệm. Cha mẹ tôi càng quẩn víu nỗi lo khi tôi cứ mãi long nhong để từ chối đám này đám khác mà ông bà đã tốn nhiều công dòm ngó tìm hiểu. Tôi cứ ậm ừ lắc đầu viện cớ là chưa thích, còn có thể sợ phải thất vọng lần thứ hai, cứ sống như thế này là bình an hơn.

Một hôm, Duyên đưa về một cô gái trẻ giới thiệu với tôi trong lúc tôi đang ngồi làm việc tại công ty địa ốc của nàng. Nàng tên là Nga My, cái tên dễ thương và thơ mộng. Nhìn thoáng qua, Nga My chẳng

có gì gọi là đặc biệt đáng chú ý. Nàng là một cô gái rất trẻ, độc thân, chuyên viên tài chánh ngân hàng. Khổ người nhỏ nhắn thanh lịch, có một phong cách trí thức, nhưng dáng sắc chẳng có gì là rực rỡ sắc sảo để cuốn hút đối với tôi đã từng tiếp xúc bao cô gái trẻ xinh đẹp, và cũng rất dễ dàng quên và coi thường họ. Cuộc giới thiệu chỉ chớp nhoáng trong xã giao lịch sự để rồi tôi lại quên đi trong những ngày sau đó. Một hôm Duyên nhắc lại chuyện Nga My như có ý định cố ràng buộc tôi trong dự tính của nàng.

Duyên nói với tôi :

- Duyên muốn anh và Nga My là những người bạn. Anh thích nàng không ?

Tôi ồm ờ :

- Đừng bày vẽ. Bạn của anh thì thiếu gì, trai có, gái có. Hơn nữa từ trước đến nay có khi nào anh thấy Duyên làm cái công việc vô công rồi nghề này.

Duyên cười chúm chím :

- Nhưng hôm nay Duyên lại thích.

- Duyên muốn anh chú ý đến Nga My, để làm gì chứ ? Anh thấy nàng chẳng có gì đặc biệt.

Duyên óng ánh đôi môi, khen :

- Anh làm đó. Nga My là một cô gái khả ái và thông minh tuyệt vời. Anh chưa biết đấy thôi.

Tôi không mấy hứng thú, trả lời nhát gừng :

- Anh không suy nghĩ như Duyên. Nàng chỉ là cô gái bình thường, chẳng có gì.

- Sao lại bình thường ? Nàng là một cô gái thông minh, có bản lĩnh. Duyên muốn giới thiệu nàng thật đặc biệt cho anh.

Tôi trợn mắt kênh kiêu :

- Duyên đừng vớ vẩn với anh, nghe chưa ? Bao nhiêu cô gái trẻ sắc nước hương trời chưa xoa dịu nổi con tim của anh đã bị thương, huống hồ là Nga My, vì anh đang có nỗi đau trong lòng từ khi anh mất Tâm Anh.

Duyên vẫn kiên nhẫn thách thức :

- Rồi anh sẽ thấy. Nga My sẽ làm cho anh mất ăn mất ngủ. Cứ hiểu như thế.

Tôi không chú ý điều Duyên nói. Nàng lại tiếp tục tỏ vẻ :

- Anh ạ ! Anh lớn tuổi rồi. Sự nghiệp, danh vọng tràn đầy. Cứ sống cu ky buồn chết. Lo cưới vợ đi. Em sẽ giúp anh.

Tôi xởi lời :

- Cái cô này hôm nay lại sinh sự. Chuyện mình không lo, bo bo chuyện người. Coi chừng lỡ thời chẳng còn ma nào lên phen đó Duyên.

Duyên cong cong đôi môi, lập lờ :

- Có rồi ! đâu phải cần anh nhắc như bạn bè đã từng nhắc nhở anh. Sớm muộn gì Duyên cũng sẽ giải tán công ty, hoặc sang nhượng cho anh tất cả. Duyên sẽ đi xa...!

Tôi gạt gù ra điều thú vị :

- Vui quá ! vậy mà bọn anh cứ ngỡ Duyên chán đàn ông, thờ chủ nghĩa độc thân, miệt mài làm cho nhiều ra, rồi hăm hiu suốt đời. Ai Duyên cũng lắc đầu không ưng ý. Giờ có ai ngờ ! Còn với anh, một lần tan vỡ, đâm ra ghét đàn bà. Ghét lắm. Đàn bà rắc rối, khó ưa, khó hiểu...và bây giờ thì chán lắm rồi.

Nói là nói, chứ tôi cũng muốn thử một lần xem sao. Duyên khôn

khéo sắp xếp để tôi được gặp Nga My vài lần sau đó trong những bữa ăn tối tại nhà hàng có tôi và vài người bạn. Lại cũng vài lần gặp trong dạ tiệc khiêu vũ. Những gì chứng tỏ Duyên nói đối với Nga My thật đúng. Nga My chính là cô gái có cái bề ngoài giản dị, không rực rỡ, cuốn hút. Nhưng khi ở cạnh nàng mới cảm thấy Nga My có những nét quyến rũ lạ thường trong phong cách nói, trong nụ cười, trong ánh mắt truyền cảm và thuyết phục. Tôi bắt đầu say mê nét duyên thầm kín, bản lĩnh mạnh mẽ trong một tâm hồn rực rỡ, khôn ngoan và trí thức ở Nga My. Nàng là cô gái thông minh tuyệt vời am hiểu nhiều lãnh vực, có một trí nhớ tốt. Ở Nga My cái tâm dạt dào tình cảm đầy nhân ái, cái năng lực khôn ngoan và sáng tạo được thể hiện rõ nét.. Được ở gần và trao đổi, Nga My sẽ cuốn hút người đối diện bằng sự khôn ngoan và kiến thức thông minh của nàng.

Chẳng bao lâu, tôi đã yêu Nga My gần như tuyệt đối không còn chọn lựa nào khác. Nàng đã vực tôi ra khỏi mặc cảm chán ghét đã có trong nỗi đau của tôi. Tôi đang có lại một niềm tin trong tình yêu mới với nỗi đam mê nhiệt thành. Tôi quyết chiếm Nga My là của riêng tôi. Tôi cố gắng được gặp nàng thường xuyên để trao đổi chuyện thường tình và có cơ hội bộc lộ tình yêu. Trước tình huống đó, Nga My lại dè dặt và rất chừng mực trong phong cách lịch sự. Nàng không từ chối những lần gặp tôi và chịu khó nghe những điều tôi muốn nói không ngại ngừng hoặc mất thì giờ. Trong lúc đó, tôi được biết Nga My có cuộc sống khó khăn. Nàng phải lo cho cha mẹ già và mấy đứa em đang còn đi học. Cuộc sống vẫn không được đầy đủ mặc dầu đồng lương của nàng khá cao. Tôi muốn giúp đỡ Nga My tất cả, nhưng nàng vẫn luôn tìm cách từ chối khiến tôi cảm thấy lo

lắng.

Bạn bè nghe tôi có bạn gái gửi lời chúc mừng và mong tôi không còn sống cô đơn. Cha mẹ tôi thì vui lắm khi biết tôi tìm được người đàn ông, trí thức. Mẹ tôi tìm cách gặp Nga My để làm quen và gây cảm tình và mẹ luôn khen Nga My là thông minh, khôn ngoan, đồng thời cũng muốn giúp đỡ nàng về vật chất, nhưng nàng tuyệt đối không nhận. Mẹ tôi tìm một công việc tốt, kiếm ra nhiều tiền hơn để giới thiệu cho Nga My, nhưng nàng đã lịch sự từ chối lấy cớ là không muốn chuyển ngành. Cho dù trong bối cảnh nào, Nga My vẫn tỏ ra đứng đắn, lịch sự và khôn ngoan.

Tôi không chán nản trước những khước từ của Nga My, và vẫn nhẫn nại tìm cách thuyết phục. Một lần gặp Nga My tôi gợi ý :

- Ngày mai, anh đưa Nga My đến dealer để tặng Nga My một chiếc xe làm phương tiện đi lại. Nga My vui vẻ nhận cho anh nhé.

Hoặc tôi đề nghị :

- Anh dành sẵn một biệt thự và xin rước ba má và các em của Nga My lên thành phố ở gần chúng ta. Nga My bằng lòng với anh nhé.

Tôi còn bày tỏ với nàng :

- Anh mở cho Nga My một account trong ngân hàng và chuyển tiền qua để Nga My tùy ý sử dụng. Đồng ý cho anh vui lòng.

Tôi cố gắng thuyết phục :

- Nga My ạ, anh sẽ bán ngôi biệt anh đang ở, để mua một ngôi biệt thự lớn hơn, sang trọng hơn, có vườn hoa, có thảm cỏ xanh, có hồ nước trong xanh, có ao nuôi cá, có vườn cây ăn trái...để làm tổ uyên ương của chúng ta sau ngày cưới.

Bao nhiêu lần, Nga My tìm cách chối từ. Nàng nói :

- Em cảm ơn anh. Anh quá vội vã làm sao. Em chưa thể nghĩ đến những điều anh đề nghị. Còn sớm để chúng ta nghĩ đến điều đó. Với em thì xe hơi, biệt thự, tiền bạc, danh vọng...có thể chỉ là phù du không đánh đổi được hạnh phúc chân thật, nó chỉ có giá trị góp phần mưu tìm hạnh phúc. Hạnh phúc không cốt ở ngoại vật, mà do chính ta tạo nó bằng sự giao cảm của con tim.

Tôi biết Nga My không chấp nhận những gì tôi đề nghị, có lẽ nàng không chấp nhận tình yêu của tôi chẳng, chẳng khác nào Tâm Anh, mối tình đầu của tôi ngày trước. Thế mới là lạ. Trong lúc tôi yêu nàng tha thiết, quyết không để mất nàng. Tôi không nản lòng. Tôi nhẫn nại nhờ Duyên giúp một tay. Duyên sẽ tìm hiểu Nga My có những khó khăn nào đó, để chuyển cho nàng những số tiền với tư cách của Duyên, giữa người bạn với người bạn giúp nhau, may ra nàng mới nhận. Vậy mà Nga My vẫn không nhận, có thể nàng biết sự sắp xếp của tôi.

Đôi lần gặp Nga My, tôi tha thiết với nàng :

- Nga My, anh yêu em. Em biết không ? Anh đổi tất cả công danh, cơ nghiệp của anh để được có em.

Nàng lắc đầu :

- Cảm ơn anh. Chúng ta nên đối xử với nhau như những người bạn bình thường. Và...cũng nói điều này với anh... em đã có người yêu rồi.

Duyên cũng vừa biết điều đó vì nàng vừa nghe Nga My nói. Mãi cho đến lúc này Nga My mới nói thật với tôi. Tôi không tin. Nhưng nếu tôi có tin chẳng, tôi quyết chiếm Nga My bằng được từ người yêu của

nàng. Tôi được biết người yêu của Nga My là người bạn trai cùng học chung lớp chung trường ngày xưa từ trung học lên đại học. Anh ta chỉ là một cán bộ thường của một cơ quan nhà nước đang đi công tác xa. Hai người chờ thời gian thuận tiện tổ chức lễ cưới. Nàng nói với Duyên là chỉ ước mong làm đám cưới với người nàng yêu, sinh một đứa con, có được cuộc sống hạnh phúc do sự lựa chọn trong tầm tay mà thôi.

Thời gian đi qua, tôi không thể yên ổn cuộc tình không suông sẻ này. Đã một lần ngã xuống trên nỗi đau muốn ngộp thở với Tâm Anh, tôi gượng đứng dậy. Lúc này Nga My như cố ý lánh mặt tôi. Tôi gần như phát điên lên. Tôi gọi điện thoại, gửi email, viết thư tay nhiều lần kể lể tâm trạng nhưng tôi ít khi được trả lời. Một hôm, tôi được tin Nga My bệnh đang nằm tại nhà Duyên. Tôi bỏ hết công việc đến thăm nàng. Thật tội, nàng đang nằm mê man trên giường, dáng người nhỏ bé, yếu đuối trong chiếc mền len phủ kín. Nga My thật cô đơn, vì nàng đang sống một mình trong căn phòng thuê ở chung cư. Tôi muốn đến ôm nàng vào lòng, giúp đỡ, an ủi và nói thật lòng mình một lần nữa. Tôi muốn bảo bọc Nga My cho đến hết cuộc đời để nàng được sống trong hạnh phúc giàu sang. Vậy mà tôi không chủ động được, chỉ im lặng đứng cạnh giường, nhìn nàng lòng tôi quặn thắt. Tôi thậm gọi tên Nga My thương yêu, em hãy bình tĩnh chọn lựa cho mình một cuộc sống giữa hai con người đàn ông. Với anh, em sẽ là một mệnh phụ giàu sang, phú quý quyền thế. Trong cuộc sống nhung lụa, em sẽ mãi trẻ trung xinh đẹp yêu đời, bình yên trong hạnh phúc với anh.

Từng ngày tháng đi qua, tôi vẫn bám riết Nga My bằng mọi cách, nhưng nàng cố tình lẩn tránh. Đến một năm sau tôi mệt mỏi trong

tình yêu với Nga My, thì hai người đã chính thức lấy nhau, chính là người bạn trai đã thương yêu và chờ đợi bao nhiêu năm.

Tôi phát điên loạn trong cuộc đời lại một lần nữa tôi đã mất người mà mình hết lòng yêu để xây dựng hạnh phúc. Tôi vẫn gọi điện thoại, email, viết thư...để như cố bám víu một chút hy vọng mỏng manh. Trong tôi lại phát sinh những suy tính điên rồ để chỉ mục đích được Nga My trong vòng tay mình.

Tôi đang hoàn toàn bị gục ngã trước những ảo tưởng vô vọng. Công việc hằng ngày trở biếng, không còn thiết tha trách nhiệm. Thì giờ trong ngày để gọi điện thoại cho Nga My...viết email, những thư tay dài...viết ra không bao giờ gởi. Đã những lần tôi nói, tôi viết, đòi anh chỉ cần có em, anh không đòi hỏi em một điều kiện nào.

Có những lúc tôi uất ức và tức giận Nga My. Nàng đã không hiểu được tôi, nàng cũng đã không cần có tất cả những gì nàng sẽ có được trong tầm tay do từ tôi cho nàng. Giận thật nhiều, lại càng yêu nàng không rời, tuy tôi vẫn biết rằng yêu thương một người đàn bà đang có chồng là điều không nên, nhưng cả lý trí và con tim không thể ngăn nổi.

Tôi vẫn hướng về Nga My như thời gian tôi đã ngã quỵ bởi Tâm Anh. Tôi chờ đợi... chờ đợi Nga My sẽ trở lại với tôi cho dù bao lâu cũng không muộn. Tôi định ninh trong cuộc sống khó khăn của hai người sẽ có thể Nga My đau khổ và nản chí. Thậm chí hai người phải ở nhà thuê, chung đụng với đám xã hội đen, sử dụng chiếc Honda cà tàng, trong cuộc sống thiếu thốn. Hoàn cảnh đó Nga My

cũng chưa thể đạt được mơ ước để có một đứa con như nàng hằng ước muốn.

Trong thời gian này Duyên đã yêu và lập gia đình với một người nước ngoài theo như nàng đã tiết lộ trước đây. Công ty địa ốc giải tán. Hai vợ chồng Duyên đang đi nhiều nước trong công tác thiện nguyện. Trên nỗi đau từng ngày tôi không còn đủ sức và nghị lực để làm việc.

Nghe lời khuyên của Duyên, tôi trút bỏ tất cả để đi nước ngoài. Vợ chồng Duyên giúp tôi định cư đồng thời giúp tôi vào làm việc trong cơ quan thiện nguyện. Tôi được dịp đi nhiều nơi để vơi bớt nỗi đau nhưng cho dù thế nào hình bóng Nga My không thể nhạt nhòa trong tim. Tôi tậu nhà, mua sắm mọi thứ và trở về Việt Nam quyết tìm Nga My với những ý nghĩ táo bạo và điên rồ. Nhưng rồi chưa bao giờ thực hiện...và cuộc sống cứ mãi đi qua trong nuôi tiếc.

Tôi hiểu rằng tình yêu không những là nguồn hạnh phúc mà còn là một tấn bi kịch nhiều nước mắt của con người. Tình yêu không thể cưỡng ép. Tình yêu chân thật không tham vọng giai cấp, công danh, sự nghiệp, vật chất, tiền bạc...nó san bằng tất cả, và để có tất cả. Tình yêu chân chính luôn thánh thiện, nó nằm ngay trái tim chứ không ở các giác quan. Tôi đang lầm lẫn. Tôi đang sa lầy từ những nỗi đau....giờ tôi đang cố gắng vượt lên từ trong nỗi đau vật vã vì những người con gái đã đi qua...!

Nguyễn Thế Hoàng

Xây Mộng

Suốt buổi sáng chúa nhật hấn cứ lè nhè bên vợ hấn. Nét mặt hấn buồn hiu thảm bại. Hấn cảm thấy chán nản, bất lực. Chưa bao giờ hấn bực bội trước nét mặt lạnh lùng của vợ mỗi lần hấn nói.

Người chi mà khó ưa quá. Bằng lòng, không bằng lòng, cứ nói, sao lại lặng thinh như thế. Hấn không chùng bước. Hấn luôn nhẫn nại và nhẫn nại. Hấn kiên trì thổ thề bên tai vợ hấn đang ngồi chăm chú đọc sách trên sofa : Em bằng lòng cho anh mua computer nhen em ? Hấn thổ thề lập đi lập lại đôi ba lần câu nói mà hấn đã phát âm từ mấy ngày nay với vợ.

Vợ hấn bấu môi, im ỉm, giả tảng như không nghe, không biết, không hiểu. Hấn lập lại câu nói một lần nữa. Đột nhiên, vợ hấn vút quyển sách xuống bàn cau có :

- Mấy hôm nay anh cứ lải nhải với em chuyện gì không đâu. Bực mình ghê đi. Anh có để cho em yên không ?

Nghe vợ nói, hấn mừng rỡ, cười ruồi :

- Anh xin lỗi. Anh chẳng làm phiền em điều gì. Anh chỉ xin em bằng lòng cho anh mua cái computer thôi mà.

- Để làm gì ? Vợ hấn gay gắt.

- Anh muốn có một computer để đọc và viết.

Vợ hấn bấu môi :

- Đọc và viết ! Hừ !! Nhà sách báo tràn lan ra đó. Tuần nào anh cũng ra phố ôm về cả chồng báo chợ. Sách thì cứ mua hết quyển này đến quyển khác. Mua về để đầy trên ngăn sách nhưng em đâu hề thấy anh đọc, lâu ngày bụi bám đầy, sinh sản từng ổ dán, để trứng như vãi cát, trông ghê ời là ghê ! Còn viết...

Vợ hấn cười hì hì chọc quê :

- Viết ! Viết ! lúc nào em cũng nghe anh nói anh viết... viết và viết, mà chẳng thấy gì. Anh viết một bức thư gửi người thân cũng chẳng ra hồn. Thảo lá đơn xin việc làm lúc còn ở quê nhà cũng trật lên trật xuống, sửa tới sửa lui câu cú không chỉnh. Vậy mà cứ đòi viết...viết cái gì hả..? thật là khổ cho ông chồng của em ghê đi !

Hấn không nản, cố gắng bào chữa :

- Em biết không ? Hồi trước khác, giờ khác đấy mà. Viết thư, làm đơn gì đó là chuyện nhỏ, ai lại chẳng làm được. Tại anh chẳng dóc lòng làm. Còn viết ! hà hà ! Em biết anh viết gì không ? Viết văn, làm thơ đấy, em ời ! Anh đang khởi sự làm chuyện lớn. Em nào đâu biết viết văn, làm thơ là gì ? Viết cho người ta đọc đâu phải là chuyện dễ mà cũng chẳng phải là chuyện đùa. Người đọc sẽ tiếp nhận những tư tưởng lớn, những kiến thức uyên bác của mình để họ học hỏi, mở rộng tầm hiểu biết của họ mà em.

- Ghê gớm thế à ? Anh chỉ thích nói dóc thì có. Bấy lâu nay em thấy anh vẫn viết và viết...rồi chẳng thấy gì cả. Hấn tìm cách chống chế :

- Tại anh chưa đủ phương tiện thích nghi công việc... em biết chứ ?

Vợ hấn cười mỉa :

- Viết mà cũng cần đủ phương tiện thích nghi. Phương tiện thích nghi là gì thế ? Vĩ đại như thế ư ? Em nghe nói mấy ông nhà văn, nhà thơ đa số ông nào cũng nghèo tả tơi, họ sống rất đơn sơ bình dị, vậy mà họ vẫn thành danh. Họ đâu có gì gọi là phương tiện thích nghi như anh mơ ước. Họ chỉ cần cây viết và tập giấy thôi đấy mà.

Đúng ! Vợ hắn nói đúng. Ngày trước hắn cũng nghĩ thế. Chả có gì là khó khăn, rườm rà. Hắn nghĩ viết văn, làm thơ dễ ợt, chẳng cần gì thêm ngoài cây viết và tập giấy. Chẳng chần chờ, hắn khởi sự đi vào sự nghiệp lớn. Rồi khoảng hai năm đằng đẳng sau đó hắn đã cất công rì mọ, dùi mài, ngày rồi đêm, tháng này tháng khác liên lũy để cho ra đời những bài văn ngắn ngủn, những bài thơ con cóc thật đặc ý...được chép tay rất ư là cẩn thận để gửi đi các tòa báo lớn khắp nước, kể cả các nước khác trên trái đất này. Mỗi bài như thế, hắn gửi nhiều tờ báo cùng khắp. Khoản chi cước phí thư bảo đảm cũng không nhỏ. Hắn phải cần kiệm bớt nhưng chi tiêu vật để bù vào mục này. Gửi đi...và hằng ngày hắn ngồi chờ tin vui. Chờ và chờ đến năm bảy tháng sau cũng chẳng thấy tăm hơi gì. Sao lạ lùng thế ! Hắn tức tối làm sao ! Nhưng hắn không nản. Hắn tiếp tục gửi lại lần hai... lần ba...và có bài hắn gửi đến lần thứ tư không biết chán. Hắn luôn xin ơn trên phù hộ cho bài của hắn được lên mặt báo là hắn nghiêm nhiên trở thành nhà văn lớn, nhà thơ lớn của thời đại.

Sự chờ đợi của hắn cứ thế dài ra không một phép lạ nào hãm lại được. Đến lúc bực mình chịu hết nổi, hắn chửi thề lung tung rằng người đời sao quá ư hẹp hòi, ích kỷ không nhận thức được văn tài của mình.

Một hôm, may thay hắn đọc được trả lời của một tờ báo lớn trong Hộp Thư Bạn Đọc - bảo rằng "Thơ và Văn " của ông chưa đạt tiêu chuẩn, chưa đạt chất lượng và cũng không thích hợp lập trường, quan điểm của tờ báo. Đồng thời đề nghị bài viết của ông phải đánh máy gửi qua email hoặc diskette.

Tòa soạn không nhận bản thảo viết tay. Hắn nhủ thầm, mấy ông làm báo này đã coi thường văn, thơ của mình. Lấy có này có nọ rắc rối, làm khó dễ, hoành hợ không tưởng. Viết được một tác phẩm tốn bao nhiêu là ngày và đêm, công sức đổ ra, tiêu đi bao nhiêu là cà phê, khói thuốc lá mù mịt căn phòng, quên ăn, mất ngủ, thức trắng đêm, mệt phờ người mới có được, chứ đâu phải chuyện đùa, mấy ông có biết không ? Có sẵn bài để đăng báo hót bạc, khỏe re như bò kéo xe, mà không thông cảm cho tác giả.

Mặc dầu thỉnh thoảng hắn bị loạn tinh thần như thế, hắn vẫn không nản chí. Hắn tiếp tục gửi bài. Hắn tiếp tục nhẫn nại chờ. Giờ hắn quay sang gửi bài cho các báo chợ. Tại địa phương cũng đang có những tờ báo chợ chuyên đăng quảng cáo thương mại in ấn trang nhả, đẹp mắt và những bài viết "nguội" góp nhặt từ nơi này nơi khác nhét cho đầy tờ báo. Có bao nhiêu bài là hắn gửi hết cho các báo chợ tại địa phương. Gửi rồi chờ đợi. Đã gọi là báo chợ, báo lá cải, lá sung, lá mít, lá vông...cũng là báo, nhất định là họ không kén chọn đâu. Có phải là lá cải, lá vông...cũng chẳng sao. Miễn sao bài được đăng lên mặt báo, giấy trắng mực đen, được nhiều người khắp bốn phương trời đọc, thường ngoạn tài năng văn học của mình là khoái rồi. Tư tưởng uyên bác cao siêu của mình được tung ra khắp nơi, đang được mọi người đọc, tiếp nhận một cách chân tình và trang

trọng.

Báo chợ thì dễ thôi, nhất định họ nhận được bài là họ đăng ngay. Đọc những bài thơ, bài văn trong báo chợ, hắn nhận thấy chẳng xứng đáng để đăng. Thua, thua xa văn thơ của mình lắm lắm mà. Nhận xét của hắn không thiên lệch cao ngạo theo kiểu văn mình vợ người. Hắn nghĩ thế để tô dày niềm hy vọng, tạo nghị lực phấn đấu chờ đợi. Sự chờ đợi bấy lâu như được tôi luyện thành một bản năng sinh tồn cho sự nghiệp viết lách của hắn. Mãi rồi thành thói quen không còn cảm giác khó chịu và mệt mỏi nữa.

Tròm tròm gần hai năm lẫn lóc dần thân mệt mỏi trên trường văn trận bút, để có được một ngày đẹp trời may mắn lần đầu tiên trong sự nghiệp hắn nhìn thấy được một bài thơ của hắn đã được trang trọng chào đời trên một tờ báo chợ. Bài thơ tình lãng nhãng ướm át mười hai câu nằm khiêm nhường ở một góc của một trang báo quảng cáo. Hắn vui mừng hớn hở nhìn đứa con tinh thần đang hiện diện trước mặt. Hắn đắm chìm trong niềm vui đầy phấn khích và hãnh diện. Chính nó đấy... ! nó là tim óc, máu thịt, là đứa con tinh thần của ta đã lọt lòng sau những năm trời thai nghén. Hắn chậm rãi đọc từng chữ, từng câu để biết rằng đây là sự thật. Sự thật trăm phần trăm. Sự thật của một sự nghiệp lớn đang thành hình. Hắn đọc chậm chậm suốt bài thơ để thưởng thức trọn vẹn văn tài của mình. Lòng hắn rộ lên bao niềm vui, niềm tự hào khả năng thành đạt của hắn đã dần thân trong thời gian qua. Cuối bài thơ là bút danh "Tú Lang Thang" của hắn được in đậm nét nhìn rất ư là ngạo nghễ. Tú Lang Thang từ nay nghiễm nhiên ngự trị trên văn thi đàn thời đại. Bút danh Tú Lang Thang hắn đã phải mất gần hai tháng trời suy nghĩ, tìm

tòi, chọn lựa mới có được. Nhất định không được trùng với bút danh kẻ khác. Không được đồng âm dị nghĩa. Phải cẩn thận, không khéo sẽ bị kẻ khác cưỡng chiếm hoặc hiểu nhầm. Bút danh phải có cái gì đó đặc biệt, dễ nhớ, dễ đi vào lòng người và khi nghĩ đến là thiên hạ sẽ hình dung ra một thiên tài văn học.

Mừng quá, hần hót hết hai chồng báo chợ free có bài thơ đã đăng mang nhanh ra xe, vội về nhà ngay khoe với vợ.

- Em ơi ! Em đâu rồi. Em ! Ra đây coi nè. Tin vui em ơi. Mau lên em.

Vợ hần đang làm thức ăn trong bếp hỏi vọng ra :

- Gì mà ồn ào vui thế ?

Hần líu lo :

- Này bà xã của anh ơi ! Anh long trọng tuyên bố cho em biết rằng, kể từ hôm nay anh đã trở thành Nhà Văn Nhà Thơ lớn có tác phẩm đăng báo rồi đấy. Nhà Văn, Nhà Thơ là phải có tác phẩm đăng báo, phải in sách... em biết chứ ? Không còn ai khinh thường anh, kể cả em. Em đừng có ỡm ờ với anh nữa, nghe chưa. Thơ văn của anh đã đạt trình độ cao nên mới được người ta đặc biệt đăng tải. Phục tài anh chưa ? Vợ hần xì một tiếng, giọng cầu nhàu :

- Tưởng gì ! Thơ với văn...của anh...ấy à ! sao em ngửi không ra mùi. Cũng vì nó anh mê say nó. Anh lạnh nhạt bỏ bê em bấy lâu nay, đâu còn ngó ngàng đến em.

- Em nói chi mất tình mất nghĩa hết sức. Vợ chồng mà, sao em không tiếp sức hà hơi, nâng anh lên, khen ngợi anh. Anh đang lo sự nghiệp. Em biết không ? Bài được đăng lên báo là họ phải trả tiền nhuận bút. Rồi đây anh sẽ có nhiều tiền. Anh đã gửi bài đến hằng mấy chục tờ báo từ bấy lâu nay, em biết chứ ? Nhất định họ sẽ lần

lượt đăng tải hết không thể bỏ sót.

Vợ hấn cười khẩy, nói giọng móc họng :

- Em biết. Chỉ duy nhất có anh, Chồng em tài giỏi lắm mà. Hừ !! Chứ những người khác không phải vậy. Anh có thể xin nghỉ việc, viết văn, làm thơ mà sống khỏe re đó anh.

Điều ấy, hấn đã nghĩ đến từ lâu rồi, bây giờ đang trở thành sự thật. Trở thành nhà văn, nhà thơ vừa nổi danh vừa có tiền. Sướng thế còn đòi gì nữa ! Hấn đang bước đi một bước khá dài trong sự nghiệp văn chương. Hấn bắt đầu chờ đợi tờ báo chợ gởi trả tiền nhuận bút bài thơ của hấn vừa được đăng. Trong đầu hấn đang phát sinh thêm những suy nghĩ mới cho sự nghiệp. Khi đã trở thành nhà văn, nhà thơ nổi danh được nhiều người ái mộ là hấn sẽ đứng ra thành lập các thi văn đoàn, các cơ sở văn học nghệ thuật thuần túy để phát huy, và bảo tồn trường phái riêng của hấn lưu danh đời đời. Hấn sẽ gia nhập các tổ chức văn bút, hội thơ, các diễn đàn văn chương, văn học....để tìm chỗ đứng trên văn thi đàn, làm mưa làm gió, tạo áp lực phe phái khuynh loát những gì hấn thích. Hấn sẽ tìm mọi cách này cách khác nhảy vào ứng cử, tranh cử hoặc độc diễn cho bằng được chức chủ tịch, hội trưởng...hoặc cùng lắm là phải nằm trong ban chấp hành, trong ban cố vấn. Hấn sẽ in sách cho phát hành hàng loạt. Hấn sẽ có những buổi ra mắt sách đình đám xôm tụ, và sẽ bán được nhiều sách để thu tiền vào vừa gỡ vốn, vừa kiếm lời bỏ túi. Gì chứ nói về tài năn nỉ, mời mọc, chiêu dụ người này người khác tham dự những đêm hội hè, ra mắt sách của hấn thuộc loại siêu, ít ai bì nổi.. Không hiểu hấn tỏ vẻ như thế nào đến người khó tính nhất cũng phải siêu lòng. Vẫn chưa hết, hấn nuôi mộng sẽ ra báo. Hấn sẽ làm chủ nhiệm, chủ bút, làm tổng biên tập...chỉ đạo chỉ

đường mà ban phát ân huệ chẳng thua gì ai.

Hắn phải nổi danh là một nhà thơ lớn chỉ cần bước đi bảy bước là ứng khẩu được ngay một bài thơ tuyệt cú mèo để đời ngâm nga, Ai muốn đem thơ của hắn phổ nhạc, hoặc những kiệt tác văn chương của hắn dựng thành kịch bản, phim ảnh, hoặc dịch ra các ngôn ngữ khác phải xin phép bằng giấy trắng mực đen, có hợp đồng thù lao hẳn hoi. Hắn cũng sẽ là một văn hào có những tác phẩm văn học lớn bề thế được dịch ra nhiều thứ tiếng phổ biến rộng rãi cho mọi dân tộc. Hắn sẽ là một nhà phê bình văn học nghệ thuật để hướng dẫn, sửa sai và chỉ dạy con người viết văn. Ôi...!! bao nhiêu là mộng lớn, mộng con, mộng bé...cứ thế trào ra... trào ra như mạch nước ngầm bao quanh đầy ắp trong tầm mơ ước suy nghĩ của hắn.

Hắn ráo riết viết bài, làm thơ ngày đêm không biết mệt. Càng viết văn, càng sáng tác thơ hắn càng hăng đôi lúc quên ăn, quên ngủ và quên cả mọi sự diễn ra chung quanh. Từng đêm và từng đêm hắn phải cần đến ba bốn ly cà phê đen nóng đậm đặc, đôi ba gói thuốc lá để đánh thức giác quan, trí óc tươi tỉnh tạo nguồn hứng giao duyên nàng Thơ, nàng Văn lúc nào cũng rập rờn, âu yếm, vuốt ve hắn. Vợ hắn chẳng bao giờ dám bước chân vào căn phòng ngọt ngào mịt mù khói thuốc. Nếu muốn gì là vợ hắn cứ đứng ngoài nói vọng vào. Thì giờ là vàng ngọc. Đâu thể chần chờ để rồi không hoàn thành kịp cho sự nghiệp lớn. Viết xong là hắn còn phải tốn công sức bỏ ra bao nhiêu là thời gian rì mọ nắn nót chép tay ra giấy hằng chục bản mang ra bưu điện gửi bảo đảm đi cho nhiều tờ báo. Ngoài giờ đi làm về, thì giờ còn lại là đọc và viết.

Bây giờ hắn đi đâu là trên tay kè kè tờ báo chợ có đăng bài thơ,

mấy trang bản thảo đang viết dở dang chi chít chữ nguệch ngoạc, gạch gạch bỏ bỏ, xóa tới xóa lui tìm hem, kèm đôi quyển sách kẹp chặt giữ bên nách. Tuy không phải là dân cận thị, nhưng khuôn mặt gầy nhom của hắn lúc nào cũng chằm chằm đôi kính trắng, gọng mạ vàng trông rất ư là trí thức. Nói năng phải chứng chạc, văn vẻ, lý luận đâu ra đó, câu cú đầy đủ chủ từ, động từ, túc từ. Quần áo phải sạch, ủi là thẳng nếp hàng hoàng. Nhà văn, nhà thơ là phải như thế. Đâu như mấy ông nhà văn, nhà thơ nào đó lúc nào áo quần cũng lê thê lếch thếch, tóc tai bù xù, nghèo rách mồng tơi như vợ hắn nói. Nhà văn, nhà thơ là phải dính liền với sách vở, với báo chí, với văn chương chữ nghĩa, với cây bút, tập bản thảo... mới đáng được gọi là giới trí thức. Đối với hắn, giới trí thức là thành phần cốt cán của đất nước, dân tộc, là kẻ sĩ, là sĩ phu, là kẻ ăn trên ngồi trước, là người hướng dẫn tư tưởng, dư luận, quan điểm quần chúng...to tát và ghê gớm như thế đấy. Đâu phải là kẻ tầm thường.

Vậy mà vợ hắn cứ luôn chọc quê, chế giễu phũ nhận tài năng siêu việt của hắn. Gặp ai là hắn thích trao đổi danh thiếp cá nhân ghi rõ ràng bút danh Tú Lang Thang - Nhà Văn - Nhà Thơ - địa chỉ - số điện thoại. Giờ hắn đang thích người khác mỗi khi gặp hắn nên gọi hắn là Nhà Văn, Nhà Thơ Tú Lang Thang hơn là gọi bằng cái tên cúng cơm, tên trong giấy khai sinh vô danh tiểu tốt mà cha mẹ hắn đã đặt cho hắn lúc vừa lọt lòng.

Thường thì cứ mỗi sáng chúa nhật hắn thích có mặt tại các quán cà phê quen thuộc trong thành phố. Hắn cũng có lắm bạn cà phê tán dóc trong những giờ phút thư giãn ấy. Hắn luôn khoe đứa con tinh thần đang chằm chằm có mặt trong tờ báo chợ. Hắn thích tặng báo có đăng bài thơ cho những ai ngưỡng mộ tài năng đang lên của hắn.

Được dịp là hấn ngâm nga bài thơ đã đăng báo như nhuyển đến tả tơi, rồi bô bô thuyết giảng mộng lớn, mộng con đang ôm ấp không biết mệt, không bao giờ chán. Bạn bè cười cợt tăng bốc lấy lòng để có được những châu cà phê miễn phí. Mặc dầu tiền bạc có khan hiếm thật đó, nhưng hấn không nề hà chi trả những ly cà phê, gói thuốc lá đầy tình nghĩa biết người biết ta của đám bạn châu rìa.

Hấn cảm thấy khoái, khoái lắm, vui và yêu đời một cách chi lạ. Một hôm hấn được quới nhân phù trợ. Một người bạn cũ đã xa nhau lâu lắm rồi, đột nhiên anh ta xuất hiện tại quán cà phê trong buổi sáng chúa nhật. Lâu ngày gặp nhau tay bắt mặt mừng rôm rả. Cơ hội đến là hấn tuôn ra hết thân thế, sự nghiệp, mộng lớn, mộng con ập ù từ lâu cho người bạn chí thân nghe cốt để bạn có thể bị ớn lạnh tài năng siêu việt đang lên của hấn. Say sưa kể lể ngọn nguồn bất tận trong chiều thích thú, cuối cùng hấn than thở nghe cũng mủi lòng, như có ý trách móc thân phận : - Nói mà nghe hơn hai năm nay tờ viết lách bao nhiêu là thơ, là văn, gửi đi không biết bao nhiêu là tờ báo và cũng không biết bao nhiêu lần như thế... rồi cứ chờ dài cổ ra. Thế mà không hiểu sao họ chẳng chịu đăng bài của tớ. Ức thiệt. Mấy ông làm báo bây giờ chẳng lắm, khinh người lên mặt đểch chịu được. Tớ mà làm chủ nhiệm, chủ bút hả, là tớ cho bài vở đi lảng hết. Nghe thật náo lòng, người bạn thắc mắc hỏi hấn :

- Vậy chứ anh gửi bài bằng cách nào ?
- Bài viết xong, tớ chép tay lại sạch sẽ đem gửi bảo đảm qua bưu điện cho họ, chứ không lẽ mang đến giao tận tay. Phải tốn bao nhiêu là cước phí bưu điện.

Người bạn gật gù mỉm cười :

- Chẳng được gì cả cũng phải. Anh phải sử dụng computer gửi bài

qua email, bằng CD, diskette, USB... thì may ra. Tôi nói “ may ra” mà thôi đấy nhé. Anh phải biết rằng không ai có thì giờ ngồi đánh máy bài của anh đâu, cho dù bài có đặc sắc tuyệt cú mèo và cần thiết đến mấy đi nữa, họ cũng vứt ngay vào sọt rác cho đỡ nhọc công. Họ cũng chả thèm đọc bài viết tay của anh đâu, anh đừng có mơ... - Hả ? Anh nói sao ? Vậy là bao nhiêu tác phẩm giá trị của tớ từ trước đến nay đều nằm phoir mình trong giỏ rác ấy à ? Đâu tẻ đến nỗi như anh nói.

- Chứ gì nữa. Thời đại vi tính phải ứng dụng kịp thời. Lẹt đẹt như anh chỉ là dã tràng xe cát. Hơn nữa, anh phải nghĩ đến việc dành ưu tiên cho bè phái, phe đảng, thân thiết của họ chứ, hoặc có thể còn phải trả bằng tiền để cấy đảng, hoặc ủng hộ, hoặc mua báo dài hạn...chứ khơi khơi xuất hiện đột ngột kiểu như anh, đến tết công-gô cũng hoài công thôi ông bạn của mình ời !
Còn gì để mà than với thở.

Nghe những lời chân tình của người bạn, hắn mới hiểu ra cái yếu kém của mình từ hai năm qua. Thôi thì muốn thành danh, muốn làm nên sự nghiệp lớn phải có computer và học cách sử dụng. Hắn chép miệng thở dài ngao ngán. Sao rắc rối thế nhỉ ! Ngày xưa, mấy ông Nguyễn Du, Khái Hưng, Nhất Linh... đâu cần gì vi tính. Thôi thì ăn theo thuở, ở theo thì vậy. Phải tốn thêm những số tiền lớn. Bấy lâu nay đã phải tốn biết bao nhiêu là tiền cho sự nghiệp rồi ? Còn phải bỏ ra một thời gian dài học cách sử dụng vi tính. Cũng đến mệt mỏi và phải kiên nhẫn ghê gớm lắm đây. Tiền bạc thì chẳng mấy khấm khá trong đời sống vợ chồng của hắn. Cưới nhau ba bốn năm gì rồi mà hai vợ chồng vẫn chưa có mụn con nào. Từ lúc đam mê xây

mộng lớn, mộng con thời gian sống cho vợ gần như thừa dần đến như vắng bóng. Hằng đêm hấn bận miệt mài với cây viết, tập bản thảo, cuốn sách, tờ báo...hấn chỉ vào giường ngã lưng được vài tiếng là thức dậy đi làm ngay. Suốt ngày cứ ngáp ngắn, ngáp dài. Cơ thể luôn uể oải. Đầu óc chẳng có giây phút thoải mái, vì cứ luôn suy nghĩ đến những gì để viết, tìm cảm hứng để nắm bắt những câu thơ đặc ý. Vợ hấn thường xuyên cầu nhàu, cần nhần, cần nhẩn, thỉnh thoảng đôi co lớn tiếng với hấn, còn có ý muốn chia tay hấn, cũng vì hấn quên vợ mình đang ở bên cạnh. Thu nhập hai vợ chồng hằng tháng để có chi tiêu chẳng mấy dư ra. Vợ hấn thường so bì những gia đình khác, chồng làm hai ba công việc có thêm tiền chi phí cho đời sống gia đình. Thường vợ hấn khuyến khích hấn tìm việc làm thêm, nhưng hấn cứ ì ềo than mệt, Làm nhiều, lao động quá mức là tiêu tủng sớm. Có nhiều ăn nhiều, có ít ăn ít là lý tưởng nhất. Được cái là vợ hấn biết cần kiệm tối đa, đôi lúc có dư ra chút ít gửi ngân hàng tích cốc phòng cơ, nhưng chẳng được là bao. Vợ hấn đòi đi làm thêm job phụ trong giờ ban đêm nhưng hấn cản, vì không ai lo cơm nước, công việc nhà. Hấn cũng chẳng thích vợ đi đêm đi ngày, lỡ ra vấp phải chuyện gì đó, có ai quyền rũ nào ai biết trước là không thể được.

Tiền bạc trong gia đình do vợ hấn nắm chặt hầu bao, kể cả trương mục ngân hàng. Chi tiêu gì ngoài chi phí thường xuyên gia đình phải có sự đồng ý của nội tướng. Thời gian gần đây hấn phải tìm cách lươn lẹo, bịa ra bao nhiêu là lý do chính, lý do phụ để có được khoản tiền riêng đáp ứng nhu cầu đam mê. Hấn mong đợi ngày nào đó, bài vở được đăng báo là hấn sẽ có tiền, khi ấy cũng chẳng cần gì đến đồng lương.

Trọn tháng nay hấn nài nỉ vợ chi tiền mua computer để có phương

tiện thực hiện giấc mộng lớn. Phải biết kiên nhẫn, biết nín thở, biết dựng chuyện, có lý, vợ hắn mới chấp nhận chi tiền cho mà mua. Khổ sở đến như thế. Hắn biết, nhưng phải tự chế cũng vì sự nghiệp đang theo đuổi của hắn.

Một buổi sáng đẹp trời, hắn lái xe đến cửa hàng chọn mua máy. Gần nửa ngày trời hì hục, đi tới đi lui, rờ mó, ngắm nghía, hỏi han mà hắn chưa chọn được chiếc máy nào vừa ý. Mọi sự đều mới lạ với hắn. Đến khi mang được computer về nhà trời đã tối. Từ đêm đó trở đi hắn mệt mỏi, khốn đốn đến cả cái đầu trước “khối sắt có linh hồn” này. Cứ tưởng là dễ ăn lắm sao ! Dù sao hắn vẫn tự nhủ thầm, người ta làm được, mình ắt phải làm được. Bỏ tiền ra thuê người hướng dẫn là chuyện hắn không dám nghĩ đến cũng vì đồng tiền rất hạn chế trong tay đối với cô vợ quá khát khe của hắn.

Gần trọn năm trời hắn mới biết cách sử dụng một số căn bản trên chiếc máy computer cũng là vừa lúc hắn ngã bệnh nặng.

Hắn bị kiệt sức trầm trọng, người cứ rạc đi gầy nhom. Khuôn mặt hốc hác như người vừa ốm dậy vì luôn thức trắng đêm, vì uống nhiều cà phê đen đậm và từng liều thuốc lá hít khói liên tục. Thức để mãi mê gõ bàn phím cho bài mới. Lúc này hắn viết bài liên tục. Thức để đánh máy và nhuận sắc lại các bài đã có từ trước save vào máy, gửi bài cho các báo qua email. Không những thế, hắn đang khởi sự viết truyện dài, viết hồi ký. Thức để say sưa tìm tòi, học hỏi thêm cách sử dụng máy. Thức để đọc biết bao nhiêu là bài vở trên net. Ôi thôi ! cả một khối lượng khổng lồ chữ nghĩa, hình ảnh, không thiếu một thứ gì trên màn ảnh ảo. Hắn thích thú đọc và ngấm say sưa, đọc đến phờ người ra mà chẳng bao giờ hết.

Hắn cứ nghĩ như thế này thì cũng chẳng cần gì phải mua sách, mua

báo tốn tiền. Thì giờ không bao giờ đủ cho hắn mỗi ngày.

Bao đam mê cứ bữa vây đồn dập, hối thúc hắn. Mỗi ngày hắn mỗi truy cập, phát hiện ra vô số điều mới lạ trên màn ảnh ảo thật kỳ diệu, thú vị và hấp dẫn vô cùng. Có những cái từ lâu hắn ao ước thêm muốn ghé gớm nhưng chẳng bao giờ có được. Bây giờ trên màn ảnh ảo kia có đủ cả, chỉ sợ không đủ thì giờ, không đủ công sức để hưởng thụ mà thôi. Hắn trở nên ghiền và ham thích internet một cách kỳ lạ.

Thế là hắn càng yêu say đắm nàng PC của hắn để rồi hắn như quên hẳn cô vợ vừa trẻ vừa đẹp nõn nà mơn mớn bằng xương bằng thịt đã cưới nhau mấy năm nay, đêm đêm lạnh lùng chiếu bóng trên chiếc giường cô đơn luôn ước có được một mụn con để ẵm bồng. Cứ thế hắn lao mình phóng tới trong nỗi đam mê như người đang trong cơn ghiền ma túy. Cứ thế, sức khỏe hắn ngày mỗi kiệt. Đi khám, bác sĩ bảo hắn bị nám hai lá phổi trầm trọng. Nếu không chữa trị ngay, có thể trở thành lao chỉ còn chờ ngày chết. Bác sĩ khuyên hắn ăn uống nghỉ ngơi điều độ, không thức đêm, bớt cà phê thuốc lá, không suy nghĩ vẩn vơ. Vợ hắn luôn tỏ dấu bất bình về nếp sinh hoạt hằng ngày của hắn từ khi hắn khởi sự xây mộng. Bây giờ có thêm cái PC bên cạnh, vợ hắn càng lồng lộn ghen tức. Chồng gì coi computer còn hơn vợ. Lúc nào cũng ôm cái máy không rời một phút. Việc nhà, vợ con...tất cả chẳng hề để mắt đến, cứ phớt lờ tỉnh bơ. Nào ai mà chịu nổi.

Cứ mãi mê không nghe, vợ hắn sẽ giao nhà mà ở một mình thì đừng có trách. Lúc sau này trong gia đình thường có sự bất hòa giữa hai người. Từng đêm vợ hắn nhắc chừng hắn phải uống thuốc, đi

ngủ sớm giữ sức khỏe. Chuyện văn chương chữ nghĩa thơ phú, mộng lớn, mộng con tào lao thiên địa gì đó hãy dẹp nó qua một bên cho yên chuyện. Lúc nào vợ hấn cũng dọa nếu hấn không nghe, không còn yêu thương nhau thì đường ai nấy đi, chứ sống như thế này vợ chồng không hợp ý, không chăm sóc, không vun vén tình cảm cho nhau thì đâu còn gì là hạnh phúc.

Những ngày đầu hấn vâng lời bác sĩ, vâng lời vợ răm rắp. Hấn cũng biết sợ lắm. Sợ bị lao phổi là đời sẽ tàn, chết non. Sợ vợ hấn chán bỏ đi lấy chồng khác, đời hấn lại càng khổ hơn. Vợ hấn cũng đâu đến nỗi xấu gái. Nàng một cô gái có học, có sắc, duyên dáng, nét na đâu thua gì ai. Sợ, nên hấn quyết định đi ngủ sớm, giảm cà phê, thuốc lá, không suy nghĩ vẩn vơ, uống thuốc đúng giờ giấc, cố quên bớt đi những đam mê, siêng năng tập thể dục để phục hồi sức khỏe.

Lòng thì có hạ quyết tâm theo lời dặn bác sĩ, và chiều theo ý vợ, nhưng từng đêm qua từng đêm nằm trên giường, bên cạnh cô vợ trẻ nõn nà, mà nào hấn có ngủ được. Khó ngủ vô cùng. Hình như giấc ngủ đối với hấn là một cực hình. Bao lâu rồi, dường như đã quen rồi, đêm cũng như ngày, giấc ngủ đến với hấn thật hiếm hoi. Nằm trên giường mà đôi mắt hấn cứ mở thao láo nhìn băng quơ, mà tâm hồn, trí óc luôn cuộn cuộn xoay tròn trong sự nghiệp lớn đang dở dang. Đôi lúc hấn nhìn sang vợ nằm bên cạnh trong lớp quần áo mỏng khêu gợi phơi bày cơ thể no tròn chín mùi, đầy những đường nét quyến rũ mời mọc, khiêu khích nhưng nào hấn chẳng hề có cảm giác thèm khát mà lại càng thấy ghét cay ghét đắng vợ hấn. Tâm tư hấn giờ cứ đang quay cuồng trong thao thức, trong trần trọc với bao nỗi thèm khát mọi công việc cho sự nghiệp thơ văn đang tiến hành đến

độ dai người ra. Bao nhiêu những việc đã làm, phải thực hiện trong thời gian qua đang còn dở dang cứ ùn ùn hiện ra trong đầu óc thôi thúc hấn đến điên người. Thời gian sau này, thơ văn của hấn đang lai rai có mặt trên một số báo trên trời, báo dưới đất.

Sự nghiệp văn thơ của hấn đang nở rộ đầy màu sắc lung linh hấp dẫn. Chân trời phía trước chan hòa ánh sáng long lanh và con đường đi tới đầy hoa thơm cỏ lạ, bừng nở giấc mơ vẫy tay chào mời hấn trở lại thật nồng nhiệt.

Cố gắng nhẫn nại trong cuộc sống chùng mịch để dưỡng sức khỏe và làm vừa lòng cô vợ trẻ đâu được hơn tuần lễ hấn đã không còn chịu đựng nổi. Hấn liền phân giải và năn nỉ vợ :

- Em à ! Mỗi đêm sau khi cơm tối xong, em hãy để cho anh tự do công việc của anh đến 10 giờ là anh đi ngủ, sáng 6 giờ thức dậy đi làm, 4 giờ chiều về nhà. Như thế, mỗi ngày anh ngủ được 8 giờ là tốt ghê gớm cho sức khỏe rồi đấy, chứ không dám thức suốt trắng đêm như lúc trước. Em đồng ý với anh được chưa ?

Nghe hấn giải bày, vợ hấn càng thêm ghét :

- Em chỉ yêu cầu anh giữ gìn sức khỏe. Anh không quý sức khỏe, chết ráng chịu. Có sức khỏe anh mới làm được chuyện khác. Đang bị bệnh phổi như thế mà cứ ham. Dưỡng sức, nghỉ ngơi một thời gian đi có được không ? Nếu anh không nghe, em không nhắc nhở nữa, anh thích thì anh cứ làm.

Hấn cười, khoe với vợ :

- Gần tuần nay anh cảm thấy khỏe trong người em ời. Sức khỏe anh vẫn tốt, em chớ quá bi quan.

- Bệnh phổi là như thế. Khỏe đó nhưng chết bất ngờ lúc nào chẳng hay. Vi trùng phá nát hai lá phổi của anh chỉ một thời gian ngắn thôi.

Không chừng anh lại lây nhiễm sang em.

Nghe vợ nói, hấn vội đề nghị :

- Hay là vợ chồng ngủ riêng một thời gian đi em, anh sợ lây em.

Chừng nào hết bệnh thì hãy chung giường. Được chứ em ?

- Cũng được thôi. Anh phải lo thân anh. Nói mãi anh không nghe, em đưa anh đi bệnh viện và cách ly anh trong khu vực những người bệnh lao chịu hôn ?

Giọng hấn nghe thật thiếu não :

- Đừng ! đừng em ơi ! vào đó là anh chết sớm. Tội nghiệp anh.

Nói là nói, hấn cũng cố gắng giữ được đâu vài tháng đầu. Nhân cơ hội vợ một phòng, chồng một phòng, thừa dãn sự dễ ý giờ giấc của vợ, nỗi đam mê của hấn lại bắt đầu kéo rê thì giờ ngồi trước computer đến hai ba giờ sáng mới vào giường, có hôm hứng thú hấn thức đến sáng. Thỉnh thoảng vợ hấn bắt gặp lại căn nhàn la lỏi, nói nặng nói nhẹ.... hết hồi rồi đâu cũng vào đó. Vợ hấn mệt mỏi bất lực chẳng biết nói sao, đành phó mặc.

Những tháng sau đó, bệnh của hấn chẳng khá hơn. Đôi lúc hấn mệt ngất với cơn ho thốc, ho tháo và khạc ra cục máu đen ngòm. Hấn cảm thấy trong người đổi khác hơn trước. Mệt mỏi, bần thần, giảm dần sinh lực, chẳng còn thiết gì đến công việc.

Hấn lên vợ đi bác sĩ khám, chụp hình phổi lần nữa. Kết quả bác sĩ bảo hấn bị lao.

Giờ thì hấn mới thức tỉnh cho nỗi đam mê phí sức của mình. Sự nghiệp văn chương, văn học, mộng lớn, mộng bé đang còn ngoài tầm tay với, để chỉ đánh đổi được hai lá phổi có vi trùng lao. Tuôn đổ công sức, tiền bạc, cuối cùng chẳng thu được một hào. Văn, thơ đăng báo, ngồi ngóng chờ, cứ tưởng là được nhận tiền nhuận bút,

chỉ là chuyện hư ảo, đừng bao giờ mơ đến. Hấn vỡ mộng. Một buổi chiều đi làm về, hấn thấy nhà vắng tanh. Mở cửa trước cửa sau, vào các phòng chẳng thấy bóng dáng vợ. Hấn hoảng hồn gọi tên vợ ầm nhà, chẳng có tiếng đáp trả. Quần áo, vật dụng riêng tư của vợ đã không còn nữa. Cuối cùng hấn đọc mảnh giấy nhỏ của vợ ghi mấy hàng để lại :

” Anh ! - Chúng ta sống đã không có hạnh phúc, nên chia tay là hơn. Cưới nhau hơn bốn năm anh chẳng bao giờ ngó ngang gì đến em. Cho đến giờ này em ước mong có một đứa con, nhưng vẫn chưa đạt ước muốn. Sức khỏe của anh hiện thời đáng quan ngại. Em đã hết lời khuyên lơn, anh chẳng nghe, em đành bất lực. Thôi thì tùy anh, và em để anh được tự do cho sự nghiệp của anh đang ôm ấp. Em ra khỏi nhà vẫn chưa biết đi đâu, nhưng có thể cũng trở về Việt Nam với gia đình ba má. Anh đừng bao giờ hoài công tìm kiếm em. Em không để anh gặp mặt em đâu. Lời cuối cùng em khuyên : Anh hãy giữ gìn sức khỏe. Em nói, anh phải nghe em. - Em.”-

Đọc xong những hàng chữ vợ viết để lại, hấn ngẩn ngơ như kẻ mất hồn. Hấn ngồi phịch xuống ghế ôm đầu rên rỉ thảm hại. Tất cả đều do mình gây nên. Những gì bất cập thái quá thường gây tác hại khó lường được. Hấn đã vấp ngã để đánh mất những cái quý giá nhất trong tầm tay. Hấn nhận ra rằng bấy lâu nay hấn chưa làm chủ được bản thân để phải vụng về sử dụng thời gian không hợp lý. Vợ hấn bỏ hấn ra đi là dấu hiệu cảnh báo hấn thức tỉnh. Bao nhiêu lần hấn hạ quyết tâm sửa đổi, và bây giờ hấn đoan quyết một lần cuối để bảo vệ, gìn giữ hạnh phúc gia đình. Có sức khỏe mới thành công trong sự nghiệp.

Điều ưu tiên là chữa dứt bệnh, bồi dưỡng sức khỏe. Cấp thời đi

tìm vợ năn nỉ, xin lỗi để vợ chồng sum họp, cùng chăm sóc hạnh phúc cho nhau. Văn thơ sự nghiệp gác qua một bên đến một thời điểm khác nếu có thể được trong mức độ vừa phải.

Hắn nhìn những chồng sách báo cao nghệu chung quanh hắn, các bài viết, những trang giấy, những cây viết...nằm la liệt trên bàn, trên kệ...chiếc computer đang trước mặt như thách thức hắn. Tất cả hắn cảm thấy không còn sức hấp dẫn. Chuyện hắn phải làm ngay là tìm giấy viết đơn xin phép công ty nghỉ một tuần lễ về Việt Nam tìm và đưa vợ về lại gia đình. Hắn mỉm cười bằng lòng theo dự tính hợp lý của hắn.

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 24 tháng 2 năm 2008